

การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาสั้นในช่่วงวัยทำงาน

TITLE STUDY AND DEVELOPMENT FOR LADIES COSTUMES EMPHASIS ON
WORKABLE AGED PEOPLE WITH LOW VISION

วินริกา ถวิลกานนท์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาสีเข้มนางในช่วงวัย
ทำงาน

วินริกา ถวิลกานนท์

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปกรรม
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

TITLE STUDY AND DEVELOPMENT FOR LADIES COSTUMES EMPHASIS ON
WORKABLE AGED PEOPLE WITH LOW VISION

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for MASTER OF FINE ARTS (Fine Arts)
Faculty of Fine Arts Srinakharinwirot University

2018

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงาน
ของ
วินริกา ถวิลกานนท์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปกรรม
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์	คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์
..... ที่ปรึกษาหลัก	 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเทพ มุสิกะปาน)	(รองศาสตราจารย์ ดร.สินีนารถ เลิศไพโรจน์)
..... ที่ปรึกษาร่วม	 กรรมการ
(อาจารย์ ดร.กรกมล คำสุข)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา วานิชกร)
	 กรรมการ
	(อาจารย์ ดร.ยศไกร ไทรทอง)
	 กรรมการ
	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเทพ มุสิกะปาน)

ชื่อเรื่อง	การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะ สายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงาน
ผู้วิจัย	วินริกา ถวิลกานนท์
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2561
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รวิเทพ มุสิกะปาน
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	อาจารย์ ดร. กรกมล คำสุข

งานวิจัยนี้ทำการศึกษา และพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางในวัยทำงาน มีวัตถุประสงค์ หลักทางการวิจัยดังนี้ 1) เพื่อศึกษารูปแบบและพฤติกรรมในการเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวันของผู้ที่มีสายตาเลือนราง 2) เพื่อศึกษารูปแบบการแต่งกายสตรีที่เหมาะสมเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบ 3) เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีที่มีการใช้งานเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง ในวัยทำงาน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและทบทวนวรรณกรรม แนวคิด องค์ความรู้ต่างๆ นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย ในการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้ แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสายตา นักวิชาการที่เชี่ยวชาญด้านออกแบบเครื่องแต่งกายและนักออกแบบเครื่องแต่งกายสตรี โดยผลการวิจัยจากวัตถุประสงค์ที่พบว่า 1) ผู้ที่มีสายตาเลือนรางมีรูปแบบ และพฤติกรรมในการเลือก เครื่อง แต่งกายจากโอกาสในการสวมใส่เป็น อันดับแรก จากนั้นจึงเลือกสี และ ลวดลายที่ชื่นชอบ รูปทรง วัสดุ และการใช้งาน ตามลำดับรูปแบบ เครื่อง แต่งกายจะขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้สวมใส่พิจารณาจากการมองเห็นและสัมผัสสององค์ประกอบ ต่างๆของ เสื้อผ้า ซึ่งสีที่มีผลต่อการมองเห็นมากที่สุดคือ สีคู่ตรงข้าม หรือสีที่ตัดกันอย่างชัดเจน ลวดลายที่ได้จาก ธรรมชาติ รูปทรงของเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับกลุ่มคนวัยทำงาน พื้นผิวสัมผัสที่สบาย และมี 3 มิติ ซึ่งมีการใช้ งานที่สวมใส่ง่ายในชีวิตประจำวัน 2) รูปแบบการ แต่งกายสตรีในช่วงวัยทำงานที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง ยุคสมัยและโอกาส ในการสวมใส่ จากนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการ วิจัยที่ได้ข้างต้นมาเป็นแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกาย สตรีต่อไป 3) เครื่องแต่งกายสตรีที่มีการออกแบบการใช้งาน และ ข้อกำหนดในเรื่อง สี ลวดลาย รูปแบบ ส่งผลกับ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางให้สามารถมองเห็นและสวมใส่ ได้สะดวกและรวดเร็ว ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เองในชีวิต ประจำวัน โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้อื่น

คำสำคัญ : สายตาเลือนราง, เครื่องแต่งกายสตรี, ช่วงวัยทำงาน

Title	TITLE STUDY AND DEVELOPMENT FOR LADIES COSTUMES EMPHASIS ON WORKABLE AGED PEOPLE WITH LOW VISION
Author	VINRIGA THAVILGANONT
Degree	MASTER OF FINE ARTS
Academic Year	2018
Thesis Advisor	Assistant Professor Ravitep Musikapan , Ph.D.
Thesis Co-Advisor	Koraklod Kumsook, Ph.D.

The Purpose of this research is to study and development for Ladies Costumes emphasis on workable - aged people with low vision. The main objectives are as follows ;(1.) to study the behavior and normal practice when choosing dresses to wear in daily life. ;(2.) to study the most suitable dresses for workable - aged people with low vision to wear. The purpose of this study is to create a guideline for making the design and dresses for them. ;(3.) When making dresses for workable - aged people with low vision, the researchers have studied and revised the reviews of the related literature, and know how to research this topic using instruments from difference sources. They have been starting interviewed from expert and professional persons such as doctors of Optometry and expert professors of fashion design for Ladies Costumes. The results of these objectives found as the following points: ;(1.)The regarding behavior of workable – aged people with low vision in choosing dresses, the first most important thing is an opportunity to use different colors and signs, forms, materials and lastly is how often a dress can be worn. All of these have been chosen accordingly. The design of the dress depends on the person who wears it, and she will make the decision by considering what she has seen and felt. Beside this, the contrast of the color is the most important through natural design and style of a dress which is suitable for workable – aged people with low vision. The comfortable of the texture when touch together with and 3 dimensions, including the fact that it is easy to wear. ;(2.) the design of dresses for workable - aged people which is the most suitable must be up-to-date and the opportunity for frequent use. Later, the results will be collected and used as a guideline to make and create the design for Ladies Costumes. The range in age is between 25-35 years (twenty five to thirty five). ;(3.) Ladies Costumes that have been designed for particular function and restriction in line, color, form, texture which can make the women with limited and low vision faster and feel more comfortable so that they can independently wear it and do not have to ask for help from the others.

Keyword : low vision, ladies costumes, workable aged people

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับการสนับสนุน และความกรุณาอย่างยิ่งจาก คณะกรรมการบริหารหลัก สูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกนวัตกรรมการออกแบบ ขอขอบพระคุณอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รวิเทพ มุสิกะปาน และ อาจารย์ ดร. กรกมล คำสุข ที่ทำการสนับสนุนและให้คำปรึกษาที่ดีมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ อาจารย์ ดร. วรฐ ทรัพย์ศรีสัญชัย อาจารย์ประจำสาขาการออกแบบ เครื่องแต่งกาย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ สรพงศ์ จีวทอง อาจารย์ประจำสาขาการออกแบบ แฟชั่นและสิ่งทอ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และ ดร. ดนัย ตัณเกิดมงคล คณะบดีคณะทัศนมาตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง (นักทัศนมาตรผู้เชี่ยวชาญในเรื่องสายตาเลือนราง) ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในการประเมินผลการวิจัย พร้อมทั้งให้เสนอแนะเพื่อพัฒนา งานวิจัย ในครั้งนี้

ขอกราบขอพระคุณ คุณพ่อ สุเมธ ถวิลกานนท์ คุณแม่ บุษบา สกลวารี และสมาชิกในครอบครัว ทุกคนที่ให้ความสนับสนุน ช่วยเหลือด้วยรัก และห่วงใย ขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ คุณค่า และประโยชน์จาก ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระรัตนตรัย ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย

วินริกา ถวิลกานนท์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
1.ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่มีสายตาเลือนราง.....	7
2.ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายสตรี.....	9
3 ความหมายของบุคลิกภาพ.....	18
4 ทฤษฎีการรับรู้ (อนงค์นาฏ วรรณจิตจรรยา, 2556).....	24
5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูลและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา.....	34

การกำหนดประชากรและการกลุ่มตัวอย่าง	35
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	41
การดำเนินการออกแบบจากผลการวิจัย	42
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
1.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านสาธารณสุขของผู้ที่มีสายตาเลือนรางที่ได้จากการสอบถาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสายตาเลือนราง	44
2.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านรูปแบบและพฤติกรรม แนวทางในการเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน ของผู้ที่มีสายตาเลือนราง.....	45
3.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน	49
4.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5 คน ตามตารางดังนี้.....	51
5.ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5 คน.....	57
6.ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมด้านการออกแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน.....	59
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	61
สรุปผลการวิจัย	61
อภิปรายผล	70
ข้อเสนอแนะ	72
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก.....	75
ประวัติผู้เขียน.....	100

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ระดับชั้นความบกพร่องทางการมองเห็น	8
---	---

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กระดุมห่วง	14
ภาพประกอบ 2 กระดุมเปิด	14
ภาพประกอบ 3 รังดุมชนิดมาตรฐาน	15
ภาพประกอบ 4 รังดุมชนิดหัวกุญแจ	15
ภาพประกอบ 5 รังดุมชนิดหัวตัดปลายมน	15
ภาพประกอบ 6 รังดุมสำหรับฝ้ายด	16
ภาพประกอบ 7 ซิปทั่วไป	16
ภาพประกอบ 8 ซิปซ่อน	17
ภาพประกอบ 9 ซิปปลายเปิด	17
ภาพประกอบ 10 เข็มขัด	18
ภาพประกอบ 11 รูปทรงสามเหลี่ยม	19
ภาพประกอบ 12 รูปทรงสามเหลี่ยมคว่ำ	20
ภาพประกอบ 13 รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า	21
ภาพประกอบ 14 รูปทรงนาฬิกาทราย	22
ภาพประกอบ 15 ภาพแสดงผลจำลองรูปทรงพื้นฐานตามระดับการเห็นทั้ง 5 ชั้น	26
ภาพประกอบ 16 ภาพแสดงผลตัวอักษรสีดำบนพื้นหลัง	26
ภาพประกอบ 17 ภาพแสดงผลตัวอักษรสีขาวบนพื้นหลัง	27
ภาพประกอบ 18 ภาพแสดงผลตัวอักษรที่มีสีบนพื้นหลังสีดำ	27
ภาพประกอบ 19 ภาพแสดงผลตัวอักษรที่มีสีบนพื้นหลังสีขาว	28
ภาพประกอบ 20 ประเภทและขนาดตัวอักษรไทยที่ผู้ที่มีสายตาสั้นมองเห็น	28
ภาพประกอบ 21 ประเภทและขนาดตัวอักษรอังกฤษที่ผู้ที่มีสายตาสั้นมองเห็น	29

ภาพประกอบ 22 รูปแบบสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ผู้ที่มีสายตาเลือนรางจดจำได้ง่าย	29
ภาพประกอบ 23 การมองเห็นสีของผู้ที่มีสายตาเลือนราง ระดับขั้นที่ 1-5	30
ภาพประกอบ 24 สีที่มองเห็นได้ชัดบนพื้นหลังสีขาวสำหรับเด็กที่มีสายตาเลือนราง	31
ภาพประกอบ 25 สีที่มองเห็นได้ชัดบนพื้นหลังสีดำสำหรับเด็กที่มีสายตาเลือนราง	32
ภาพประกอบ 26 รูปแบบเสื้อผ้าใน 1 คอลเลคชั่น	39
ภาพประกอบ 27 เส้น.....	63
ภาพประกอบ 28 ตัวอย่างการใช้สี.....	64
ภาพประกอบ 29 ตัวอย่างลวดลายที่เป็น 3 มิติ.....	64
ภาพประกอบ 30 ตัวอย่างผ้าที่มีเส้นใย	65
ภาพประกอบ 31 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทชิป.....	66
ภาพประกอบ 32 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทกระดุม.....	67
ภาพประกอบ 33 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทรัดกุม	67
ภาพประกอบ 34 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทเข็มขัด	68
ภาพประกอบ 35 ตัวอย่างการตกแต่งก้น.....	69
ภาพประกอบ 36 ตัวอย่างการเย็บตะเข็บ	69

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันนี้ประเทศไทยของเราเผชิญกับปัญหาผู้พิการจำนวนมากโดยผู้พิการที่กล่าวถึงนี้ แบ่งเป็น หลายกลุ่มด้วยกัน เช่น หูตึง อัมพฤกษ์ แขนขาลีบ จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า ในปี 2545- 2550 มีผู้ประสบ ปัญหาสายตาเลือนราง จำนวน 300,000 คนจาก 1,871, 860 คน หรือร้อยละ 2. 9 ซึ่งถือเป็นอันดับหนึ่งของปัญหาผู้พิการ และมักจะประสบในเพศหญิงมากกว่า เพศชาย 2.07: 1 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ .2554 :ออนไลน์ (ผู้ที่มีปัญหาสายตาเลือนรางแบ่ง เป็น 5 ระดับขึ้นด้วยกัน ,World Health Organization) 1992 :ออนไลน์ (ในระดับ1 - 4 ภาวะการมองเห็นจะยังไม่ถึง กับบอดสนิทเพียงแต่อยู่ในภาวะทางการมองเห็น ไม่ปกติเหมือนคนทั่วไป แต่สามารถใช้อุปกรณ์เสริม เพื่อ ช่วยให้มองเห็นได้ชัดขึ้นเช่น แว่นขยาย แว่นตา ผู้ประสบ ปัญหาเหล่านี้ไม่ได้สูญเสียหรือบกพร่องทางร่างกายในส่วนอื่นจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ ที่จะปรับตัว เพื่อที่จะสามารถใช้ชีวิตประจำวันให้ดำเนินไปได้เหมือนคนปกติทั่วไป เพราะพวกเขายังจำเป็นที่จะต้องประกอบอาชีพดังนั้นจึงต้องเรียนรู้ ในการที่จะช่วยเหลือตัวเองอย่างถูกวิธีโดยผ่าน การฝึกฝนทั้งจากทางหน่วยงานที่ดูแล และฝึกการดูแลด้วยตัวเองการมองเห็นเป็น เรื่องที่สำคัญ ซึ่งจะส่งผลต่อการดำเนินชีวิตโดยตรงเนื่องจากการมองเห็น สามารถทำให้รับรู้และมีปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งรอบข้างได้ผู้ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ปกติจะประกอบกิจวัตรประจำวันได้ยากและมีข้อ จำกัด ในชีวิตเพิ่มขึ้นหลายประการ จากการที่ผู้วิจัยได้พูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่าน คือ นายแพทย์ ดนัย ต้นเกิดมงคล และ นางสาว วีรยา วัชรพลกร (2560 :สัมภาษณ์ (นักทัศนมาตร หรือผู้เชี่ยวชาญในเรื่องสายตาเลือนราง มีความเห็นตรงกันว่าผู้พิการสายตาเลือนราง มี ทั้งหมด 5 ระดับชั้นในชั้นที่1-3จัดอยู่ในกลุ่มผู้ที่มีสายตาเลือนรางยังไม่ได้มี ภาวะการมองเห็นที่ ตาบอดสนิท หากผู้พิการเหล่านี้ไม่ได้รับการดูแล ทั้งด้านจิตใจและด้านร่างกาย จะส่งผลให้ ระดับความบกพร่องทางสายตาแย่ลงรวมไปถึงทักษะการใช้สายตาจะหยุดพัฒนา ส่งผลให้คน เหล่านี้ มีสภาพไม่แตกต่างจากคนตาบอด จึงเกิดเป็นข้อจำกัดในการใช้ชีวิตไม่สามารถดูแล และพึ่งพาตัวเองได้ทำให้ เกิดความท้อ ไม่มั่นใจในบุคลิกภาพของตัวเอง กลุ่มคนเหล่านี้จึงควร ได้รับการช่วยเหลือเพื่อให้ สามารถ กลับเข้าสู่สังคมและมีชีวิตใกล้เคียงกับคนปกติได้มากที่สุด

ผู้ที่มีสายตาเลือนรางยังจำเป็นที่จะต้องประกอบอาชีพและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นในสังคมการมีบุคลิกภาพที่ดีจะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ที่มีสายตาเลือนรางได้และการแต่งกายก็

เป็นการสร้างบุคลิกภาพอย่างหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดตัวตนที่สะท้อนให้รับรู้ถึงภาพลักษณ์ของบุคคลนั้นๆ คุณอภัยลักษณ์ตันตระบัณฑิตย์ที่ปรึกษาภาพลักษณ์ไทยกล่าวว่า “ภาพลักษณ์ไม่ใช่เป็นเพียงการแต่งกายให้ดูดี แต่มันคือแบรนด์ของคุณที่สะท้อนตัวตนที่แท้จริงของคุณออกมา การพัฒนาภาพลักษณ์อย่างเต็มประสิทธิภาพจะช่วยดึงดูดผู้คนสร้างโอกาสใหม่ๆ ให้กับชีวิต และช่วยนำคุณไปยังความฝันที่คาดไว้ (อภัยลักษณ์ ตันตระบัณฑิตย์ , 2557) แต่อุปสรรค ในการเลือกเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีปัญหาสายตาเลือนราง จะทำได้ยากลำบากกว่าคนปกติ ทัวไปจึงจำเป็นต้องใช้ประสบการณ์จากการรับรู้สัมผัสด้านต่างๆ เช่น การ สัมผัส ได้ยิน ได้ กลิ่น ลิ้มรส ในการรับรู้ เพื่อสร้างจินตนาการและมโนภาพกับสิ่งรอบกาย ผู้ที่มีสายตาเลือนราง จะใช้วิธีเลือกเครื่องแต่งกาย โดยอาศัยการสัมผัสจากลักษณะของเสื้อผ้า เพื่อจดจำรายละเอียด ของเสื้อผ้า เช่น ตราสัญลักษณ์ พื้นผิวของผ้า กระเป๋าสี ลวดลาย และตำแหน่งและขนาดของ กระดุม จึงทำให้สามารถแยกแยะเสื้อในกรณีที่มีรูปทรงคล้ายกัน และใช้วิธีการทำสัญลักษณ์ลง บนเสื้อผ้าเพื่อใช้ในการแยกแยะสี แต่อย่างไรก็ตาม ทักษะเหล่านี้ จำเป็นที่ต้องผ่านการฝึกฝน หากผู้ที่มีสายตาเลือนรางได้เตรียมความพร้อม และรับมือก่อนที่จะประสบกับภาวะการบกพร่อง ทางสายตา การแต่งกายในแต่ละวันอาจทำได้ง่ายกว่าผู้ที่ไม่ได้เข้ารับการฝึกฝนตั้งแต่เนิ่นๆ วิธี การสวมใส่เครื่องแต่งกายทัวไปก็ยังเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง เนื่องจากรูปทรงของเสื้อผ้า สี พื้นผิว วัสดุ ลวดลายผ้าในแต่ละแบบ มีความแตกต่างกันไปตามแฟชั่น ตามยุคสมัย รวมไปถึงในเรื่องของ ฟังก์ชันการใช้งานที่แตกต่างกันออกไป ผู้ที่มีสายตาเลือนรางยังไม่สามารถมองเห็นตัวเองผ่าน การสะท้อนจากกระจกได้ชัดเจนจึงไม่ สามารถที่จะพิสูจน์ได้ว่าการเลือกเครื่องแต่งกายเหล่านั้น เหมาะ สมกับสรีระของพวกเขาสามารถเสริมสร้าง บุคลิก ที่ภาพที่ดี และทำให้เพิ่มความมั่นใจในการออก ไปประกอบอาชีพและเข้าสังคมได้ดีหรือไม่ จากการศึกษาพบว่ามีงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศเริ่มให้ความสนใจกับการใส่ใจผู้พิการ โดยมี การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับ ผู้พิการสายตา โดยมีข้อกำหนดในการออกแบบทั้งในเรื่องของรูปทรงที่เหมาะสม ผ้า วัสดุ สี และลวดลาย มีการหยิบเอาฟังก์ชัน การใช้งานของเสื้อผ้า มาเป็นข้อกำหนดในการออกแบบ และเพื่อให้เข้าถึงความต้องการของผู้บริโภค อย่างแท้จริง ผู้วิจัย จึงได้ศึกษากลุ่มผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงานที่เป็นเพศหญิง ในช่วงอายุระหว่าง 25-35 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ มักชอบการสวมใส่อะไรที่เรียบง่าย สามารถสวมใส่ สับเปลี่ยนกันได้หลายโอกาส และมีความทันสมัยไม่เยอะจนทำให้ดูล้าสมัยสวมใส่สบาย และ คล่องตัวแต่ยังคงแฝงไปด้วยฟังก์ชันการใช้งาน และการออกแบบที่สร้างสรรค์

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า การตัดสินใจเลือกเครื่องแต่งกายของผู้ที่มีสายตาเลือนราง มักขึ้นอยู่กับกิจกรรม และโอกาสที่จะต้องทำในช่วงเวลา และสถานที่ที่ไป ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีภาวะบกพร่องทางสายตา แต่กลุ่มคนเหล่านี้ มักให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกมากเท่า กับบุคคลปกติ อาจเป็นเพราะผู้ที่มีสายตาเลือนรางมักขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง เพราะคิดว่า ตัวเอง นั้นมี ข้อด้อย และมีจุดบกพร่องในทุกวันพวกเขาจะต้องเผชิญกับกลุ่มคน ที่จับจ้องพฤติกรรมและการใช้ชีวิตของเขาผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะออกแบบ และพัฒนาเครื่องแต่งกายสำหรับ ผู้ที่มีสายตา เลือนรางในวัยทำงานเพื่อช่วยในการเสริมสร้างบุคลิกภาพให้ดีและเพิ่มความมั่นใจ เพื่อยกระดับ คุณภาพชีวิตให้แก่ผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยศึกษาจากการสัมภาษณ์ในเชิงลึก โดยจัดเป็นกิจกรรม แบบ Focus group ในการสอบถาม เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมในการเลือก เสื้อผ้า โดยมีข้อกำหนดในการศึกษาจากองค์ประกอบของเครื่องแต่งกายประเภทต่างๆ และสอบถามถึง ความต้องการของกลุ่มผู้ที่มีสายตาเลือนราง เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดี ขึ้นตาม อัตรภาพและเข้าถึงความต้องการพฤติกรรมการใช้งานของผู้บริโภค เพื่อให้เกิดประโยชน์ ได้มากที่สุด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษารูปแบบและพฤติกรรมในการเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวันของผู้ที่มีสายตาเลือนราง
2. เพื่อศึกษารูปแบบการแต่งกายสตรีที่เหมาะสมเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบ
3. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีที่มีการใช้งานเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษา และ พัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงานอายุ 25-35 ปี เพื่อให้สามารถเลือกเครื่องแต่งกายเพื่อนำไปประกอบอาชีพ และทำกิจวัตรประจำวัน เสริมสร้าง บุคลิกภาพที่ดีสร้างความมั่นใจให้มีศักยภาพในการใช้ชีวิตที่ดีขึ้นใกล้เคียงกับคนปกติ ได้มากที่สุด

ขอบเขตของการวิจัย

ระยะที่ 1 ศึกษารูปแบบพฤติกรรมในการเลือกเครื่องแต่งกายในแต่ละวันของผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน

ระยะที่ 2 ศึกษารูปแบบการแต่งกายที่เหมาะสมเพื่อช่วยในการเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดีของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ระยะที่ 3 ออกแบบเครื่องแต่งกายที่มีการใช้งานเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงาน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง ที่มีระดับสายตา ตั้งแต่ระดับขั้นที่ 1-3 ในวัยทำงานอายุระหว่าง 25-35 ปี เพศหญิง จำนวน 5 คน จากศูนย์การเรียนรู้และ สานิต อาชีพคนตาบอดธนบุรี

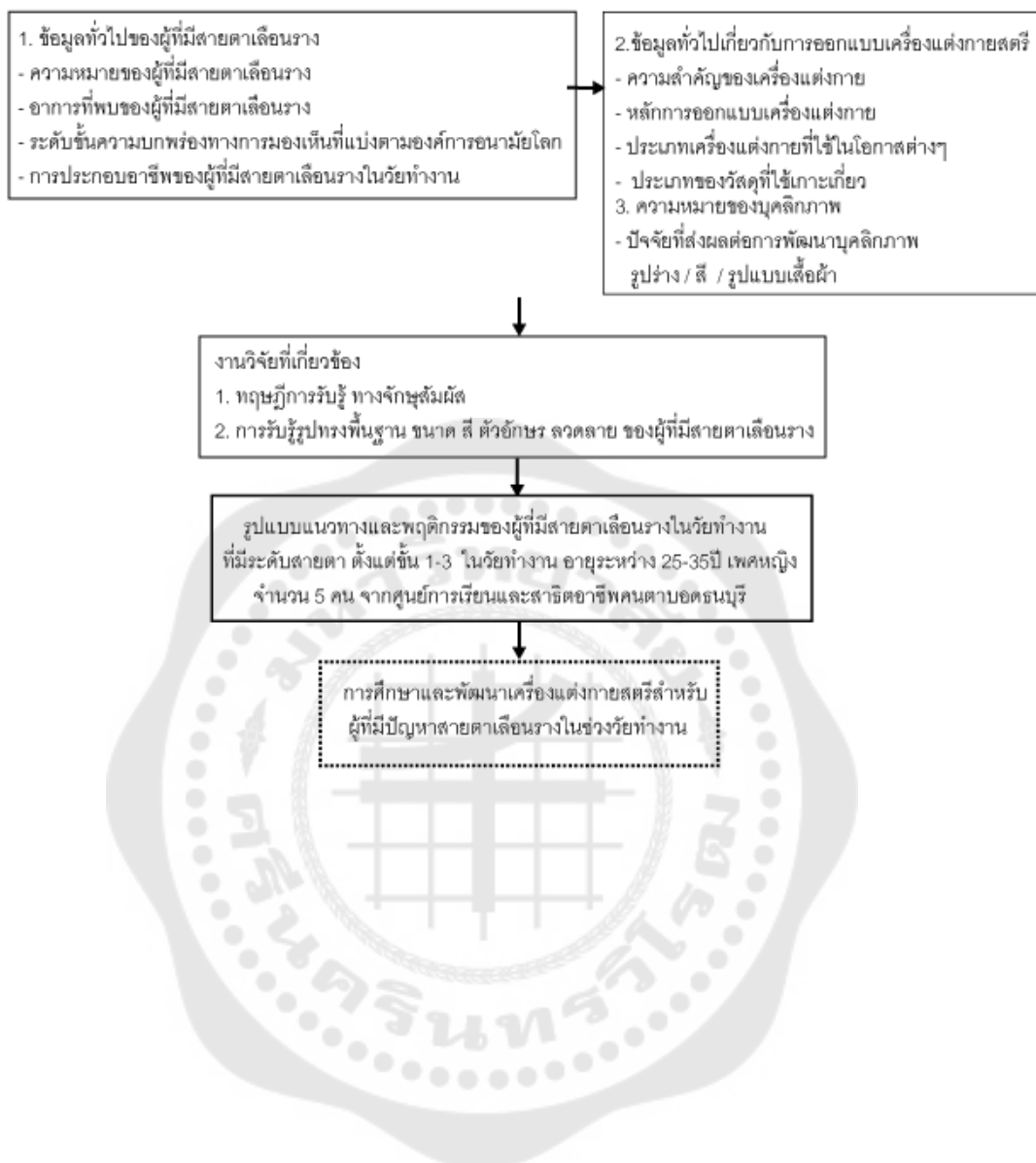
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **สายตาเลือนราง** หมายถึง ผู้ที่มีภาวะการมองเห็นปกติ ไม่ชัดเจนเหมือน คน ปกติ มีทั้งหมด 5 ระดับขั้น ตั้งแต่การสูญเสียการมองเห็นสี การรับรู้ของแสง

2. **เครื่องแต่งกายสตรีในวัยทำงาน** หมายถึง เครื่องแต่งกายของประชากร เพศ หญิง ที่มีอายุระหว่าง 25 – 35 ปี และกำลังประกอบอาชีพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษา และ พัฒนาเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีปัญหาสายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงาน เพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดี ในการเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน ในครั้งนี้ผู้วิจัยมี แนว ความคิดและทฤษฎีที่จะใช้ดังนี้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

- 1.1 ความหมายของผู้ที่มีสายตาเลือนราง
- 1.2 สาเหตุของการเกิดอาการสายตาเลือนราง
- 1.3 ระดับชั้นความบกพร่องทางการมองเห็นที่แบ่งตามองค์การอนามัยโลก
- 1.4 การประกอบอาชีพของผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน

2. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย

- 2.1 ความสำคัญของเครื่องแต่งกาย
- 2.2 หลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย
- 2.3 ประเภทเครื่องแต่งกายที่ใช้ในโอกาสต่างๆ
- 2.4 องค์ประกอบที่ใช้ในการออกแบบ

3. ความหมายของบุคลิกภาพ

- 3.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ

4. ทฤษฎีการรับรู้

- 4.1 ความหมายของการรับรู้
- 4.2 กระบวนการของการรับรู้
- 4.3 การรับรู้ผ่านจักษุสัมผัส

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

1.1 ความหมายของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

บุคคลที่สูญเสียทางการมองเห็นตั้งแต่เกิดด้วยกรรมพันธุ์ หรือโรคที่พบ เช่น ต้อหิน ระบบประสาท ต้อหิน เบาหวาน เป็นต้น บุคคลที่จัดอยู่ในคนกลุ่มนี้จะมีภาวะทางการมองเห็น ผิดปกติไปจากคนทั่วไปเริ่มวัดจากระดับการมองเห็นที่น้อยกว่า 6/18 เซนติเมตร ในประเทศไทย จะจัดแบ่งอยู่กลุ่มที่มีสายตาเลือนรางและผู้ที่มีระดับการมองเห็นต่ำกว่า 3/60 เซนติเมตร เป็นต้น ไปจะถูกจัดแบ่งอยู่ในกลุ่มตาบอดสนิท เมื่อผู้ป่วยที่อยู่ในกลุ่มสายตาเลือนรางได้เข้ารับการรักษาทางการแพทย์โดยการใช้เครื่องมือช่วย เช่น แว่นตา หรือ เลนส์สายตา แล้วพบว่าภาวะทางการมองเห็นยังไม่ดีขึ้น จึงต้องเข้ารับการฝึกฝน เพื่อเตรียมรับมือกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในหลังจากนี้ เพื่อให้สามารถใช้ชีวิตได้ปกติและปลอดภัยจากเหตุการณ์เสี่ยงที่ เป็นผลจากการมองเห็นที่ผิดปกติ ผู้ป่วยประเภทนี้จำเป็นที่จะต้องประกอบภารกิจในชีวิตประจำวันต่อไป แต่อาจทำได้ยากกว่าผู้ที่มีสายตาปกติและมีข้อจำกัดบางประการด้วยกัน เช่น ด้านการศึกษา การเข้ารับการศึกษานในบางสถาบัน และปัญหาในการประกอบอาชีพที่จำเป็นจะต้องใช้สายตาอย่างละเอียด (กาญจน์ นิติเรืองจรสและ นวลอนงค์ ธนสมบัติสกุล, 2009)

1.2 สาเหตุของการเกิดอาการสายตาเลือนราง

1.2.1 โรคที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ต้อหิน ต้อกระจก ตาเล็ก ตาเหล่ ประสาทตา

ฟอส สายตาสั้น มะเร็งที่จอประสาทตา ความผิดปกติที่เกิดจากประสาทจอตาที่เกิดกับเด็กที่คลอดก่อนกำหนด โรคไม่มีม่านตา เป็นต้น

1.2.2 ได้รับสารเคมี หรือเกิดอุบัติเหตุ ที่ส่งผลโดยตรงกับการมองเห็นอาจรณะ- ทบ โดนอวัยวะต่างๆของร่างกาย เช่น ประสาทตา หรือกระจกตา

1.2.3 การอักเสบ เช่นการอักเสบของยูเวีย การแพ้ยา หรือโรคประสาทตา อักเสบ

1.2.4 การติดเชื้อ เช่น การได้รับเชื้อโรคเข้าสู่ลูกกะตา

1.2.5 การเสื่อมสภาพ บริเวณที่เป็นจุดรับภาพหมดอายุการใช้งานอาจเกิดจากกรณีคนใช้มีอายุมาก

1.2.6 ได้รับผลข้างเคียงจากโรคที่ผู้ป่วยเป็นอยู่แล้ว เช่น เป็นโรคเบาหวานและ ส่งผลข้างเคียงผลให้จอประสาทตาเสีย

1.2.7 ความผิดปกติที่เกิดขึ้นทางระบบประสาท เช่น เนื้องอกในสมอง

1.2.8 โรคที่เกิดพันธุกรรมติดตัวมา เช่น เม็ดสีในจอรับภาพไม่สามารถทำงาน

(กาญจน์ นิติเรืองจรสและ นวลอนงค์ ธนสมบัติสกุล, 2009)

1.3 ระดับชั้นความบกพร่องทางการมองเห็นที่แบ่งตามองค์การอนามัยโลก (Genena., 1992)

ตาราง 1 ระดับชั้นความบกพร่องทางการมองเห็น

ลักษณะความพิการ	ระดับที่	ระดับการมองเห็น	ความกว้างของลานสายตา
สายตาเลือนราง	1	น้อยกว่า 6/18 ลงไปถึง 6/60	น้อยกว่า 30° ถึง 20°
	2	น้อยกว่า 6/60 ถึง 3/60	น้อยกว่า 20° ถึง 10°
ตาบอด	3	น้อยกว่า 3/60 ถึง 1/60	น้อยกว่า 10° ถึง 5°
	4	น้อยกว่า 1/60 ถึงเห็นเพียงแสงสว่าง (PL)	น้อยกว่า 5° ถึง 0°
	5	มองไม่เห็นแม้แต่แสงสว่าง (No PL)	0°

1.4 การประกอบอาชีพของผู้ที่มีสายตาเลือนราง (ศูนย์การเรียนรู้และสาธิตอาชีพ คนตาบอดธนบุรี, 2014)

1.4.1 หมอนวดแผนไทย คนที่มีภาวะบกพร่องทางสายตาจะมีประสาทสัมผัสที่ดีทั้งการฟังและการสัมผัสเพื่อให้การเจ็บปวดบรรเทาน้อยลงโดยการฝึกอบรม ความรู้ และทักษะการนวดอย่างแท้จริง เมื่อผ่านการอบรมผู้ที่เข้ารับการฝึกจะได้รับใบประกอบ ศิลปะการนวดแพทย์แผนไทยเพื่อนำไปประกอบอาชีพต่อไป

1.4.2 อาชีพขายฉลากกินแบ่งรัฐบาล เนื่องจากตัวฉลาก เป็นสินค้าที่มีขนาดใหญ่ และง่ายต่อการควบคุมดูแล ผู้ที่มีภาวะการบกพร่องทางสายตาสามารถ ทำได้ ตามลำพัง

1.4.3 อาชีพนักดนตรี ใช้วิธีการจดจำตัวโน้ต จากแบบฝึกสอนตามอินเทอร์เน็ต โดยใช้ทักษะการากโปแกรมเสียง ซึ่งเป็นการยกระดับความสามารถทางด้านดนตรี อย่างแท้จริง ฟังจ

1.4.4 อาชีพนักพยากรณ์ดวงชะตา การเรียนรู้ศาสตร์ต่างๆที่ใช้ในการดูดวงเพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ดวงชะตาให้กับผู้อื่น

1.4.5 อาชีพเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานทางโทรศัพท์ การให้ข้อมูลแก่ลูกค้า จำเป็นจะ ต้องมีความรู้ด้านระบบคอมพิวเตอร์และระบบโทรศัพท์โดยใช้โปรแกรมอ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์สำหรับคนตาบอดที่ทำงานในแผนกcallcenter

1.4.6 อาชีพนักจัดรายการวิทยุ สามารถอ่านออกเสียงภาษาไทยชัดเจนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของรายการที่จัดได้เป็นอย่างดี โดยใช้ทักษะ การใช้ เสียง การร้อง การพากษ์ หรือการพูด

1.4.7 อาชีพครูอาจารย์ การถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้ที่มีภาวะบกพร่อง ทางสาย ตา เช่นเดียวกัน โดยฝึกทักษะด้านการ เรียน เขียน อ่าน

1.4.8 อาชีพด้านธุรกิจขายตรง เช่นอาชีพขายประกันชีวิต การทำธุรกิจด้วยตัว เอง โดยรับงานจากบริษัทต้องมีทักษะด้านการพูด และเรียนรู้การตลาด เกี่ยวกับข้อมูล ของบริษัทนั้นๆ

1.4.9 อาชีพด้านหัตถกรรมการ ต้องมีทักษะทางด้านแรงงานฝีมือเพื่อใช้ในการ ผลิต ใช้ทักษะการเรียนรู้ และสัมผัสจากมือโดยตรง เช่น การทำกระเป๋ า และการทำดอกไม้ต่าง ๆ

1.4.10 อาชีพด้านเกษตรกรรม ต้องมีพื้นฐานทางการเกษตรและทักษะพื้นฐาน ใน การใช้ชีวิตเพื่อนำไปประกอบอาชีพ เช่น การจัดไม้ดอกไม้ประดับ การเพาะพันธุ์สัตว์ การเลี้ยงสัตว์

2.ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายสตรี (วิจิตรา เดียววาณิชย์, 2558)

2.1 ความสำคัญของเครื่องแต่งกาย

2.1.1 เครื่องแต่งกายมีหน้าที่หลักคือช่วยป้องกันความร้อนความเย็นรวมไปถึง สิ่งสกปรก หรืออันตรายจากภายนอกร่างกาย ที่จะสัมผัสโดนตัวในชั้นแรก

2.1.2 เครื่องแต่งกายมีหน้าที่สร้างความพึงพอใจ ให้กับตนเองและผู้ที่อยู่รอบ ข้าง เพื่อให้เกิดความสวยงาม โดยมีวาระโอกาสในการเลือกเครื่องแต่งกายเพื่อให้เหมาะสมกับ วันและเวลา

2.1.3 เครื่องแต่งกายมีหน้าที่หลักคือช่วยบ่งบอก ถึงสถานภาพทางสังคมหรือ ตำแหน่งหน้าที่ เช่น ตำรวจ ทหาร

2.1.4 เครื่องแต่งกายมีหน้าที่ สร้างความสัมพันธ์ทางสังคม ระหว่างชายหญิง หรือ เพิ่มแรงดึงดูดจากเพศตรงข้าม

2.1.5 เครื่องแต่งกายเพื่อใช้ในการงานแสดงงานที่ถ่ายทอดวัฒนธรรมประเพณี เพื่อ ให้คนรุ่นใหม่ได้ทราบถึงความเป็นมาเมื่อสมัยแต่ก่อน โดยใช้การแต่งกายเป็นการเล่าเรื่อง เพื่อ สืบทอดวัฒนธรรม

2.2 หลักการออกแบบเครื่องแต่งกาย (วิจิตรา เดียววาณิชย์, 2558) หมายถึง การสร้างสรรค์สิ่งใหม่ หรือเพิ่ม สุนทรีภาพให้เกิดความรู้สึกรวมอยู่ในเครื่องแต่งกาย แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.2.1 การออกแบบภายในโครงสร้างของเสื้อผ้า (Structure Design)

2.2.2 การตกแต่งรายละเอียดเพิ่มเติมภายนอกเสื้อผ้า (Decorative Design)

การที่จะออกแบบเสื้อผ้าจะต้องเริ่มที่การออกแบบจากโครงสร้างพื้นฐานก่อน หมายถึง การนำเอาชิ้นส่วนต่างๆ เช่น ปก ออก แขน กระเป๋ ตัวเสื้อ มาเย็บต่อกันจนเกิดเป็นเสื้อ 1 ชิ้น และตามด้วยการตกแต่งรายละเอียดเพิ่มเติมภายนอกเสื้อผ้า เพื่อเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้า เช่น การตกแต่งด้วยกระดุม การตกแต่งด้วยวัสดุอื่นๆ หรือการตกแต่งเพิ่มลวดลายให้กับตัวเสื้อ โดยจำเป็นจะต้องใช้องค์ประกอบดังนี้ เส้นและรูปทรง(Lines,forms) เป็นตัวกำหนดรูปร่าง และ รูปทรงของเสื้อผ้า ว่าจะเป็นไปในทิศทางใด เส้นกรอบนอก (Silhouettes) ใช้เป็นตัวกำหนดรูปร่างของเสื้อผ้า เช่น ความยาวของตัวกระโปรง ความเหลี่ยมของปกเสื้อ เส้นโค้งตามสัดส่วน ของลำตัว รวมทั้งสี (Color) ก็เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่เป็นองค์ประกอบของเครื่องแต่งกาย โดยเลือกให้เหมาะสมกับ สีผิว สีตา สีผม ตลอดจนบุคลิกภาพของผู้สวมใส่ ผิวสัมผัส (Texture) พื้นผิวหรือเนื้อผ้าที่ให้ความรู้สึกที่แตกต่างกัน และรวมถึงการทึงตัวของเนื้อผ้า ควรเลือกให้เหมาะสมกับโอกาสและความต้องการที่จะใช้ จังหวะ (Rhythm) ใช้เป็นการกำหนดจุดการเว้นระยะตำแหน่งของเสื้อผ้าที่สามารถบอกความรู้สึกได้ เช่น อ่อนนุ่ม หนักแน่น โดยจะต้องใช้หลักของความ สมดุล (Balance) การเลือกใช้วัสดุ ตำแหน่ง ที่สัมพันธ์กันก่อให้เกิดความสมดุลบนเสื้อผ้า โดยมี ขนาด (Scale) ที่พอดี ไม่ใหญ่เกินไป หรือเล็กจนเกินไป องค์ประกอบสุดท้ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องใน การออกแบบเครื่องแต่งกายคือ จุดเด่น (Dominance) การสร้างจุดนำสายตาสามารถรวมไว้ที่จุดเดียว เพื่อดึงดูดให้เกิดความน่าสนใจ

2.3 ประเภทของเครื่องแต่งกายที่ใช้โอกาสต่างๆ (ธีรยุทธ์ มุลละออง, 2553)ได้กล่าวถึงการแยกโอกาสในการเลือกใช้เสื้อผ้าเป็นประเภทดังนี้

ชุดทำงาน (Formal Wear) อาจมีชุดแบบฟอร์มที่สื่อถึงเอกลักษณ์เฉพาะหน่วยงานนั้นๆ ส่วนใหญ่จะเป็นสถาบันการศึกษาหรือหน่วยงานราชการที่ต้องการความสุภาพ และจะต้องคำนึงถึงการปฏิบัติงานในแต่ละตำแหน่ง

ชุดลำลอง (Casual Wear) สิ่งแรกที่ควรคำนึงถึงคือจุดประสงค์หลักของการแต่งชุดลำลอง เช่น สวมใส่อยู่บ้าน สวมใส่ใน ขณะไปเที่ยว หรือ ไม่ได้มีธุระที่เป็นทางการ

ชุดกีฬา (Sport Wear) จุดประสงค์หลักของชุดกีฬาคือจะต้องเน้นความคล่องตัว เคลื่อนไหวได้อย่างกระฉับกระเฉง เนื้อผ้าจะต้องสามารถระบายอากาศระบายเหงื่อได้ดี รูปแบบของเสื้อ ผ้าจะต้องคล่องตัว และดูปราดเปรียว ไม่มีการตกแต่งรายละเอียดที่ไม่จำเป็นมากนัก

ชุดเดินทาง จำเป็นจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์จริง ต้องสามารถเคลื่อนไหวได้ คล่องตัว ดูสบาย และไม่เป็นทางการมากเกินไป เนื้อผ้าไม่ทำให้เกิดรอยยับง่าย สามารถจัดใส่ กระเป๋า เดินทางได้ง่าย พกพาได้สะดวก

ชุดราตรี (Evening dress) แบ่งได้เป็น 2 ประเภทด้วยกันคือ

1. ชุดราตรีแบบไม่เป็นทางการ จะไม่เน้นถึงความหรูหรา รูปแบบจะเรียบง่าย เหมาะสมกับสถานที่ และ เจ้าภาพของงาน อาจจะใช้ในการกรณีย งานเลี้ยงสังสรรค์ กับเพื่อนฝูง

2. ชุดราตรีแบบทางการ เป็นชุดที่ใส่ในงานเลี้ยงที่มีพิธีการ อาจจำเป็นต้องเพิ่มความหรูหรา สง่างาม เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของผู้สวมใส่ เช่น งานราชพิธี

2.4 องค์ประกอบที่ใช้ในการออกแบบ (อัจฉรา สโรบล. 2555) ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย จำเป็นจะต้องพิจารณาองค์ประกอบ พื้นฐานอยู่ด้วยกัน 6 อย่างดังนี้

2.4.1 เส้น (Line) รูปร่างหรือรูปทรงต่างๆ ล้วนเกิดจากการใช้เส้น เป็นตัวนำ หรือตัวเชื่อมโยง อาจจะเริ่มต้นจากการสร้างจุด เมื่อจุดสองจุดติดกัน เกิดการลากยาว โดยสามารถเป็นได้ทั้ง เส้นแนวนอน เส้นแนวตั้ง เส้นโค้งเส้น ชิกแซก หรือแม้แต่เส้นปะ เส้นจึงเป็นส่วนสำคัญในการแสดงทิศทาง และทำให้เกิดเป็นรูปทรงได้ เส้นสามารถบ่งบอกได้ หลายอย่างเช่น น้ำหนัก ความเร็ว ความเข้ม อ่อน ซึ่งเส้นสามารถบ่งบอกความรู้สึกได้ เช่นเส้น โค้งอาจให้ความรู้สึกอ่อนไหว พริ้วมากกว่าเส้นที่ตรง ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

- 1) เส้นแนวตั้ง (Vertical lines) ให้ความรู้สึกสูง สง่า
- 2) เส้นแนวนอน (Horizontal lines) ให้ความรู้สึกกว้างใหญ่ ยาว สงบ
- 3) เส้นโค้ง (Curved lines) ให้ความรู้สึกอ่อนหวาน พริ้วไหว
- 4) เส้นซิกแซก (Zigzag lines) ให้ความรู้สึกหักเห ไม่สม่ำเสมอ แปลกตา

2.4.2 สี (Color) สีมีความสำคัญในการออกแบบมากอีกข้อหนึ่ง จำเป็นสำหรับในเรื่องของฤดูกาล โดยมีประเภทของสีดังนี้

- 1) สีขั้นที่ 1 (Primary Color) หรือสีแท้ ซึ่งเรียกอีกอย่างว่า แม่สี มี สีแดง เหลือง น้ำเงิน ซึ่งไม่มีสีใดใดมาผสม
- 2) สีขั้นที่ 2 (Secondary Color) เกิดจากการนำแม่สีสองสีมาผสมกันโดยใช้ปริมาณเท่าๆกัน จะได้สี ส้ม เขียว ม่วง
- 3) สีขั้นที่ 3 (Tertiary Color) การนำเอาสีในขั้นที่สองมาผสมกัน จะได้สี เหลือง (ขั้น1) กับสีเขียว(ขั้น2) จะได้สีเหลืองเขียว

4) สีคู่ตรงข้าม (Complementary Colors) คือสีที่อยู่ตรงข้ามกันในวงจรสี ถ้าหากอยู่ใกล้กันจะทำให้สีสดขึ้น แต่ถ้าหากนำมาผสมกันจะทำให้เกิดสีที่เบาบางลง

5) การผสมสีขาว (Tint) หากสีใดสีหนึ่งถูกสีขาวผสมลงไป จะทำให้สีอ่อนลง เช่น สีแดงผสมกับสีขาว จะกลายเป็นสีชมพู หากใส่สีขาวจำนวนมากก็จะทำให้ค่าของสี อ่อนลง เราจะเรียกว่าสี pastels

6) การผสมสีดำ (Shades) หากสีใดสีหนึ่งถูกสีดำผสมลงไปจะทำให้เกิดสี ที่เข้มขึ้น เช่นสีแดงผสมสีดำ จะเกิดเป็นสีน้ำตาล

7) MonoChrome การใช้สีเพียงสีเดียวแต่มีหลาย ระดับ เช่น สี ขาว เทา อ่อน เทาเข้ม ดำ ทำให้เกิดค่าที่แตกต่างกัน แต่ยังคงอยู่ในกลุ่ม tone เดียวกัน

2.4.3 รูปทรงหรือรูปร่าง (Form) มีทั้ง 2 มิติ และ 3 มิติ เช่น ความสูง ความ กว้าง ด้านหน้า ด้านหลัง ด้านข้าง รูปทรงมีทั้งเป็นรูปทรงกราฟิก เช่น วงกลม สี่เหลี่ยม สาม เหลี่ยม หรือ รูปทรงที่ได้มาจากธรรมชาติ เช่น ใบไม้ ต้นไม้ ดอกไม้

2.4.4 พื้นผิว (Texture) พื้นผิวเช่น เป็นหนัง หรือเป็นผ้า มีความขรุขระ หรือเรียบเนียน เช่น ผ้าลินิน จะทำให้เห็นเส้นด้าย เส้นไหม ที่ชัดเจนกว่าผ้าชนิดอื่น บางครั้งการมองเห็นพื้นผิวก็ทำให้เราเกิดความรู้สึกเช่นผ้า ชิลล์ซาตินจะดูนุ่มเบาสบาย แม้ไม่ได้ สัมผัส หรือ การสัมผัสก็ทำให้เกิดความรู้สึกได้เช่นกัน เหมือนกับผ้าขนสัตว์ ทำให้เรารู้สึก ถึงเส้นขน หลายนๆเส้น อาจนุ่มหรือ กระด้าง โดยสามารถแยกประเภทของผ้าได้ดังนี้

- 1) ผ้าฝ้าย หรือผ้าที่เกิดจากการทอด้วยไหมสองเส้น เช่น ผ้าลินิน
- 2) ผ้าขนสัตว์ หรือผ้าวูล
- 3) ผ้าที่ผสมใย Spandex หรือผ้ายืด สามารถยืดหยุ่นได้
- 4) ผ้าที่มีน้ำหนักนุ่ม ผ้าชีฟอง
- 5) ผ้าที่มีพื้นผิวไม่เรียบ ผ้ามี texture
- 6) ผ้าที่มีพื้นผิวมันและ ลื่นเช่น ผ้าชิลล์ ซาติน

2.4.5 เส้นกรอบนอก (Silhouette) เป็นสิ่งที่แสดงรูปร่าง รูปทรงและลักษณะ ของผู้สวมใส่ได้ดีที่สุดอาจหมายถึง กรอบภายนอกของรูปทรงเสื้อผ้านั้นๆซึ่งจะทำให้เรามองเห็น ได้ในอันดับแรก โดยจะมีด้วยกันหลายประเภท ยกตัวอย่างเช่น

- 1) ทรงบาน หรือเรียกว่าทรง A-line
- 2) ทรงที่มีเส้นโค้งเว้าตามรูปทรงหรือคล้ายกับตรง Princess line เข้ารูป ช่วงเอว และพองออก มีเส้นตัดต่อเพื่อช่วยพรางรูปร่าง

3) ทรงตรง I-line

4) ทรงที่สองข้างไม่เท่ากัน Asymmetry

2.4.5 วัสดุ (Material) (อุสุรา ปฏิบัติสกริก, 2556) วัสดุเกาะเกี่ยวถือเป็นสิ่งสำคัญที่ควรศึกษา เพื่อนำมาใช้เป็น องค์ประกอบในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ซึ่ง วัสดุเกาะเกี่ยวที่กล่าวถึงนี้ จะมีหน้าที่ช่วยยึด เกาะชิ้นส่วนต่างๆของแพทเทิร์นเสื้อผ้าให้ยึดติด กันและยังช่วยย่อ และขยายซึ่งมีผลทำให้โครง สร้าง ของเสื้อผ้าบิดเบือนรูปทรงได้ ซึ่งมีวัสดุ ดังต่อไปนี้

1) กระดุม เป็นวัสดุพื้นฐานที่มักพบเห็นได้บ่อยในเสื้อผ้า มีหน้าที่ใช้เกาะ เกี่ยว ใช้ตกแต่งเสื้อผ้าเพื่อเพิ่มรายละเอียดให้กับชุด นักออกแบบเครื่องแต่งกายมักเลือกกระดุม โดยมีหลักการเลือกจากลักษณะของเสื้อผ้าและราคา กระดุมมีส่วนช่วยให้รูปแบบของเครื่องแต่ง กายเกิดความแตกต่างสีของกระดุมก็เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่เป็นตัวกำหนดให้กระดุมเข้ากับเสื้อผ้าตัวนั้นๆ ส่วนใหญ่ นักออกแบบมักจะเลือกกระดุมที่มีโทนสีแนวเดียวกับเสื้อผ้า หรือถ้าต้องการ เพิ่มจุดเด่น ให้เสื้อผ้านั้นก็มักจะเลือกสีที่แตกต่างกับเนื้อผ้า น้ำหนักของกระดุมที่ควรเลือกใช้ เรา ควรเลือกให้เหมาะสมกับน้ำหนักของตัว หากผ้าชนิดนั้นมีน้ำหนักเบา ควรเลือกใช้กระดุมที่มี ความเบาด้วย เช่นกันเพื่อป้องกันไม่ให้กระดุมถ่วงเนื้อผ้า และทำให้เสื้อผ้าเสียทรง ความทนทาน และขนาดของ กระดุมก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ผู้ออกแบบควรคำนึงถึงกระดุมที่มีเม็ดขนาดใหญ่ก็จะ สามารถยึดเกาะ ได้หนาแน่นกว่า และมีความทนทานมากกว่า กระดุมมีทั้งหมดด้วยกัน 3 ชนิด คือ กระดุมชนิดมี ก้านหรือมีรูสำหรับร้อยด้ายอยู่ใต้กระดุม (Underside hole) กระดุมชนิดที่ สามารถเจาะรูร้อยบน ตัวกระดุม (Exterior hole) หรือกระดุมที่ออกแบบพิเศษ (Special button) กระดุมเหล่านี้มีการใช้ วัสดุที่หลากหลายในการผลิตเพื่อให้ได้รูปแบบและความหลากหลาย มีทั้ง วัสดุที่ผลิตโดย ธรรมชาติ เช่น ไม้ ใยมะพร้าว หรือหนังจากสัตว์ ซึ่งจะมีราคาแพงกว่ากระดุมที่ผลิต จากวัสดุสังเคราะห์ เช่น โลหะ พลาสติก จะมีรูปแบบให้เลือกได้หลากหลายเนื่องจากสามารถ ย้อมสีได้ กระดุมที่ ประดับด้วยเพชรหรือพลอยมักจะมีราคาสูงกว่ากระดุมชนิดอื่น

2) กระดุมห่วง (Loop fastening) กระดุมชนิดนี้จะสามารถ ปิดรอยระหว่าง เสื้อผ้า ให้ปิดโดยการเชื่อมกันของกระดุมห่วงและเกี่ยวกับรังดุม กระดุมชนิดนี้ จะพบเห็นมาก ใน ชุดแต่งงาน ชุดราตรี ที่มีความหรูหรา

ภาพประกอบ 1 กระดุมห่วง

ที่มา: (อุสรา ปฏิบัติสรกิจ. 2556)

3) กระดุมเป็ก (Snaps) เป็นกระดุมที่ใช้การตอกในการติดกระดุม ชนิดนี้ จะมีอะไหล่ 2 ส่วน คือตัวผู้มีลักษณะเป็นตุ่มนูน และตัวเมียมีลักษณะเป็นรู ทั้งสองส่วนถูกออกแบบให้สามารถเชื่อมต่อกันได้พอดี วิธีการติดกระดุมจะต้องใช้เครื่องตอก เพื่อตอกลงไปบนเนื้อผ้าให้ขาด โดยจะต้องตอกตัวผู้ไว้ฝั่งด้านบนของสาบเสื้อ ตัวเมียตอกลงที่สาบด้านล่าง ส่วนใหญ่ กระดุมตอกจะทำจากโลหะมีสีเงิน ทอง รมดำ มักนิยมใช้กับเสื้อผ้าที่ต้องการความแข็งแรง ทนทาน เช่น เสื้อแจกเกต

ภาพประกอบ 2 กระดุมเป็ก

ที่มา: (อุสรา ปฏิบัติสรกิจ. 2556)

4) รังกระดุม (Button hole) หรือรูที่มีหน้าที่ใช้คล้องเพื่อยึดเหนี่ยวกระดุมไว้ ใช้วิธีการเจาะรูให้ได้เท่ากับขนาดของกระดุม และเย็บตามรอยเพื่อป้องกันการรูดของเนื้อผ้า การเจาะรังกระดุมมีด้วยกัน 4 รูปแบบดังนี้ (दारुंग तःनुःरेरुंग, 2014:ออนไลน์)

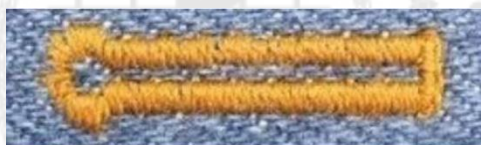
รังดุมชนิดมาตรฐาน เหมาะสำหรับใช้เจาะรังดุมเสื้อเชิ้ตพื้นฐาน

ภาพประกอบ 3 รังดุมชนิดมาตรฐาน

ที่มา: (ดาวรุ่ง ตะนุเรือง. 2014)

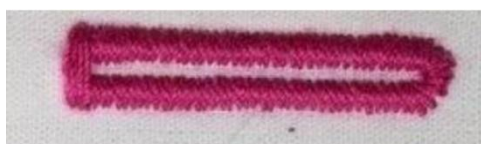
รังดุมหัวกุญแจ ปลายรังดุมด้านหนึ่ง จะถูกเจาะเป็นรูปทรงเหมือน กุญแจ ลักษณะกลมมนมีหน้าที่ช่วยล็อกกระดุมไม่ให้เลื่อนเคลื่อนที่ไปมาระหว่างใช้งานเย็บรังดุม ให้อยู่ในลักษณะแนวนอน จะช่วยในการล็อกเม็ดกระดุมเอาไว้ เหมาะสำหรับ เย็บเสื้อสูท หรือ กางเกง ธรรมดาหรือกางเกงที่เป็นผ้ายีนส์

ภาพประกอบ 4 รังดุมชนิดหัวกุญแจ

ที่มา: (ดาวรุ่ง ตะนุเรือง. 2014)

รังดุมชนิดหัวตัดปลายมน เหมาะสำหรับเจาะรังดุมเสื้อยืดพื้นฐาน โดยทั่วไปเหมาะสำหรับเม็ดกระดุมที่มีรูปทรง กลม หรือมน เช่น กระดุมมุก กระดุมกึ่ง จะพบได้ใน เสื้อผ้าสตรีเป็นส่วนใหญ่

ภาพประกอบ 5 รังดุมชนิดหัวตัดปลายมน

ที่มา: (ดาวรุ่ง ตะนุเรือง. 2014)

รังคุดสำหรับผ้ายัด รอยของด้ายที่เย็บหรือตะเข็บเย็บจะมีลักษณะซิก ซาก เหมือนลูกโซ่ การเจาะรังคุดผ้ายัดหากเจาะผิดวิธีจะทำให้ผ้ายัด้วยได้ การเจาะรังคุด วิธีนี้ จะช่วยให้ผ้ายัดคงสภาพอยู่แบบเดิม

ภาพประกอบ 6 รังคุดสำหรับผ้ายัด

ที่มา: (ดาวรุ่ง ตะนุเรือง. 2014)

ตำแหน่งในการเลือกติดกระดุมมีด้วยกัน 3 ทิศทางด้วยกัน (อุสุรา ปฏิบัติสร กิจ. 2556 :17) กล่าวว่า การติดกระดุมตามแนวขวาง วิธีนี้มักจะติดตามเส้นกลางของตัวเสื้อ การติดกระดุม แบบตามทางยาว วิธีนี้มักจะใช้สำหรับติดกระดุมเสื้อเชิ้ต การติดกระดุมตามแนวเฉียง วิธีนี้มักจะ ใช้สำหรับเสื้อผ้าเด็ก

5) ซิป (Zippers) อุปกรณ์ที่ใช้ในการยึดติดเหมือนกระดุมสามารถใช้ ทด แทนกันได้ ขึ้นอยู่กับรูปแบบของเสื้อผ้า วัสดุที่ใช้ทำซิปส่วนใหญ่จะเป็นโลหะ และ พลาสติก ทั้ง สองมีความคงทนที่แตกต่างกันตามลำดับ ขนาดของซิปมีระดับความยาวที่หลากหลาย เพื่อให้ นักออกแบบได้เลือกใช้ให้ตรงกับความต้องการ และเหมาะกับการใช้งาน ในรูปแบบต่างๆ เช่น กางเกง หรือเดรส ความยาวของซิปก็จะแตกต่างกันด้วย ซิปมีด้วยกัน 3 ประเภท ซิปทั่วไป (Standard Zip-Fastener) ซิปประเภทนี้จะมีอะไหล่ที่กัน ด้านล่าง ไม่ให้หลอดซิปหลุดออกจากพื้น ซิป ตัวดึงผ้า ให้เข้ามาเชื่อมติดกัน (Slider and pull tab)

ภาพประกอบ 7 ซิปทั่วไป

ที่มา: (อุสรฯ ปฏิบัติสรกจ. 2556)

ซิปซ่อน (Concealed Zip-Fastener) เหมาะสำหรับการใช้กับเสื้อผ้าสตรี และเสื้อผ้าสำหรับเด็ก เพราะซิปชนิดนี้เมื่อเย็บตะเข็บเรียบร้อยแล้วจะมองไม่เห็น ซิปจะถูกซ่อนอยู่ภายใต้ตะเข็บ อาจมองเห็นเป็นเส้น เพียงเล็กน้อยเท่านั้น นิยมใช้กับเสื้อที่รัดรูปของสตรี

ภาพประกอบ 8 ซิปซ่อน

ที่มา: (อุสรฯ ปฏิบัติสรกจ. 2556)

ซิปปลายเปิด (Open Zip-Fastener) ซิปประเภทนี้มีอะไหล่ ที่ทำหน้าที่เป็น ตัวกั้นหัวซิปสามารถถอดเปิดแยก ทำให้เสื้อผ้าแยกจากกันได้ตั้งแต่ส่วนหัวจนถึง ปลายซิป เหมาะ สำหรับเสื้อแจกเกตหรือเสื้อกีฬา วัสดุที่ใช้ทำฟันซิป คือ โลหะ นิกเกิล ทองเหลือง อลูมิเนียม และ พลาสติก

ภาพประกอบ 9 ซิปปลายเปิด

ที่มา: (อุสุรา ปฏิบัติสรกิจ. 2556)

6) เข็มขัด (Belt) เป็นวัสดุที่ใช้ในการตกแต่งเสื้อผ้า และยังสามารถใช้เชื่อมต่อ ต่อกันระหว่างเสื้อผ้า มีลักษณะเป็นสาย วัสดุอาจทำจากหนัง ผ้า หรือเชือก นิยมใช้พันรอบ บริเวณเอว เพื่อยึดขยายรูปทรงของเสื้อผ้าตัวนั้นๆ

ภาพประกอบ 10 เข็มขัด

ที่มา: (อุสุรา ปฏิบัติสรกิจ. 2556)

3 ความหมายของบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพ (Personality) หมายถึงเอกลักษณ์หรือตัวตน ประจำตน ที่แสดงออกมาให้ผู้คนภายนอกได้รับรู้ ปรากฏต่อหน้าสังคม มีนักจิตวิทยาหลายคน ได้ให้ความหมายของ คำว่า บุคลิกภาพ แตกต่างกันไป ดังนี้

กอร์ดอน อัลล์พอร์ต (Somlim, 2553) กล่าวไว้ว่า การรวมองค์ประกอบที่มีในตัว ของแต่ละบุคคล ทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งจะเป็นตัวที่มี ไว้เพื่อกำหนดเอกลักษณ์ เพื่อใช้ปรับตัว ในการเข้าสังคม

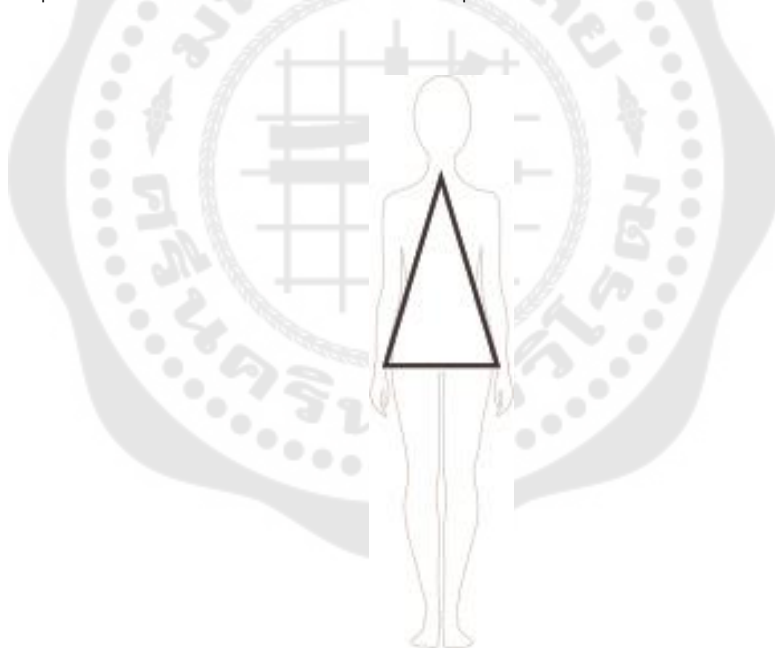
(วิภาพร มาพบสุข, 2541) บุคลิกภาพ หมายถึงภาพลักษณ์โดยรวม ที่ปรากฏทั้งภายใน และภายนอก ซึ่งทำให้ คนแต่ละคนแตกต่างกัน โดยวัดจากบุคลิก

3.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ (Nicole Kanman, 2554)

รูปร่างเป็นส่วนที่ควรคำนึงถึงในการเลือกเครื่องแต่งกายเพื่อให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพ หากเรา เข้าใจในรูปร่างของตัวเองแล้ว การเลือกเสื้อผ้าและ โทนสีที่เหมาะสมก็จะ ช่วยอำพราง สัดส่วนที่เป็นจุดด้อย และพัฒนาให้เห็นจุดเด่นเพื่อรูปลักษณ์ที่ดีขึ้นนั่นเอง

3.1.1 รูปร่างและสัดส่วน (Figure&Propotion)

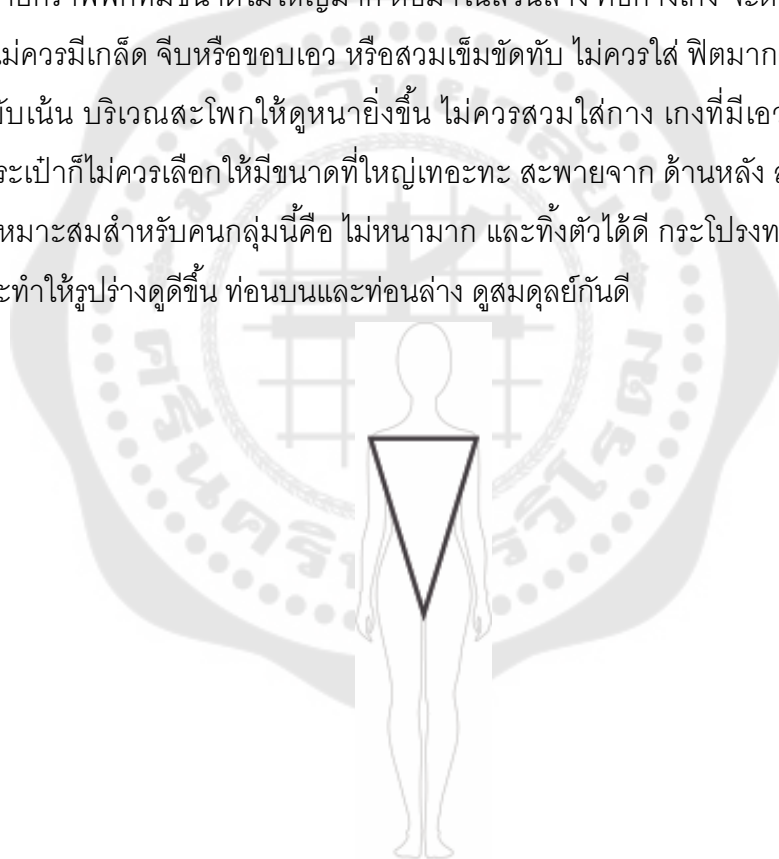
วิธีการเลือกเสื้อผ้าที่จะสามารถทำให้เรามีบุคลิกที่ดีได้นั้น จึงจำเป็นจะต้อง คำนึง สัดส่วนและรูปร่าง รูปร่างโดยทั่วไปของมนุษย์เราสามารถแบ่งออกคล้ายรูปทรงเลขาคณิต ได้ทั้งหมด 4 รูปแบบ คือ แบบสามเหลี่ยม แบบสามเหลี่ยมคว่ำ แบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า แบบ นาฬิกาทราย หากเรารู้หลักในการเลือกเสื้อผ้าจะทำให้เราเลือกสวมใส่โดยเปิดเผยจุดเด่นและปก ปิด หรืออำพรางจุดด้อย ก็จะเป็นจากส่งเสริมการมีบุคลิกที่ดีให้แก่ตัวเราเองอีกด้วย

ภาพประกอบ 11 รูปทรงสามเหลี่ยม

ที่มา: (Nicole Kanman. 2554)

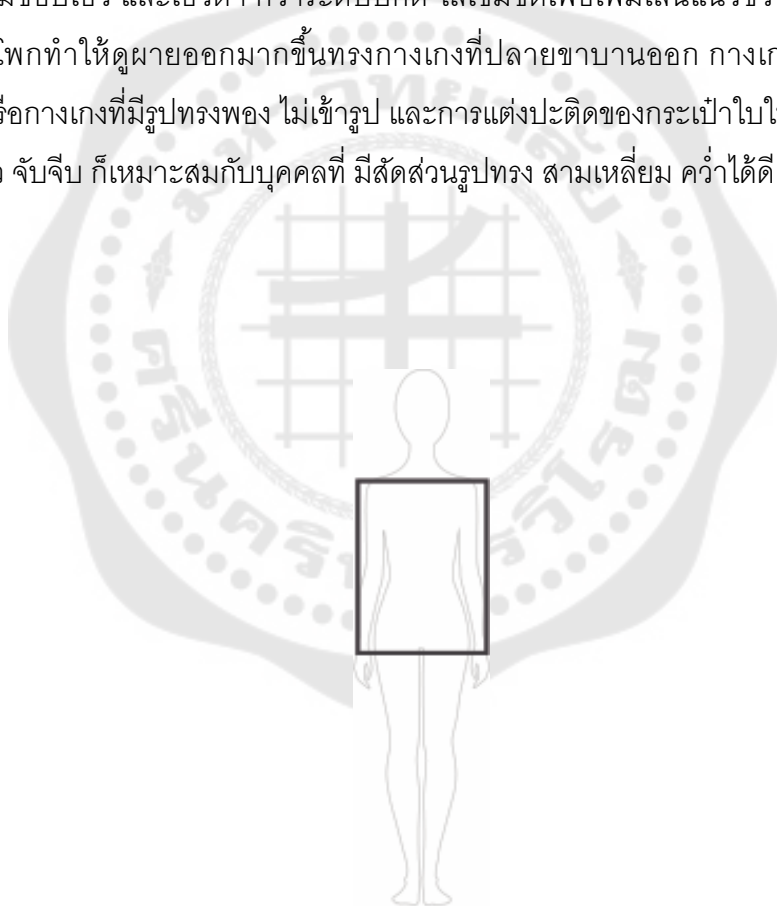
รูปทรงสามเหลี่ยม (Triangle) หรือหุ่นลูกแพร์ หมายถึง บุคคลที่มีสัดส่วน ช่วงบนเล็ก ช่วงล่างขยายใหญ่ ไหล่แคบ ลำตัวสั้นผอม สะโพกใหญ่ รวมไปถึงต้นขาที่มีความหนาคนที่มีรูปร่างจัดอยู่ในกลุ่มนี้ควรเลือกเสื้อที่สวมใส่แล้วพอดีตัวเสื้อผ้าที่ใส่แล้วเห็นรูปร่างได้ดี ควรมีเกล็ดเข้ารูปตามทรงการสวมใส่เสื้อเชิ้ตที่มีเกล็ดจะเหมาะสมกว่าเสื้อเชิ้ตตัวหลวม ทั้งหมด นี้จะทำให้เห็นถึงส่วนเว้าโค้งของสัดส่วนได้ดี รูปทรงของบริเวณลำคอก็มีส่วน ช่วยให้ดูมีบุคลิก ภาพที่ดีขึ้นได้ โดยผู้ที่รูปร่างเป็นทรงสามเหลี่ยมจะไหล่แคบ ฉะนั้นการใส่เสื้อคอปก เสื้อคอ เหลี่ยม เสื้อเปิดไหล่ หรือเสื้อที่เปิดเผยบริเวณช่วงลำคอ จนถึงเหนืออก จะช่วยพรางรูปร่างทำ ให้ดูใหญ่กว้างขึ้น หากผู้สวมใส่มีสวนบนขยับเสื้อที่มีลวดลาย จะต้องเป็นลายเล็ก เช่นลาย ทางขวาง ลายกลุ่มดอกไม้ ลายกราฟฟิคที่มีขนาดไม่ใหญ่มาก ต่อมาในส่วนล่าง คือกางเกง จะต้องใส่โทนสีเข้มกว่าด้านบน ไม่ควรมีเกล็ด จีบหรือขอบเอว หรือสวมเข็มขัดทับ ไม่ควรใส่ ฟิตมากจนเกินไป จะทำให้เป็นการขบขัน บริเวณสะโพกให้ดูหนาขึ้น ไม่ควรสวมใส่กางเกงที่มีเอวต่ำจนเกินไป การสะพายกระเป๋าไม่ควรเลือกให้มีขนาดใหญ่เทอะทะ สะพายจาก ด้านหลัง สายกระเป๋าลากต่ำ เนื้อผ้าที่เหมาะสมสำหรับคนกลุ่มนี้คือ ไม่หนาเกินไป และทิ้งตัวได้ดี กระโปรงทรง A หรือกระโปรงทรงตรงจะทำให้รูปร่างดูดีขึ้น ท่อนบนและท่อนล่าง ดูสมดุลย์กันดี

ภาพประกอบ 12 รูปทรงสามเหลี่ยมคว่ำ

ที่มา: (Nicole Kanman. 2554)

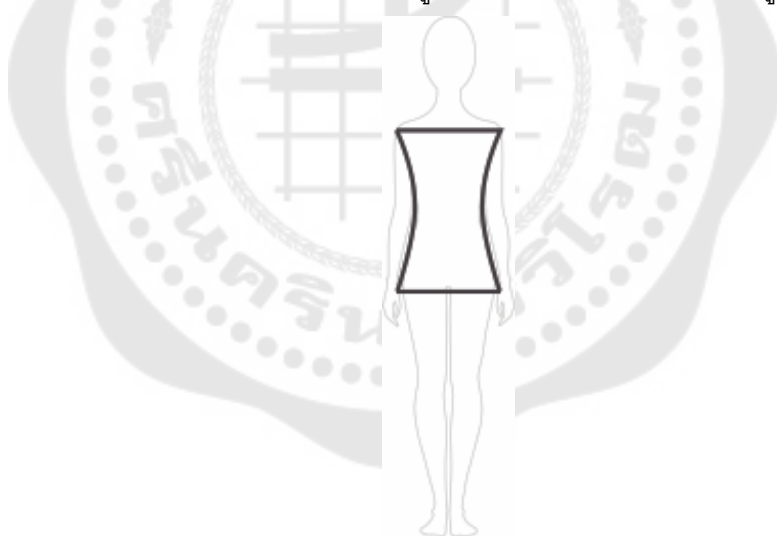
รูปทรงสามเหลี่ยมคว่ำ (Inverted Triangle) บุคคลที่มีรูปร่างท่อนบน กว้างกว่าท่อนล่าง ช่วงไหล่กว้าง สะโพกคอดเล็ก ขาเรียว เพื่อผู้ที่พบปัญหาไหล่กว้าง จะต้องเลือก การแต่งกายที่ทำให้พอดีกับสะโพกที่เล็กดูไม่สง่างาม ควรสวมใส่เสื้อผ้าที่มีลายทางขวาง ตรงกับ บริเวณสะโพกเพื่อขยายและพรางตาให้ดูสะโพกผายออก ควรใส่ท่อนบนที่มีสีเข้มกว่าท่อนล่าง รูปทรงของคอก็มีส่วนสำคัญที่สามารถช่วยพรางสัดส่วน บริเวณหัวไหล่ได้ โดยควรเลือก คอวี คอคว้าน หากสวมใส่เสื้อผ้าที่มี คอปก ควรปลดกระดุมลงมาสักเล็กน้อย เนื้อผ้าที่ควรเลือกมาคือ เนื้อนุ่ม ไม่แข็ง และมีลวดลายรายละเอียดตกแต่งมากเกินไปเพราะจะทำให้รู้สึก แข็ง เทอะทะ และถูกดึงดูดความสนใจมากกว่าท่อนบน หรือเรียกว่าเป็นการเน้นไหล่ให้ดูหนาขึ้นไปอีก ในส่วน ของท่อนล่าง กางเกงที่มีขอบเอว และเอวต่ำ กว่าระดับปกติ ใส่เข็มขัดเพื่อเพิ่มเส้นแนวขวาง จะเป็นวิธีที่ช่วยขยายสะโพกทำให้ดูผายออกมากขึ้นทรงกางเกงที่ปลายขาบานออก กางเกงทรง ตรงที่หลวม หน้อยๆหรือกางเกงที่มีรูปทรงพอง ไม่เข้ารูป และการแต่งปะติดของกระเป๋าใบใหญ่ ที่ด้านข้าง เพิ่มการรูดเอว จับจีบ ก็เหมาะสมกับบุคคลที่ มีสัดส่วนรูปทรง สามเหลี่ยม คว่ำได้ดี

ภาพประกอบ 13 รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า

ที่มา: (Nicole Kanman. 2554)

รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า (Rectangle) บุคคลที่มีลักษณะเช่นนี้จะต้องมีสัดส่วนที่ตรง เมื่อเปรียบเทียบบริเวณหัวไหล่กับ บริเวณสะโพกมีความกว้างเท่ากัน ช่วงเอวอาจจะมีส่วนเว้าโค้งเข้ามาเล็กน้อย หรืออาจไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน ทำให้ดูเหมือนลำตัวตรงแข็ง การเลือกสวมใส่เสื้อผ้าที่ช่วยทำให้เอวดูคอดขึ้น จึงเป็นการแต่งกายที่เหมาะสมกับบุคคลในกลุ่มนี้ โดยเลือกเสื้อผ้าที่มีเส้นตัดต่อเส้นเกิดเป็นทรงโค้ง ความยาวเสื้ออยู่ระดับสะโพก ไม่ควรสวมใส่เสื้อที่ชายสั้นเกินไป เพราะจะทำให้ช่วงเอวดูหายไป เนื้อผ้าที่เหมาะสมกับคนกลุ่มนี้อาจเป็นเนื้อผ้า ยืดที่มีความยืดหยุ่นได้สูง หากผู้สวมใส่มีสุนิยมชื่นชอบลายผ้า ควรเลือกท่อนบนเป็นผ้าพื้นสี เรียบ และเน้นการตกแต่งไปที่ท่อนล่างแทน หรือการสวมใส่เสื้อท่อนบนและท่อนล่างที่มี เชดสีไป ในทิศทางเดียวกัน โดยเพิ่มลูกเล่นโดยการใส่เข็มขัดอีกสีเพื่อตัด กันจะทำให้เป็นการโชว์ หรือขับ เน้นช่วงเอวเพิ่มมากขึ้น ส่วนรูปทรงของกางเกงสามารถเลือกสวมใส่ได้ทุกรูปแบบไม่ว่าจะเป็น ขาม้า ทรงตรง ขาบาน หรือกางเกงที่รัดปลายขาก็สามารถทำได้แต่ ให้เน้นคำนึงถึงส่วนสูงของ ผู้สวมใส่เป็นหลัก กระโปรงก็เช่นเดียวกัน ทรงเอ ทรงบาน ทรงดินสอ สามารถสวมใส่ได้แต่ รายละเอียดของกระโปรงนั้นจะต้องไม่เน้นการจีบ กระโปรงพองรูดเอว เพราะจะทำให้ ช่วงเอวดู สั้นกว่าเดิม

ภาพประกอบ 14 รูปทรงนาฬิกาทราย

ที่มา: (Nicole Kanman. 2554)

รูปทรงนาฬิกาทราย (Hourglass) บุคคลที่มีสัดส่วนลักษณะนี้ จะมีสัดส่วนของผู้หญิง ที่ได้มาตรฐานมากที่สุด และจะมีส่วนหัวและส่วน คอมากกว่ารูปทรงอื่นๆ บริเวณความกว้าง ของช่วงไหล่ และช่วงสะโพกจะเท่ากัน โดยจะเข้าไปได้ตรงบริเวณช่วงเอวอย่างชัดเจนการเลือก เครื่องแต่งกายที่สวมใส่ ควรเน้นให้เห็นช่วงเอวอย่างชัดเจน หากต้องการให้รูปร่างดูเพรียวและ สูงขึ้น ควรใส่เสื้อผ้าที่ท่อนบนกับท่อนล่างมีสีโทนเดียวกัน ควรใส่เสื้อที่มีการจับจีบ หรือตีเกล็ด เพื่อให้เห็นรูปร่างได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื้อผ้าควรจะเป็นที่บางเบาหรือผสม spandex รูปทรง บริเวณคอเสื้อ อาจเลือกเป็นคอป้าย หรือคอวี แต่ไม่ควรใส่เสื้อแขนล่ำ เพราะจะยิ่งเป็นการเพิ่มความกว้างบริเวณไหล่มากขึ้น ความยาวของชายเสื้อ ไม่ควรยาวเกินสะโพกส่วนบน ส่วนท่อนล่างควร จะเป็นกางเกงทรงตรง หรือขาบาน และเลือกผ้าที่มีเนื้อหนา และอยู่ทรงมีน้ำหนัก ส่วนประปรังจะเลือกใส่ทรงอะไรก็ได้ เช่น กระโปรงทรงดินสอ กระโปรงทรงเอ กระโปรงทรงตรง

3.1.2 โทนสี (Color)

การจับคู่เสื้อผ้าของท่อนบนและท่อนล่างเพื่อ ผสมผสานสีเข้าด้วยกัน ควรคำนึงถึงสีพื้นผิวของ แต่ละบุคคล เพื่อที่จะส่งเสริมบุคลิกภาพที่ดีให้ยิ่งขึ้น สีผิวของคนเอเชีย แบ่งออกเป็น 3 โทนด้วย กัน สีผิวโทนร้อน สีผิวโทนเย็น สีผิวกลางๆ

สีผิวโทนร้อน คือสีผิวที่มีเจดออกไปทางโทนน้ำตาล เสื้อผ้าที่สวมใส่ควรจะเป็น เจดสีที่มีสีผสม ด้วยสีเหลือง มากกว่าสีชมพู สรุปลแล้ว การสวมใส่เสื้อผ้าที่มีสีโทนร้อน สีเข้มขึ้น เช่น สีส้ม สีแดง สีนํ้าตาล สีทอง สีเหลือง จะทำให้ดูดีมากกว่า สีโทนเย็น หรือสีที่ถูกผสมด้วย สีขาว หรือสีพาสเทล ซึ่งจะทำให้ดูไม่โดดเด่น และที่สำคัญเครื่องประดับที่สวมใส่ก็ควร จะเลือกสี โทนร้อนด้วยเช่นกัน อย่างเช่น สีทอง

สีผิวโทนเย็น บุคคลที่จัดอยู่ในกลุ่มประเภทนี้ จะมีพื้นสีผิวที่ค่อนข้างสว่างขาว เสื้อผ้าที่ สวมใส่ควรจะเป็นเจดสีที่มีส่วนผสมของ สีฟ้า หรือสีเขียวอยู่ด้วยเครื่องประดับที่สวมใส่ก็ ควรจะเป็นสีโทนเย็น เช่น สีเงิน หากต้องการที่จะสวมใส่เสื้อสีโทนร้อน เช่นสีแดง ก็ควรเลือกแดงเจดที่มีความเข้มสูง หรือสีแดงไวน์ จะทำให้ผิวดูสว่างขึ้น

สีผิวกลางๆ สีผิวของคนในกลุ่มนี้จะไม่ถูกแยกได้อย่างชัดเจนว่า เป็นสีประเภทใด จึง ทำให้สามารถเลือกเสื้อผ้าได้ทั้ง สีโทนร้อน และโทนเย็น เครื่องประดับที่สวมใส่ควรจะเป็นพลอย หรือลูกปัด มากกว่าเครื่องประดับทองหรือเงิน

4 ทฤษฎีการรับรู้ (อนงค์นาฏ วรรณจิตจรูญ, 2556)

มนุษย์เราสามารถรับรู้ได้จากการใช้ อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย ทั้ง 5 ชนิด คือ หู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง เราเรียกว่าอวัยวะรับสัมผัส มีข้อมูลจากงานวิจัยศึกษาและค้นพบว่า ภาวะ การรับรู้ ของมนุษย์เราเกิดจาก การมองเห็น 75% การได้ยินเสียง 13% การสัมผัส 6% การดมกลิ่น 3% และรส 3% โดยจำเป็นจะต้องมีสิ่งเร้าและเชื่อมโยงต่อไปจนเกิดเป็นการเรียนรู้ การรับรู้จึงเป็น บ่อเกิดการสื่อความหมาย และนำไปสู่การแปลความหมาย

4.1 ความหมายของการรับรู้ (อนงค์นาฏ วรรณจิตจรูญ, 2556)

ก่อนที่จะเรียนรู้นั้น จะต้องเกิดการรับรู้มาก่อน โดยมีการเปลี่ยนแปลงของรูป แบบ พฤติกรรมที่เกิดมาจากประสบการณ์ที่เคยรับรู้มาก่อน เช่นความรู้ที่อยู่ในสมอง และได้ถูก บันทึก ความจำไว้ต่อมาจึงทำให้เกิดการจินตนาการ การมโนภาพ หรือ การตีความเพื่อทำให้ เกิดการ แปลความหมาย การรับรู้จะเกิดได้ต่อเมื่อมนุษย์ได้ใช้อวัยวะในการรับสัมผัส อวัยวะส่วน นั้นคือ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง การมีประสบการณ์หรือความรู้ในสมองมากจะยิ่งตีความ และเข้าใจได้ ง่ายขึ้น และทฤษฎีการรับรู้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทหลักด้วยกัน คือ

4.1.1 ทฤษฎีการรับรู้ภาพด้วยการสัมผัส เกิดจากการที่มีสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวมา กระแทบ หรือเรียกว่าสิ่งเร้า และเกิดเป็นการรับรู้ โดยไม่มี ข้อมูลไม่ต้องมีความรู้จากประสบการณ์เก่า ก็สามารถเข้าใจและรับรู้ได้จากนั้นจึงไปสู่การตีความ ถึงสิ่งที่เราได้สัมผัส

4.1.2 ทฤษฎีการรับรู้และเข้าใจภาพ หมายถึง การที่เรามองเห็นสิ่งต่างๆ และ เกิดการรับรู้ หากเราได้มองเห็นสิ่งเร้ามากเราก็จะมี ประสบการณ์กับสิ่งใหม่ๆมากขึ้น ทำให้เรา ตีความและเข้าใจความหมายได้

4.2 กระบวนการของการรับรู้ (Process)

หมายถึงขั้นต้องการ ทำความเข้าใจ ใช้ความคิด และรู้สึก สิ่งเร้าไม่ว่าจะเป็นสภาพ ใดก็ตาม คน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานการณ์ มาสัมผัสกันกับตัวบุคคลจะเกิดเป็นการสัมผัส และจะ ทำให้เกิด พฤติกรรมต่างๆ

4.3 การรับรู้ทางจักขุสัมผัส

(องค์อร วงศาลังกา, 2553) กล่าวว่าเมื่อเราใช้สายตาในการมองเห็นวัตถุนั้นๆ จะทำ ให้เราเกิดภาพในสมองและตีความ เราจะเห็นสีส่น และรูปร่าง 3 มิติของวัตถุเหล่านั้น เปลี่ยนแปลง และสัมพันธ์กับช่วงเวลา เราจึงเรียกว่า เป็นการรับรู้เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม รอบตัวเรา แบ่งเป็นประเด็น สำคัญ 3 ประเด็น ดังนี้

4.3.1 ภาพและพื้น (Figure and Ground) การที่เราสามารถมองเห็นภาพ ต่างๆ ขึ้นมา เกิดจากการที่ ภาพนั้นสีความแตกต่าง ตัดกันกับพื้น พื้นมีส่วนทำให้ภาพเด่นชัดขึ้น เส้นขอบของภาพนั้นอาจมีความคมชัด หรือมีความหยابละเอียด หรือมีความเบลอไม่เท่ากัน สิ่งนี้เป็นตัวกำหนดความชัดเจนของภาพที่เรามองเห็น การที่เราเห็นภาพก่อนพื้นนั้น ก็มีสาเหตุ มาจากเราคู่เคยทำวัตถุ นั้น มีความหมายแตกต่างจากพื้น เช่น ภาพตึกที่มีพื้นเป็นท้องฟ้า

4.3.2 ความสมบูรณ์ (Goodness) มนุษย์เรามีสวนทำให้การมองเห็นภาพ นั้น เป็นไปได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมนุษย์เราพยายามที่จะมองเห็นสิ่งต่างๆ เพราะว่าต้องการที่จะทำ ความเข้าใจว่าสิ่งนั้น คืออะไร ส่วนบุคคลที่ได้รับการมองเห็นภาพ ที่ไม่สมบูรณ์สามารถเปลี่ยน แปลงได้เล็กน้อย โดยการใช้วิธีการปิด (Closure) วิธีนี้เป็นการรวมรอบหรือประสานส่วนต่างๆ ของภาพให้ สมบูรณ์ขึ้น อย่างเช่น ยกมือปิดภาพส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องออก หรือการเพ่งภาพนั้น นานๆ ก็จะช่วย ให้มองเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น

4.3.3 การรวมกลุ่มการรับรู้ (Perceptual Grouping) การที่เรามองเห็นภาพแยก จากพื้น อีกวิธีการหนึ่งคือ การนำเอาองค์ประกอบของภาพหลายๆส่วน มารวมกลุ่มกัน วัตถุที่มี รูปทรง ขนาด คล้ายคลึงกัน เมื่ออยู่ใกล้กัน ก็จะทำให้การรับรู้เปลี่ยนไปได้ อาจเกิดการตีความ เป็นอีกภาพหนึ่งได้ ซึ่งเรียกว่าเกิดการกำรวม เช่นการมองช่องหน้าต่างเพียงบานเดียว เราจะ รับรู้ว่า วัตถุนั้นคือหน้าต่าง แต่หากเราจัดวางช่องหน้าต่าง ไว้ใกล้ชิดกัน หากมองระยะไกล เราก็ อาจจะ เห็นเป็นอีกรูปร่างหนึ่งเลยก็ได้

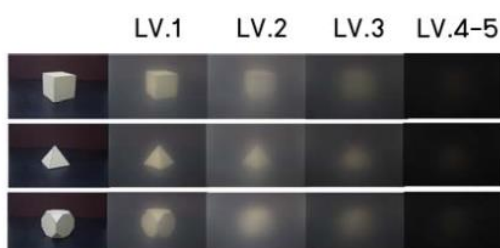
4.3.4 การรับรู้ความลึกหรือขนาด (Size Perspective) การรับรู้ถึงขนาด ความลึก ความตื้น ความใกล้ - ไกล จะมี สิ่งที่บอกเราได้คือ การใช้ตาทั้งสองข้างมองวัตถุและ ปิดตาข้าง หนึ่งไว้ ทำให้เราสามารถมองเห็นระยะความลึกได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การรับรู้ไม่จำเป็นที่ จะต้องมองเห็น ด้วยตาทั้งสองข้างแต่อาจจะทำให้การรับรู้คลาดเคลื่อนไปจากเดิมได้ การซ้อนกัน ของวัตถุ จะทำ ให้เรามองไม่เห็นวัตถุได้อย่างชัดเจน เพราะถูกทับซ้อนกันอยู่ แต่การซ้อนกัน ก็ทำให้เรารับรู้ได้ว่า วัตถุชิ้นไหนอยู่ใกล้ และไกลกว่ากัน

5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

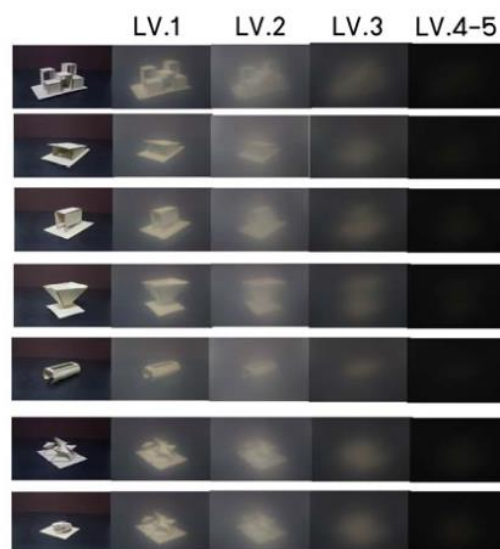
(นิวัฒน์ วรกิจไพบูลย์, 2558)ได้สร้างเครื่องมือจำลองมีชื่อเรียกว่า ฟิตเตอร์ (Fitter) เพื่อนำมาใช้ทดลองจำลองระดับการมองเห็นสีทั้ง 5 ระดับขั้นของผู้ที่มีสายตาเลือนราง และค้นพบว่า การมองเห็นการรับรู้รูปทรงพื้นฐานของผู้ที่มีสายตาเลือนรางมี ระดับดังนี้

การรับรู้รูปทรง

การรับรู้รูปทรงพื้นฐาน

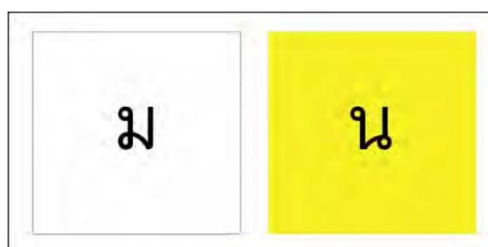
การรับรู้รูปทรงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

ภาพประกอบ 15 ภาพแสดงผลจำลองรูปทรงพื้นฐานตามระดับการเห็นทั้ง 5 ชั้น

ที่มา: (นิวัฒน์ วรกิจไพบูลย์. 2558)

(นันทยา ยะประดิษฐ, 2554) พบว่าผลการทดสอบเพื่อทราบถึงความสามารถทาง การมองเห็นตัวอักษรบนพื้นหลังกับตัวอักษรสีดำ พื้นหลังที่มีความเข้มน้อยที่สุด หรือเทียบ เท่า สีขาว (0%) จะทำให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถมองเห็นได้ชัดเจนที่สุด และสีเหลืองที่มีความ เข้ม 11% มีความชัดเจนตามลงมา

ภาพประกอบ 16 ภาพแสดงผลตัวอักษรสีดำบนพื้นหลัง

ที่มา: (นันทยา ยะประดิษฐ์ 2554)

ความสามารถทางการมองเห็นตัวอักษรบนพื้นหลังกับตัวอักษรสีขาว ผลจากการวิจัยพบว่า พื้นหลัง ที่มีความเข้ม 100% หรือสีดำ จะทำให้ผู้ที่มีสายตาดูเลือนรางสามารถมองเห็นได้ชัดที่สุด รองลงมาที่ทำให้ผู้ที่มีสายตาดูเลือนรางสามารถมองเห็นได้คือระดับพื้นหลังที่มีความเข้ม 70% นั้น ก็คือสีแดงนั่นเอง

ภาพประกอบ 17 ภาพแสดงผลตัวอักษรสีขาวบนพื้นหลัง

ที่มา: (นันทยา ยะประดิษฐ์ 2554)

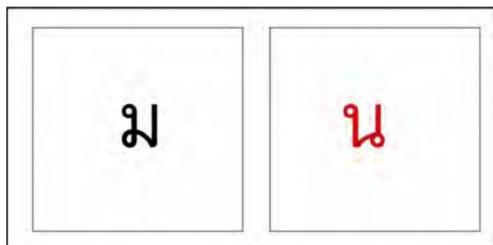
ความสามารถทางการมองเห็นตัวอักษรที่มีสีบนพื้นหลังสีดำ ผลจากการวิจัยพบว่า ตัวอักษรสี เหลือง สามารถมองเห็นได้ชัดเจนมาก และตามลงมาด้วยสีขาว

ภาพประกอบ 18 ภาพแสดงผลตัวอักษรที่มีสีบนพื้นหลังสีดำ

ที่มา: (นันทยา ยะประดิษฐ์ 2554)

ความสามารถทางการมองเห็นตัวอักษรที่มีสีบนพื้นหลังสีขาว ผลจากวิจัยพบว่า ตัวอักษรสีดำ สามารถมองเห็นได้ชัดเจนมากบนพื้นสีขาวและตามมาด้วยตัวอักษรสีแดง

ภาพประกอบ 19 ภาพแสดงผลตัวอักษรที่มีสีบนพื้นหลังสีขาว

ที่มา: (นันทยา ยะประดิษฐ์ 2554)

ผลจากทดสอบการมองเห็นตัวอักษร ของผู้ที่มีสายตาสั้นโดยส่วนใหญ่ จากระดับความห่าง 50 เซนติเมตรของชุดตัวอักษรภาษาไทยคือ Cordia New ขนาด 64 pt หรืออยู่ที่ความสูง ประมาณ 0.91 เซนติเมตร ซึ่งเป็นรูปแบบตัวอักษรที่มีหัวส่วนตัวอักษรที่ประดิษฐ์และมีรูปทรงแปลก ผู้ที่มีสายตาสั้นจะไม่ได้สามารถอ่านออก เพราะการดัดแปลงรูปทรงตัวอักษรมาก อาจทำให้เกิดความคุ้นชินกับรูปทรงตัวอักษรแบบเดิมๆ ที่ได้จากประสบการณ์การเรียนรู้จากโรงเรียนที่ฝึกสอนคนตาบอด

ภาพประกอบ 20 ประเภทและขนาดตัวอักษรไทยที่ผู้ที่มีสายตาสั้นมองเห็น

ที่มา: (นันทยา ยะประดิษฐ์ 2554)

ผลจากการทดสอบการมองเห็นตัวอักษรของผู้ที่มีสายตาสั้น โดยส่วนใหญ่ของชุดตัวอักษร ภาษาอังกฤษคือ Serif ขนาด 52 pt หรืออยู่ที่ความสูงประมาณ 0.86 เซนติเมตร ซึ่งเป็นรูปแบบตัวอักษรที่เป็นลักษณะการเขียนคล้ายลายมือ จะค่อนข้างเข้าใจยาก

low vision 0.86 cm

ภาพประกอบ 21 ประเภทและขนาดตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ผู้ที่มีสายตาสั้นสามารถมองเห็น

ที่มา: (นันทยา ยะประดิษฐ์ 2554)

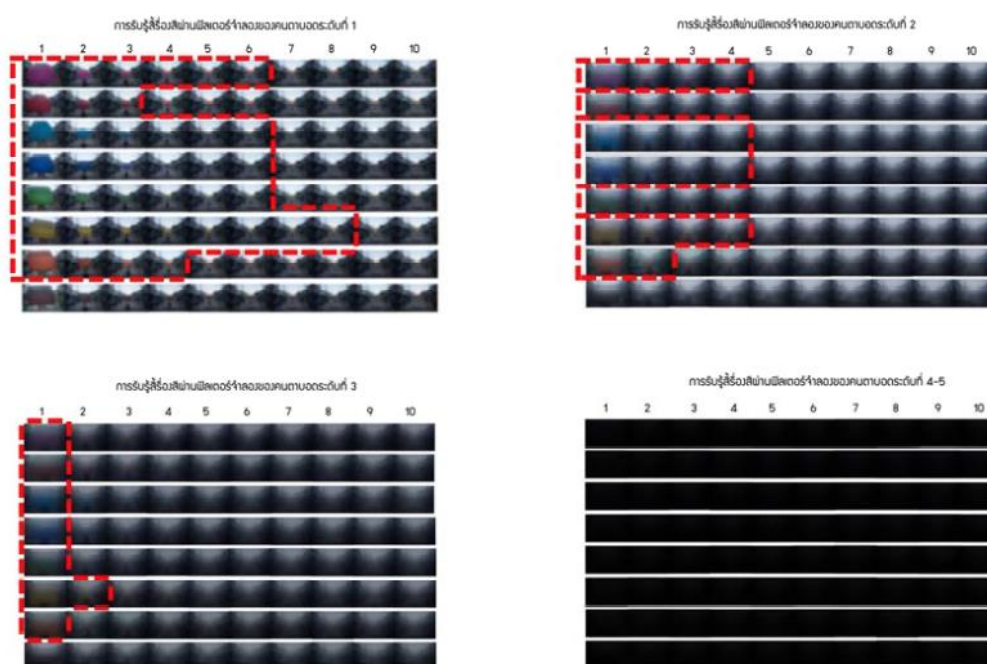
ผลการทดสอบการมองเห็นความหนาบาง และรูปแบบสัญลักษณ์รูปทรงต่างๆ จำเป็นจะต้องมี ระดับความหนาประมาณ 3 pt และมีรูปแบบที่ไม่ซับซ้อน ดังตัวอย่างที่ได้ทำการสอบถามมาดังนี้

ภาพประกอบ 22 รูปแบบสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ผู้ที่มีสายตาสั้นจดจำได้ง่าย

ที่มา: (นันทยา ยะประดิษฐ์ 2554)

(นิวัฒน์ วรกิจไพบูลย์, 2558) ได้ทำการทดลองการรับรู้สีของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จนถึงตาบอดสนิทด้วยเครื่องมือ fitter ที่ผู้วิจัยทดลองประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อใช้ ในการจำลองระดับ การมองเห็นในเรื่องของสี จากการทดลองพบว่า พื้นหลังสีดำมีส่วนที่ทำให้มองเห็นสีได้ชัดเจน ยิ่งขึ้น และได้สรุปตามระดับขั้นการมองเห็น 5 ระดับดังนี้ ระดับที่ 1-3 มองเห็นสีชัดเจนคือ สีเหลือง สีชมพู ฟ้าม่วง เขียว ส้ม แดง น้ำตาล ตามลำดับ ระดับที่ 4-5 ไม่สามารถมองเห็นสีได้

ภาพประกอบ 23 การมองเห็นสีของผู้ที่มีสายตาเลือนราง ระดับขั้นที่ 1-5

ที่มา: (นิวัฒน์ วรกิจไพบูลย์, 2558)

(ญารุณา คลาดแคล้ว, 2556) ได้กล่าวถึงกลุ่มสีที่ส่งผล กับเด็กที่มีสายตาเลือนราง มากที่สุด สามารถทำให้เด็กรับรู้ได้ตรง และชัดเจนที่สุด เมื่ออยู่บนพื้นหลังสีขาว และสีดำ ซึ่งในส่วนนี้อาจนำไปใช้เป็นข้อกำหนดและแบบสอบถามในการถามผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน ต่อไป

ลำดับที่ ถูกเลือก	เด็กชายมองเห็นสี ขนาดเริ่มต้น / จำนวนผู้มองเห็น >18 คน)	เด็กหญิงมองเห็นสี ขนาดเริ่มต้น / จำนวนผู้มองเห็น >10 คน)
1	 Licorice	 Licorice
2	 Blueberry	 Maraschino
3	 Maraschino	 Grape
4	 Grape	 Strawberry
5	 Strawberry	 Tangerine
6	 Tangerine	 Blueberry
7	 Aqua	 Aqua
8	 Mocha	 Mocha
9	 Sea foam	 Sea foam
10	 Huneydew	 Huneydew
11	 Lemon	 Lemon

ภาพประกอบ 24 สีที่มองเห็นได้จัดบนพื้นหลังสีขาวสำหรับเด็กที่มีสายตาเลือนราง

ที่มา: (ญานูนา คลาดแคล้ว. 2556)

ลำดับ ที่ถูกเลือก	เด็กชายมองเห็นสี ขนาดเริ่มต้น / จำนวนผู้มองเห็น >18 คน)	เด็กหญิงมองเห็นสี ขนาดเริ่มต้น / จำนวนผู้มองเห็น >10 คน)
1	 Lemon	 Maraschino
2	 Maraschino	 Lemon
3	 Licorice	 Grape
4	 Honeydew	 Strawberry
5	 Grape	 Licorice
6	 Aqua	 Sea foam
7	 Tangerine	 Tangerine
8	 Strawberry	 Aqua
9	 Blueberry	 Mocha
10	 Mocha	 Blueberry

ภาพประกอบ 25 สีที่มองเห็นได้ชัดบนพื้นหลังสีดำสำหรับเด็กที่มีสายตาเลือนราง

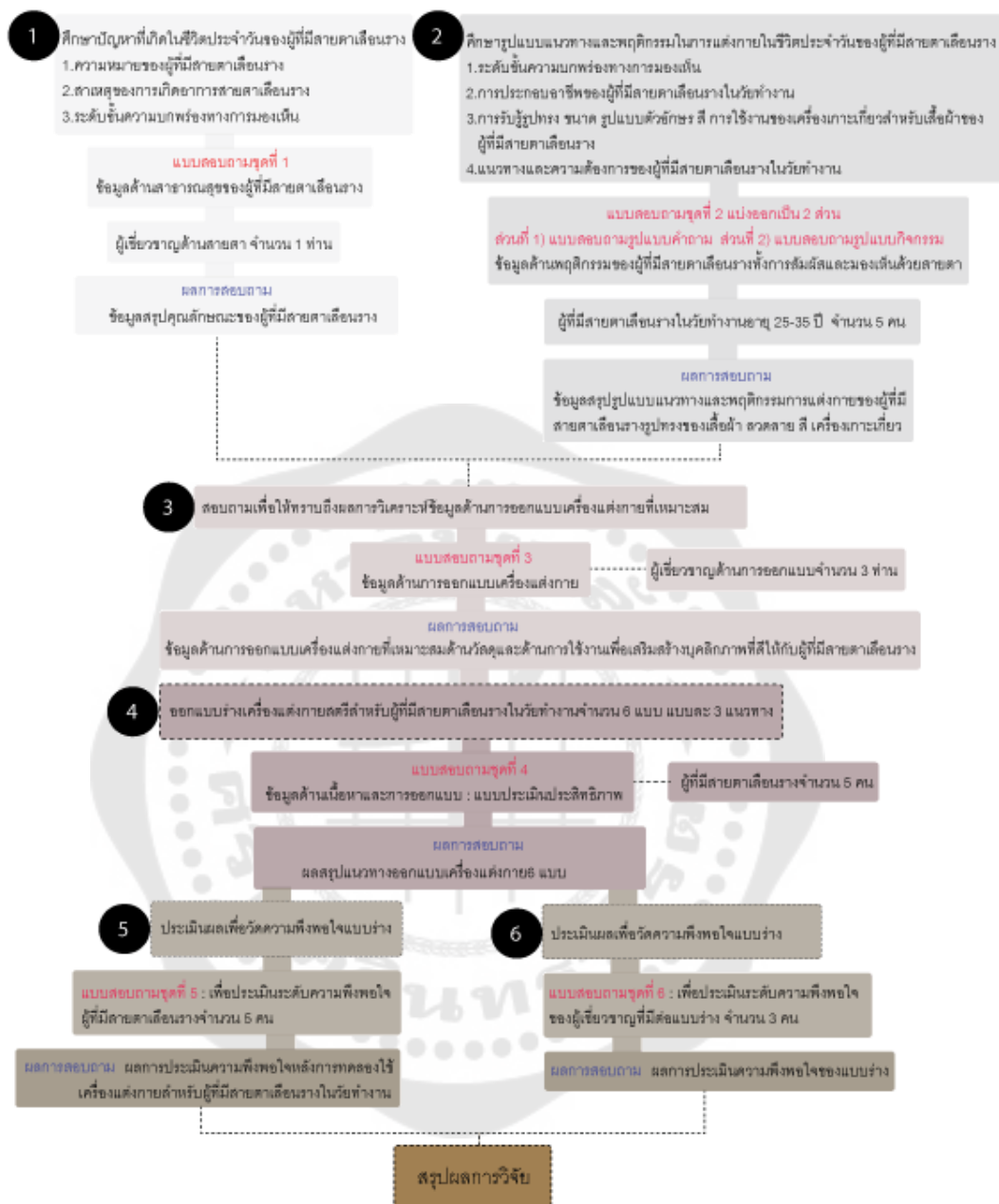
ที่มา: (ญารุณา คลาดแคล้ว. 2556)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง“การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน” ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อให้ได้ผลการวิจัย ที่ตรงตามจุดประสงค์งานวิจัยได้แก่ 1. เพื่อศึกษารูปแบบและพฤติกรรมในการเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน ของผู้ที่มีสายตาเลือนราง 2. เพื่อศึกษารูปแบบการแต่งกายที่เหมาะสมเพื่อ ช่วยในการเสริมสร้างบุคลิก ภาพที่ดีให้กับ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง 3. เพื่อออกแบบเครื่องแต่งที่มี การใช้งานเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงานซึ่งมีรายละเอียดในการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา
2. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถาม
5. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล
6. การดำเนินการออกแบบจากผลจากวิจัย
7. การประเมินความพึงพอใจในการออกแบบ

การเก็บรวบรวมข้อมูลและแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษา

จากที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 ข้อมูลแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้มาจากการศึกษาตามแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ เช่น เอกสาร หนังสือ เว็บไซต์ บทความ และการพูดคุยกับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ มาใช้เป็นตัวกำหนดประชากรและ กลุ่มตัวอย่างเพื่อนำไปสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล

การกำหนดประชากรและการกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง ที่มีระดับสายตาตั้งแต่ระดับชั้นที่ 1-3 ในวัยทำงานอายุระหว่าง 25-35 ปี เพศหญิง จำนวน 5 คน จากศูนย์การเรียนรู้และสาธิตอาชีพคนตาบอดธนบุรี โดยผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ focus group

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องรูปแบบ และพฤติกรรมในการแต่งกายของผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวันทำงาน การออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับในช่วงวัยทำงาน ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อใช้เป็นแบบสอบถาม เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานอันเป็นแนวทางในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการวิจัย โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1.สร้างแบบสอบถามข้อมูลด้านสาธารณสุขของผู้ที่มีปัญหาสายตาเลือนราง

แบบสอบถามชุดที่1เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้เชี่ยวชาญโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (Indepth Interview) เป็นคำถามปลายเปิด (ended Question-Open) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญ-

ชาญแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะได้อย่างอิสระจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 1 ท่าน ดังนี้ นายแพทย์ ดนัย ตัณเกิดมงคล)นักทัศนมาตรหรือนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสายตา (โดยสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับด้านสาธารณสุขของผู้ที่มีสายตาเลือนราง เพื่อให้ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับการ ดำเนินชีวิตประจำวัน และคุณลักษณะของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จากนั้นนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบในการกำหนดกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยรูปแบบของแบบสอบถามแบ่งแยกตามข้อกำหนด ในด้านต่างๆ ที่ได้จากการศึกษาวรรณกรรม มาสร้างเป็นแบบ สอบถาม

โครงสร้างของแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ด้านสุขภาพ ของผู้ที่มีสายตาเลือนราง ถึงอาการตามระดับขั้นความบกพร่องทางสายตา

ส่วนที่ 2 ด้านสังคม ถึงพฤติกรรมการใช้ชีวิตประจำวัน และทักษะความสามารถ ของผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน

ส่วนที่ 3 ด้านการพัฒนาศักยภาพความเป็นอยู่ถึงทิศทางการพัฒนาเครื่องแต่งกาย ที่มีการใช้งานสำหรับ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือขึ้นที่ 1

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จ ไปตรวจสอบคุณภาพ โดยนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 1 ท่าน และนำไปแก้ไขเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ในขั้นถัดไป

.2สร้างแบบสอบถามข้อมูลด้านรูปแบบแนวทาง และพฤติกรรมในการแต่งกายของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

แบบสอบถามชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน ที่มีระดับสายตาตั้งแต่ขั้นที่ 1-3 ในวัยทำงานอายุระหว่าง 25-35 ปี เพศหญิง จำนวน 5 คน จาก ศูนย์การเรียนรู้และสาธิตอาชีพคนตาบอดธนบุรีโดยสมาชิกที่เข้าร่วมกลุ่มศูนย์การเรียนรู้และสาธิต

อาชีพคนตาบอดธนบุรี กำลังอยู่ในช่วงวัยทำงาน ที่กำลังประกอบอาชีพ ซึ่งมีความหลากหลาย ในอาชีพแตกต่างกันไป จึงเหมาะสมแก่การเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม ประเภท focus group โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก Indepth Interview แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1เป็นแบบสอบถามรูปแบบคำถามปลายเปิด-Open ended Questionเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ และให้ข้อเสนอแนะได้ ในส่วนนี้จะเป็นการทดสอบทางการรับรู้ด้านการมองเห็นโดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ช่วยในการอ่านคำถามและให้ความเข้าใจเพื่อสอบถามผู้ที่มีสายตาเลือนราง เนื้อหาเกี่ยวกับ ระดับสายตาของผู้ตอบแบบสอบถามการประกอบอาชีพ และข้อมูลส่วนตัวเบื้องต้น รวมไปถึงการรับรู้ ของรูปทรง รูปร่าง เส้น ขนาด ตัวอักษร สี และการใช้งานของเครื่องเกาะเกี่ยวสำหรับเสื้อผา ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามรูปแบบกิจกรรม ในส่วนนี้จะเป็นการทดสอบการรับรู้ด้านการสัมผัส ผู้ตอบแบบสอบถามจะสามารถสัมผัสโดยตรงเพื่อให้สามารถทำกิจกรรม และได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ที่สุดโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับผิวสัมผัสของวัสดุต่างๆ เช่น เนื้อผ้า หรือวัสดุที่ใช้ในการเกาะเกี่ยวเช่น กระดุมรวมไปถึงการใช้งานของแพทเทิร์นเสื้อผา เพื่อให้ได้ผลการสรุปในเรื่องรูปแบบแนวทาง และพฤติกรรมในการแต่งกายในชีวิตประจำวันของผู้ที่มีสายตาเลือนราง ข้อมูลในส่วนนี้จะนำมา เป็นแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายที่มีการ ใช้งานสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงานต่อไป

โครงสร้างของแบบสอบถามรูปแบบคำถามแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อาชีพ และระดับชั้นความบกพร่องทางสายตา

ส่วนที่ 2 ด้านสังคมถึงพฤติกรรมการใช้ชีวิตประจำวัน และทักษะ ความสามารถของผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน การมองเห็น รูปร่าง รูปทรง เส้น สี ขนาด ต่างๆ

โครงสร้างของแบบสอบถามรูปแบบกิจกรรมแบ่งเป็น 1 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ด้านการรับรู้สัมผัสผัสของวัสดุต่างๆที่ใช้เป็นองค์ประกอบในการออกแบบ เครื่องแต่งกาย เช่น เนื้อผ้า และเครื่องเกาะเกี่ยว รูปทรงของเสื้อผ้า จะเน้นให้มีการนำเอาตัวอย่างวัสดุในรูปแบบต่างๆเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้สัมผัสและแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือขึ้นที่ 2

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จ ไปตรวจสอบคุณภาพ โดยนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 1 ท่าน และนำไปแก้ไขเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ในขั้นถัดไป

.3สร้างแบบสอบถามข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

แบบสอบถามชุดที่ 3 เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการออกแบบ เครื่องแต่งกายจำนวน 3 ท่าน ดังนี้ .1นายแพทย์ ดนัย ตันเกิดมงคล นักทัศนมาตร หรือ นาย แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสายตา .2ดร .วรฐ ทรัพย์ศรีสัญชัย อาจารย์ประจำ สาขาการออกแบบเครื่องแต่งกายคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .3อาจารย์ สรพงศ์ จีวทอง อาจารย์ประจำสาขาการออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ(โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายและประเภทของเครื่องแต่งกายวัสดุที่ใช้ในการ เกาะเกี่ยวรวมไปถึงปัจจัยในการเลือกเครื่องแต่งกายที่จะส่งผลให้มีบุคลิกภาพที่ดี โดย ได้นำเอา ทฤษฎีการรับรู้ทางสายตาในเรื่องของผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนราง ด้านรูปทรง สี ลวดลาย ขนาด รูปแบบตัวอักษร และนำข้อมูลเหล่านี้มาปรับใช้ในการออกแบบต่อไป

โครงสร้างของแบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ด้านความเหมาะสมเรื่อง รูปแบบ ประเภท การเลือกใช้วัสดุ เส้น ลวดลาย สี ของเครื่องแต่งกายถึงรูปร่างของเครื่องแต่งกายสำหรับกลุ่มคนในวัยทำงาน

ส่วนที่ 2 ด้านความสวยงาม

ส่วนที่ 3 ด้านคุณภาพ ถึง การใช้งานที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ข้อมูลจากแบบสอบถามจะสามารถสรุปให้ทราบถึง หลักการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม เพื่อช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดีให้กับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงานจากนั้นนำข้อมูลสรุปผล มาใช้เป็นข้อมูลในการออกแบบต่อไป

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือขึ้นที่ 3

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จ ไปตรวจสอบคุณภาพ โดยนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 1 ท่าน และนำไปแก้ไขเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ในขั้นถัดไป

.4สร้างแบบสอบถามข้อมูลด้านเนื้อหาในการออกแบบเครื่องแต่งกาย ที่มีต่อแบบร่าง จำนวน 6แบบ แบบละ 3แนวทาง

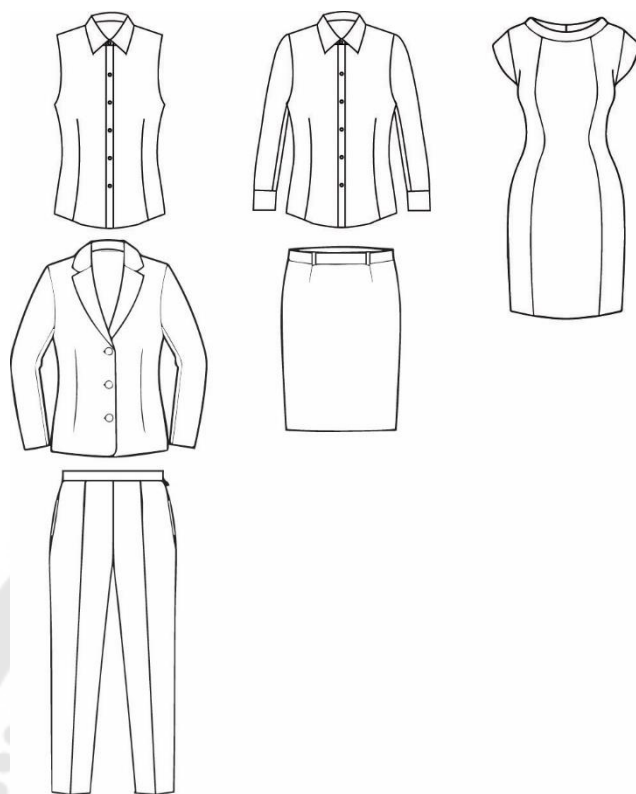
แบบสอบถามชุดที่ 4เป็นแบบสอบถามเพื่อใช้ประเมินประสิทธิภาพด้านรูปแบบ ของแบบร่างเครื่องแต่งกาย โดยสอบถามจากผู้ที่มีสายตาเลือนรางและอยู่ในวัยทำงานอายุระหว่าง 25-35 ปี เพศหญิง จำนวน 5 คน จาก ศูนย์การเรียนรู้และสาธิตอาชีพคนตาบอดธนบุรีและกำลังประกอบอาชีพโดยวิเคราะห์ในด้านเนื้อหาถึงความ เหมาะสมของรูปแบบเครื่องแต่งกายที่มีการใช้งาน เหมาะสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน หรือไม่ ความสะดวกในการสวมใส่ ฟังก์ชันการใช้งาน และความสวยงาม โดยมีด้วยกัน จำนวน 3แนวทาง ดังต่อไปนี้

แนวทางที่ 1 รูปแบบเสื้อผ้าที่ไม่มีฟังก์ชันการใช้งาน และลวดลายที่เหมาะสม กับ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง

แนวทางที่ 2 รูปแบบเสื้อผ้าผสมผสานลวดลายธรรมชาติ เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตา เลือนราง

แนวทางที่ 3 รูปแบบเสื้อผ้าผสมผสานลวดลายธรรมชาติ ประกอบกับฟังก์ชันใน การใช้งานที่ เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง

โดยผู้ออกแบบกำหนดขอบเขตในการออกแบบจำนวน 6 แบบ 1แนวทาง 1 คอลเลคชั่น ประกอบไปด้วย 4 ชุด จำนวน 6ชิ้น ที่เหมาะสมกับกลุ่มคนในวัยทำงาน ดังนี้ เสื้อ ตัวใน 2ชุด เสื้อตัวนอก กางเกง กระโปรง เดรส จั๊มพ์สูท

ภาพประกอบ 26 รูปแบบเสื้อผ้าใน 1 คอลเลคชั่น

ที่มา: (นริกา ฤวิถกานนท์. 2560)

แบบสอบถามชุดที่ 4 ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่มีโครงสร้าง (Structure Questionnaire) มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) โดยผู้วิจัย ได้กำหนดเกณฑ์ การให้คะแนนไว้ ดังนี้

- 5 หมายถึง ผลการประเมินในระดับดีมาก
- 4 หมายถึง ผลการประเมินในระดับดี
- 3 หมายถึง ผลการประเมินในระดับพอใช้
- 2 หมายถึง ผลการประเมินในระดับควรปรับปรุง
- 1 หมายถึง ผลการประเมินในระดับใช้ไม่ได้

โดยนำเอาผลประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้มาทำการวิเคราะห์ และคัดเลือกให้เหลือจำนวน 1 แนวทาง 1 คอลเลคชั่นและนำ มาใช้ในการพัฒนาต้นแบบต่อไป

5 สร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

แบบสอบถามชุดที่ 5 ใช้เพื่อประเมินความพึงพอใจต่อด้านแบบเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่ มี สายตาเลือนรางในวัยทำงาน โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่มีสายตาเลือนราง ระดับชั้น ที่ 3-1 มีอายุระหว่าง 35-25ปี เพศหญิง โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง(Purposive Sampling) ในการออก

แบบแบบร่างเครื่องแต่งกายโดยมีผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5คน เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม จาก 1แนวทาง 1คอลเลคชั่น 1 ลวดลายผ้า ประกอบไปด้วย 4 ชุด จำนวน 6 ชิ้น โดยทำการทดลอง fittingกับประชากรกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้คัดเลือกมา จากนั้นให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ทำการประเมินผลโดยมี

โครงสร้างของแบบสอบถามมีจำนวน 6ข้อ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

แบบสอบถามประเมินด้านความสวยงามของ รูปทรง สี ลวดลาย วัสดุ และด้านคุณภาพของเครื่องแต่งกาย ฟังก์ชันการใช้งาน ความสะดวกผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ที่มีโครงสร้าง (Structure Questionnaire) มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) โดยผู้วิจัยได้กำหนด เกณฑ์การให้คะแนนไว้ ดังนี้

- 5 หมายถึง ผลการประเมินในระดับดีมาก
- 4 หมายถึง ผลการประเมินในระดับดี
- 3 หมายถึง ผลการประเมินในระดับพอใช้
- 2 หมายถึง ผลการประเมินในระดับควรปรับปรุง
- 1 หมายถึง ผลการประเมินในระดับใช้ไม่ได้

ผลการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้ นำเอาไปใช้เป็นข้อสรุปผล

5.6สร้างแบบสอบถามวัดความพึงพอใจด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย

แบบสอบถามชุดที่ 6 ใช้เพื่อประเมินความพึงพอใจต่อด้านแบบเครื่องแต่งกายสำหรับใช้สอบถาม ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3ท่าน จาก 1แนวทาง 1คอลเลคชั่น 1ลวดลายผ้า ประกอบไปด้วย 4ชุด จำนวน 6ชิ้น โดยทำการดูรูปกิจกรรมในการ fittingกับประชากรกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้คัดเลือกมา จากนั้นให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ทำการประเมินผลโดยมี

โครงสร้างของแบบสอบถามมีจำนวน 6ข้อ โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

แบบสอบถามประเมินด้านความสวยงามของ รูปทรง สี ลวดลาย วัสดุ และด้านคุณภาพของเครื่องแต่งกาย ฟังก์ชันการใช้งาน ความสะดวกผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ที่มีโครงสร้าง (Structure Questionnaire) มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) โดยผู้วิจัยได้กำหนด เกณฑ์การให้คะแนนไว้ ดังนี้

- 5 หมายถึง ผลการประเมินในระดับดีมาก
- 4 หมายถึง ผลการประเมินในระดับดี
- 3 หมายถึง ผลการประเมินในระดับพอใช้
- 2 หมายถึง ผลการประเมินในระดับควรปรับปรุง
- 1 หมายถึง ผลการประเมินในระดับใช้ไม่ได้

ผลการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้ นำเอาไปใช้เป็นข้อสรุปผล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บและรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. สืบค้นข้อมูล และเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เก็บข้อมูลภาคสนามซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านสาธารณสุข ด้านการออกแบบ และรูปแบบแนวทางการพฤติกรรมและการแต่งกายของผู้ที่มีสายตาเลือนราง และได้มีการประเมินผลความพึงพอใจในขั้นตอนสุดท้าย

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลด้านสาธารณสุขของผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 1 ท่าน เพื่อหาคุณลักษณะของผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยมีขอบเขต เนื้อหาดังนี้
 - 1.1 ความหมายของผู้ที่มีสายตาเลือนราง
 - 1.2 สาเหตุของการเกิดอาการสายตาเลือนราง
 - 1.3 ระดับขั้นความบกพร่องทางการมองเห็น
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้านรูปแบบแนวทางและพฤติกรรมในการเลือกเครื่องแต่งกาย โดยสอบถามจากผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงานเพศหญิง อายุระหว่าง 25-35 ปี โดยมีขอบเขต เนื้อหาดังนี้
 - 2.1 ระดับขั้นความบกพร่องทางการมองเห็น
 - 2.2 การประกอบอาชีพของผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน
 - 2.3 การรับรู้รูปทรง ขนาด รูปแบบตัวอักษร สี ลวดลาย การใช้งานของเครื่องเกาะเกี่ยว สำหรับเสื้อผ้าของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

3. วิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อหารูปแบบการแต่งกายที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตา

เลือนราง ดังนี้

3.1 หลักการ ประเภท และวัสดุที่ใช้ในการเกาะเกี่ยวเพื่อออกแบบเครื่องแต่งกาย

3.2 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพ รูปร่าง สี รูปแบบ

3.3 ทฤษฎีการรับรู้

3.4 ทฤษฎีการรับรู้รูปทรง ขนาด รูปแบบตัวอักษร สี ลวดลาย ของผู้ที่มี สายตา

เลือนราง

4. ขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสอบถาม เบื้องต้นมาเป็นตัวกำหนดทิศทางที่ใช้การออกแบบเพื่อให้ได้ซึ่ง ความเหมาะสม และ สวยงาม สำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางมากที่สุด โดยข้อมูลต่างๆได้มาจากการสอบถามผู้มี สายตาเลือนรางถึงความพึงพอใจในการสวมใส่โดยใช้แบบสอบถามในรูปแบบของกิจกรรมเพื่อให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถตอบแบบสอบถามได้ ชัดเจนและ ใกล้เคียงที่สุด

5. แบบประเมินผลวัดความพึงพอใจการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยสอบถามจากผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5 ท่าน

6. แบบประเมินผลการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

การดำเนินการออกแบบจากผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัย และเก็บข้อมูลภาคสนามมาทำการวิเคราะห์ ผลตามความมุ่งหมายในการวิจัยตามประเด็นที่ได้กำหนดไว้ ในส่วนของขอบเขตเนื้อหา โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและแบบสอบถามมาเก็บรวบรวมข้อมูล

2. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากข้อเสนอแนะในประเด็นต่างๆ และทำการบันทึกข้อมูลอย่าง เป็นระบบ และนำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาผสมผสานเชื่อมโยงเข้ากับ หลักการตาม ทฤษฎีที่ได้ศึกษามาประยุกต์ใช้เป็นแนวคิด ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยมี การใช้งานเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง

3. ทำการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงานโดยมีข้อกำหนดในการออกแบบจากข้อมูลเนื้อหาที่ได้ศึกษามาข้างต้น โดยมีด้วยกัน 1แนวทาง 1คอลเลคชั่น 1ลวดลายผ้า ประกอบไปด้วย 4ชุด จำนวน 6 ชิ้น ที่เหมาะสมกับกลุ่มคนในวัยทำงาน ดังนี้ เสื้อตัวใน 2ชุด เสื้อตัวนอก กางเกง กระโปรง เดรส

4. นำแบบร่างเครื่องแต่งกายที่ได้ออกแบบแล้ว ทำการสอบถามประเมินความพึงพอใจจากผู้ที่มีสายตาเลือนรางจำนวน 5 คน

5. สร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบ (Prototypes) เครื่องแต่งกายสตรี จำนวน 1 แนวทาง 1 คอลเลคชั่น 1ลวดลายผ้า ประกอบไปด้วย 4 ชุด จำนวน 6 ชิ้น

6. นำผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่ได้ ไปประเมินผลความพึงพอใจหลังการใช้ โดยสอบถามแบ่งเป็น 2 ครั้ง รูปแบบคำถามเหมือนกันทั้ง 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 มีผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง ที่มีระดับสายตา ตั้งแต่ระดับชั้นที่ 1-3 ในวัยทำงานอายุระหว่าง 25-35 ปี เพศหญิง จำนวน 5 คน จากศูนย์การเรียนรู้ และสาธิตอาชีพคนตาบอดธนบุรี ครั้งที่ 2 มีผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ จำนวน 3 ท่าน

7. จัดทำการเผยแพร่งานวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อและพัฒนาเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง ในวัย ทำงาน เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นตามอัตภาพ เข้าถึงความต้องการ พฤติกรรมของผู้บริโภคให้เกิดประโยชน์ได้มากที่สุดโดยผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านสาธารณสุขของผู้ที่มีสายตาเลือนรางที่ได้จากการ สอบถาม ผู้เชี่ยวชาญทาง ด้านสายตาเลือนราง
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านรูปแบบและพฤติกรรม แนวทางในการเลือกเครื่องแต่ง กายในชีวิตประจำวัน ของผู้ที่มีสายตาเลือนราง
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมที่ได้จากการ ตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมที่ได้จากการ ตอบแบบสอบถามของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5 คน
5. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5 คน
6. ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของงานออกแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านสาธารณสุขของผู้ที่มีสายตาเลือนรางที่ได้จากการสอบถาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสายตาเลือนราง

มีเนื้อหาจากการใช้แบบสอบถามข้อมูลด้านสาธารณสุข โดย นายแพทย์ ดนัย ตัณเกิดมงคล นักทัศนมาตรหรือนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสายตาเพื่อให้องค์ความรู้เกี่ยวกับ การดำเนินชีวิตประจำวันและคุณลักษณะของผู้ที่มีสายตาเลือนรางจากนั้นนำมาใช้เป็นข้อมูล ประกอบในการกำหนดกลุ่มตัวอย่างประชากรโดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก(Indepth Interview) เป็นคำถามปลายเปิด (Open-ended Question) โดยรูปแบบของแบบสอบถามแบ่งแยกตาม ข้อกำหนดในด้านต่างๆที่ได้จากการศึกษาวรรณ กรรมมาสร้างเป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ด้านสุขภาพ ด้านสังคม ด้านพัฒนาศักยภาพความเป็นอยู่จากทิศทางการพัฒนาเครื่อง แต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง ซึ่งจากบทสัมภาษณ์ ของ นายแพทย์ ดนัย ตัณเกิดมงคล กล่าวว่า “ผู้ที่มีสายตาเลือนรางแบ่งออกเป็น 5 ระดับชั้น และในระดับชั้น ที่ 1-3 พบว่าระดับค่า สายตายังสามารถมองเห็น แสง สี รูปทรง และลวดลายได้ ยังสามารถมีรับรู้ใกล้เคียงกับคนปกติได้

โดยมีความเห็นสมควรให้มีเครื่องมือหรือ กิจกรรมบางอย่างที่สามารถช่วยให้ การดำรงชีวิตในแต่ละวันของผู้ที่มีสายตาเลือนรางทำได้สะดวกขึ้น เช่นการออกแบบเครื่องแต่งกายที่มีความเหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางก็น่าจะทำให้เกิดประโยชน์ไม่มากนักน้อย

2.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านรูปแบบและพฤติกรรม แนวทางในการเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน ของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ผลจากการสอบถามผู้ที่มีสายตาเลือนรางอยู่ในระดับชั้น 1-3 ในช่วงวัยทำงานอายุระหว่าง 25-35 ปี เพศหญิง จำนวน 5คน จากศูนย์การเรียนรู้และสาธิตอาชีพคนตาบอดธนบุรี โดยใช้แบบสอบถาม ประเภท focus groupจะแบ่งเป็น 2ส่วนด้วยกัน ส่วนที่ 1เป็นลักษณะแบบสอบถามที่จำเป็นจะต้อง มีผู้วิจัยเป็นผู้ช่วยในการทำแบบสอบถามโดยการอ่านคำถาม หรือแบบสอบถามที่ใช้การมองเห็นในการทดสอบส่วนที่ 2แบบกิจกรรมโดยมีผู้ที่มีสายตาเลือนรางเป็นผู้ทำกิจกรรมด้วยตัวเอง หรือแบบทดสอบ ที่ใช้ การรับรู้จากการสัมผัส โดยจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับพื้นฐานการออกแบบ รูปแบบ สี ลวดลาย ผิวสัมผัส และลักษณะการใช้งานของวัสดุในการเกาะเกี่ยวประเภทต่างๆโดยมีบทสัมภาษณ์ จากผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 5 คนดังนี้

คนที่ 1 ประกอบอาชีพ นักแปลภาษา กล่าวว่า “เส้นโค้งให้ความรู้สึกนุ่มนวลโดยวัดจาก รูปทรงที่เคยมองเห็นในช่วงสมัยเด็ก เช่นดอกไม้ที่มีรูปทรงโค้ง และชวนเลือกสวมใส่มากกว่ารูปทรงเรขาคณิต อาจทำให้ เกิดความล้าตา หากให้เสื้อผ้าที่เป็นลายจุดทั้งตัว และสีที่ส่งผลกับการมองเห็นมากที่สุดคือ ความ สว่างที่ตัดกันได้ชัดเจน จะสามารถมองเห็นได้ชัด หากพบสีที่แปลกใหม่ เช่นสีชมพูชอกกิ้งกิ้ง จะไม่ สามารถจินตนาการได้ว่า สีเป็นอย่างไรเพราะไม่เคยพบเห็นมาก่อนในช่วงวัยเด็ก ส่วนพื้นผิวที่มีความนูน มีมิติจะช่วยเพิ่มความน่าสนใจ และอยากที่จะคาดเดาว่า เป็นพื้นผิวสัมผัสแบบใด รูปทรงอะไร และการ สวมใส่ที่มีฟังก์ชันการใช้งานก็ สามารถทำได้ง่าย เพราะถูกฝึกฝนการสวมใส่โดยสัมผัส มาตั้งแต่เด็ก

คนที่ 2 ประกอบอาชีพนักเขียน กล่าวว่า “ เส้นที่มีความอ่อนช้อยส่งผลกับลวดลายมาก หากใส่เสื้อผ้าที่เป็นเส้นตรงอาจทำให้รูปร่างดู แข็ง ไม่ได้สัดส่วน เนื่องจากตนเองกำลังตั้งครรภ์ และมีความชื่นชอบใน รูปทรงธรรมชาติ อยู่มาแต่ก่อนแล้ว จึงเลือกเสื้อผ้าที่มีลวดลายจากธรรมชาติ และโทนสีที่ชื่นชอบ จะเป็น สีที่สุภาพรูปทรงเสื้อผ้าที่พร้อมสวมใส่ไปทำงาน เนื่องจากตนเป็นนักเขียนหนังสือในบริษัทใหญ่ จำเป็นจะต้องแต่งตัวสุภาพ ”

คนที่ 3 ประกอบอาชีพ นักข่าว กล่าวว่า “ ส่วนตัวเป็นคนที่ชอบความงามทางด้านศิลปะ จึงไม่ติดขัด ทั้งรูปทรงเรขาคณิตหรือ รูปทรงธรรมชาติ ตนมองเห็นว่าสามารถสวมใส่ได้ทั้งสองรูปแบบ ขึ้นอยู่กับรูปทรงเสื้อผ้ามากกว่า ไม่นิยมสวมใส่เสื้อผ้าที่ไม่สุภาพ เป้ เนื่องจากทำงาน

เป็นนักข่าว จำเป็นต้องใส่สูท แต่ก็ยังชื่นชอบในการแต่งตัว และแต่งหน้า สีที่ส่งผลต่อการมองเห็นมากที่สุด คือสีคู่ตรงข้าม แต่ตนเองยังมีระดับสายตาที่อยู่ในขั้นดี จึงสามารถมองเห็นสีที่ใกล้เคียงกันได้ชัดอยู่ เช่นสี แดงและสีชมพู ยังสามารถแยกรูปทรงได้ หากเพ่งมองใกล้ๆ เสื้อผ้าที่มีฟังก์ชันแปลกใหม่ พื้นผิวที่แตกต่าง มีการใช้งานที่ถูกออกแบบมาจะทำให้สามารถจดจำรายละเอียดและแยกเสื้อผ้าแต่ละตัวได้ ”

คนที่ 4 ประกอบอาชีพ ผู้จัดการอาชีพให้แก่คนพิการ กล่าวว่า “ตนชอบสวมใส่เสื้อผ้าสีเข้มเนื่องจากจะทำให้ตนดูรูปร่างเล็ก และชอบรูปทรงธรรมชาติเนื่องจากในวัยเด็ก ยังสามารถมองเห็น ดอกไม้และสามารถจดจำได้ว่า ดอกไม้แต่ละแบบ มีชื่อเรียกว่าอย่างไร เนื่องจากระดับสายตาของตนเริ่มแยลงทุกวัน การใช้สีคู่ตรงข้าม เช่นสีดำสีขาวจะสามารถ แยกเสื้อผ้าแต่ละชนิดออกจากกันได้อย่างชัดเจน”

คนที่ 5 ประกอบอาชีพ หมอนวด กล่าวว่า “ ตนทำงานอยู่ในสถานที่ที่ไม่จำเป็นต้องแต่งกายสุภาพมากนัก สามารถใส่เสื้อผ้าได้อิสระ และชอบในการเลือกเสื้อผ้าตามกระแสนิยม หากลดลายหรือสีสันใดที่กำลัง เป็นที่นิยม ตนก็ชอบที่จะเลือกมาสวมใส่ หากเป็นรูปทรงที่ได้จากดอกไม้ สัตว์ หรือธรรมชาติที่มี ลักษณะนูน จะทำให้ตนสนใจมากเป็นพิเศษ ตนชอบเสื้อผ้าที่มีการปัก หรือการตกแต่งรายละเอียด จะทำให้น่าสนใจและอยากที่จะคาดเดา การสวมใส่ชุดจัมพ์สูททำได้ยาก จึงหลีกเลี่ยงการสวมใส่ จะเลือกเสื้อผ้าที่สามารถใส่สลับกันได้หลายลุค ”

จากคำกล่าวของผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 5 คน สรุปออกมาเป็นข้อกำหนดในการออกแบบ ดังนี้

แบบกิจกรรมส่วนที่ 1 ทดสอบด้านการมองเห็น	จำนวนผู้เลือก
1. เส้นโค้ง 	5
2. สีคู่ตรงข้าม 	3
3. รูปทรงธรรมชาติ 	4
4. พื้นผิวที่มี Texture 3 มิติ	3
5. ลวดลายที่มีการตัดขอบและมีพื้นหลัง 	5
6. คู่สีตรงข้ามที่สามารถมองเห็นได้ชัด 	4

แบบกิจกรรมส่วนที่ 2 ทดสอบด้านการสัมผัส	จำนวนผู้เลือก
7. ผ้าลินิน	5
8. กระดุมพลาสติก	5
9. รังคุดที่มีตราสัญลักษณ์ 	5
10. เข็มขัดที่มีรูตอกตราไก่ 	5
11. ซิปโซว์ฟัน	4

สรุปผลการวิเคราะห์รูปแบบและแนวทางการเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง จากการประเมิน พบว่าส่วนใหญ่เป็นไปในทิศทางเดียวกันเนื่องจากมีความชอบปฏิบัติในการแต่งกายในแต่ละวันคล้ายๆกัน รวมไปถึงการสร้างจินตนาการของเสื้อผ้าที่สวมใส่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน จึงสามารถวิเคราะห์และนำไปใช้เป็นข้อกำหนดแนวทางในการแต่งออกแบบต่อไป

3.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน

จากบทสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ให้ข้อเสนอแนะดังนี้

คนที่ 1 นายแพทย์ ดนัย ตัณเกิดมงคล)นักทัศนมาตรหรือ นาย แพทย์ผู้ เชี่ยวชาญด้านสายตา (กล่าวว่า “ในการออกแบบเสื้อผ้า มีการเลือกใช้โทนสีที่มีคู่ตรงข้าม ซึ่งเห็นด้วยเพราะจากการคลุกคลีกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง พบว่าการใช้สีคู่ตรงข้ามนั้น สามารถทำให้มองเห็นรูปทรงได้ชัดเจนขึ้น ในส่วน ของลวดลายที่ใช้รูปทรงจากธรรมชาติ นั้น มองว่าเห็นด้วยเนื่องจากเคยพบเห็นครูพี่เลี้ยงที่ฝึกฝน ที่มีสายตาเลือนรางนำเอาอุปกรณ์ที่ได้จากธรรมชาติมาเป็นกิจกรรมในการฝึกสอนเพื่อสร้างจินตนาการ ในการมองเห็น ในส่วนของรูปทรงเสื้อผ้า เห็นด้วยกับการใช้งานที่สามารถช่วยให้ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง มองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ”

คนที่ 2 ดร .วรุฒ ทรัพย์ศรีสัญชัย)อาจารย์ประจำ สาขาการออกแบบ เครื่องแต่งกายคณะศิลป กรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ(กล่าวว่า “การเลือกรูปแบบเครื่องแต่งกายที่ให้มีการ มิกซ์แอนด์ แมท เพื่อที่จะสามารถสวมใส่ได้ในหลายโอกาส และเป็นรูปแบบเครื่องแต่งกายในวันทำงาน ส่วนสีเห็นด้วย จากการที่ผู้วิจัยได้มีการทำแบบทดสอบผู้ที่มีสายตาเลือนราง เพราะจะสามารถ ทรงผลกับความต้องการของผู้ที่มีสายตาเลือนรางได้อย่างชัดเจน การเลือกใช้วัสดุก็เป็นอีกแนวทาง ที่ สามารถช่วย ให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสวมใส่ได้ง่ายขึ้น แต่หากยังสามารถ เลือกใช้รูปทรงของเสื้อผ้าให้ เป็นเอกลักษณ์เพิ่มมากขึ้นในการออกแบบครั้งต่อไป ”

คนที่ 3 อาจารย์ สรพงศ์ จี๊วทอง อาจารย์ประจำสาขาการออกแบบแฟชั่นและสิ่ง ทอ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กล่าวว่า “การเลือกรูปแบบเครื่องแต่งกาย ลวดลาย และโทนสี เห็นสมควรเป็นอย่างมากที่เลือก ทดสอบจากผู้ที่มีสายตาเลือนรางโดยตรง ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ในเชิงลึก หรือการเข้าไปคลุกคลี โดยแนะนำให้สอบถามความชอบ และวิเคราะห์จากการ แต่งกาย รวมไปถึงดูเสื้อผ้าของผู้ที่มี สายตาเลือนราง เพื่อที่จะได้ตอบความต้องการ ของผู้ที่มีสายตา เลือนรางได้ชัดเจน และตรงประเด็นที่สุด ”

ตารางที่ใช้ในการสอบถามผู้เชี่ยวชาญทั้งสาม และผลสรุปที่ได้ดังนี้

คำถามเพื่อประเมินรูปแบบ น้อยที่สุด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. รูปแบบการแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง		3		
2. ประเภทของเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางควรสวมใส่ได้ทุกโอกาส เช่น ชุดทำงาน กิจทางการ		3		
3. การเลือกใช้วัสดุสำหรับเกาะเกี่ยวเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง		3		
4. การใช้เส้นในงานออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง		3		
5. การเลือกใช้สีที่เหมาะสมและสามารถมองเห็นได้ชัดเจนกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง			3	
6. การเลือกรูปทรงและลวดลายเหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง		3		
7. การเลือกใช้เส้นรอบนอกที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง			1	2
8. แนวทาง การออกแบบเครื่องแต่งกาย			3	
ค่าเฉลี่ย	3.541			

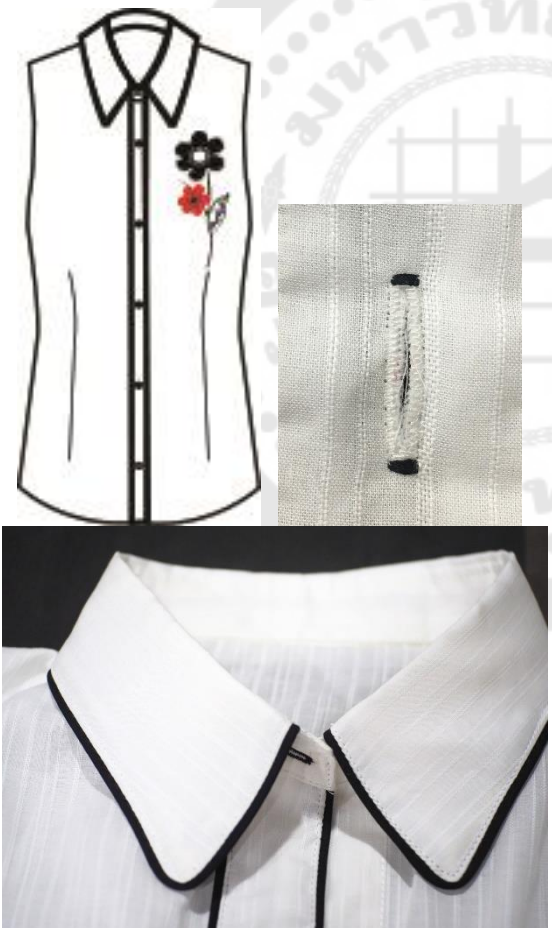
สรุปผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางจากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จากผู้เชี่ยวชาญคือควรให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางมีส่วนในการตัดสินใจคัดเลือกรูปแบบเครื่องแต่งกายเพื่อ ให้เข้ากับความต้องการของผู้ที่มีสายตาเลือนรางได้ มากที่สุด

4.ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5 คน ตามตารางดังนี้

จากการสอบถามผู้ที่มีสายตาเลือนราง ทั้ง 5 คน โดยมีการนำเสื้อผ้าที่มีรูปทรงคล้ายคลึง และรายละเอียดการตัดเย็บมา ให้ผู้ตอบแบบสอบถามทดลองสัมผัส โดยมีผลสรุปตามตารางดังต่อไปนี้

โครงร่างเสื้อผ้า	จำนวนผู้เลือก
1. เสื้อสูท 	3

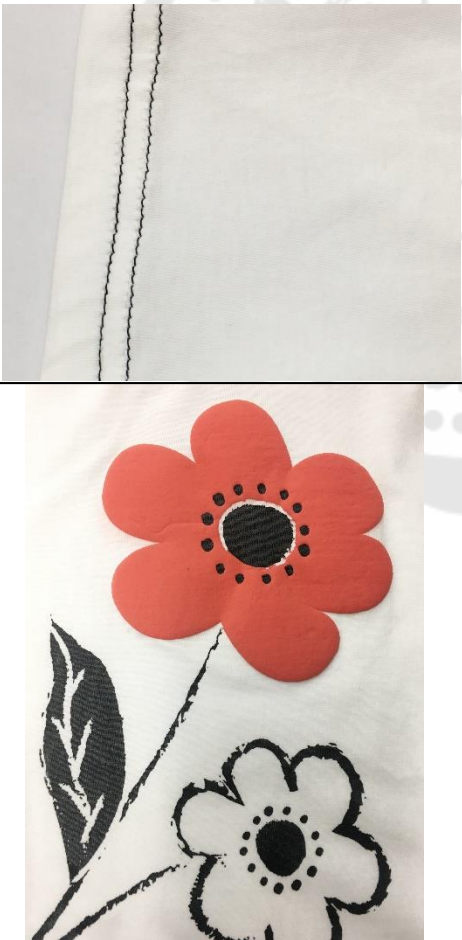
จากการวิเคราะห์ เสื้อสุทได้ผลสรุปดังนี้ เสื้อสุทที่มีการตัดต่อปกด้วยผ้าก๊วยที่มีความหนาประมาณ 1 เซนติเมตรและตัดสี่ด้วยพื้นผ้าที่มีสีคู่ตรงข้าม จะส่งผลต่อการมองเห็นของผู้ที่มีสายตาเลือนรางได้ดี การมีสัญลักษณ์ที่ด้านหลังปกคอ จะช่วยทำให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางจดจำได้ง่ายขึ้น ซึ่งเป็นการสร้าง สัญลักษณ์หรือเป็นอีกหนึ่งฟังก์ชันการใช้งานที่มีผลต่อผู้ที่มีสายตาเลือนราง

โครงร่างเสื้อผ้า	จำนวนผู้เลือก
2. เสื้อเชิ้ตแขนกุด 	4

จากการวิเคราะห์ เสื้อเชิ้ต ที่มีข้อกำหนดในการออกแบบสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง พบว่าการมีเชือกกันสีคู่ตรงข้ามจะส่งผลให้การมองเห็นของผู้ที่มีสายตาเลือนรางมองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นและ การทำสัญลักษณ์เพื่อใช้กำหนดตำแหน่งรังกระดุม ด้วยด้ายสีที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถสัมผัสตามลำดับและสวมใส่ได้ถูกต้อง ด้วยเวลาที่รวดเร็ว

โครงร่างเสื้อผ้า	จำนวนผู้เลือก
3. เสื้อคอวี 	3

จากการวิเคราะห์ เสื้อคอวี ที่มีข้อกำหนดในการออกแบบสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง พบว่าการมีข้อกำหนดว่า เสื้อคอวีควรลึกไม่เกิน 5 เซนติเมตรจากจุดคอ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ที่มีสายตา เลือนรางว่า เมื่อสวมใส่แล้ว ไม่ทำให้ดูไม่สุภาพ กระดุมที่ใหญ่เป็นกระดุมที่ใช้วัสดุที่แตกต่าง เป็นกระดุมแปะที่สามารถถอดง่าย และไม่จำเป็นต้องเอื้อมมือไปติดด้านหลัง รวมไปถึงการเดินเส้นด้ายด้วยไหม สีตัด กันกับเนื้อผ้า ทำให้เกิดเป็นรูปทรงที่ ผู้มีสายตาเลือนราง สามารถมองเห็นโครงร่างของชุดได้

โครงร่างเสื้อผ้า	จำนวนผู้เลือก
4. เสื้อยืดคอกลม 	5

จากการวิเคราะห์ เสื้อคอวี ที่มีข้อกำหนดในการออกแบบสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง พบว่าการมีข้อกำหนดว่า เนื้อผ้าที่เลือกใช้ควรเป็นผ้ายัดที่มีความเบาสบาย และเดินด้ายคู่ที่ปลายแขน ชายเสื้อเพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์ในการกำหนดตำแหน่งเพื่อให้สวมใส่สบาย และลดลายที่อยู่กลางอก จัดให้มีความเป็น 3 มิติ เพื่อให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถสัมผัส

โครงร่างเสื้อผ้า	จำนวนผู้เลือก
5. กระโปรง 	3

จากการวิเคราะห์ กระโปรงที่ได้ออกแบบโดยยึดข้อกำหนดที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนรางโดยเน้นให้มีฟังก์ชันการใช้งาน ดังนี้ ตำแหน่งกระเป๋ามีสัญลักษณ์เพื่อให้ผู้ที่มีสายตาเลือนราง สามารถรู้ความลึกของกระเป๋าค้นหาจุดเริ่มและจุดสิ้นสุด ที่ขอบเอวกระโปรงจัดให้มีการเดินด้ายคู่ติดกับผ้า เพื่อให้สามารถสัมผัส และสวมใส่ได้อย่างรวดเร็ว โดยออกแบบให้zipอยู่ด้านหน้าเพื่อความสะดวกในการสวมใส่

โครงร่างเสื้อผ้า	จำนวนผู้เลือก
6. ชุดเดรส 	3

จากการวิเคราะห์ รูปแบบเดรส ถูกออกแบบให้ช่วงคอมีการใช้วิธีการเย็บกันเชือกด้วยสีที่ติดกับ ตัวเสื้อ เพื่อให้สามารถมองเห็น และสัมผัสได้ถึงรอยการติดต่อ ขายกระโปรงกันด้วยเชือก พิมพ์ลายที่มีสีติดกัน และแต่งขอบเข็มขัด และเจาะตาไก่เพื่อให้มีพื้นผิว 3 มิติ ง่ายแก่การสัมผัส และสามารถสอดเข็มขัด ได้ง่ายและ ตรงรูป

จากการวิเคราะห์ที่ได้ผลสรุปโดยรวมดังนี้ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางมักจะเลือกเสื้อผ้าที่มีความเรียบง่าย และสวมใส่ง่ายโดยตัดสินใจจากโทนสีและรูปทรงที่เคยสวมใส่อยู่เป็นประจำ การออกแบบ เครื่องแต่งกาย ที่มีสัญลักษณ์ตามตำแหน่งต่างๆ ของการใช้งานเช่นตำแหน่งกระดุมที่มี การถักรัดกุม และทำสัญลักษณ์ใช้ ด้าย สลับสีในการเพิ่มความชัดเจนให้รังกระดุมทำให้เกิดการรับรู้ของผู้ที่มีสายตาเลือนรางมากขึ้น หากเป็นสีที่ตัดกัน หรือสีคู่ตรงข้าม จะทำให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถมองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น การ ตัดขอบของปกเสื้อขอบแขนรอบคอ ชายประโปรงก็เป็น อีกหนึ่งตำแหน่งที่มีส่วนช่วยให้ผู้ที่มีสายตาเลือน รางสามารถสัมผัสและรับรู้ได้อย่างรวดเร็วรัด และเนื้อผ้าที่แตกต่างก็ยังช่วยส่งเสริมให้เกิดความแตกต่างระหว่างเสื้อในแต่ละตัว และผู้ที่มีสายตาเลือนรางมักตัดสินใจเลือก เสื้อผ้าที่มีฟังก์ชันการใช้งานมากกว่า ตัวที่ไม่มี

5.ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จำนวน 5 คน

จากบทสัมภาษณ์ของผู้ที่มีสายตาเลือนรางหลังสวมใส่

คนที่ 1 ประกอบอาชีพ นักแปลภาษา กล่าวว่า “ความเหมาะสมของรูปแบบเสื้อผ้า ถือว่าดีเนื่องจากขอบเนื้อผ้าของเสื้อสุทที่สวมใส่ได้ในเมืองไทย เนื้อผ้ามีความยับยาก และสวมใส่สบาย ไม่ร้อน โดยโทนสีมีความตัดกันทำให้สามารถสวมใส่ได้รวดเร็ว และง่ายในการสังเกตส่วนต่างๆของเสื้อผ้า กระดุมและวัสดุต่างๆที่เลือกใช้ สามารถถอด-ใส่ได้ง่าย ด้วยตัวเอง พื้นผิวของลวดลายสามารถ มองเห็นได้และแยกแยะได้ว่าเป็นรูปทรงอะไร มีจุดตัดที่ตรงไหน ”

คนที่ 2 ประกอบอาชีพนักเขียน กล่าวว่า “ ลวดลาย และสี เหมาะสมดีแล้ว ข้อเสนอแนะให้มีเสื้อผ้าที่ไม่เข้ารูป และสวมใส่ง่าย เหมาะสำหรับคนท้อง หรือคนที่มีรูปร่างท้วม “

คนที่ 3 ประกอบอาชีพนักข่าว กล่าวว่า “ในส่วนของลวดลายสามารถมองเห็นได้ชัดเจน และแยกแยะได้ ว่าเป็นรูปทรงอะไร และเพิ่มข้อเสนอแนะให้มี เสื้อผ้าที่มีลวดลายทั้งตัว ไม่เฉพาะตำแหน่งเท่านั้น แต่อยากให้ลวดลายที่เต็มทั้งพื้นผ้า สำหรับใส่ไว้ข้างใน เสื้อสุท เพื่อเพิ่มความหลากหลาย”

คนที่ 4 ประกอบอาชีพผู้จัดหาอาชีพ กล่าวว่า “ จากการมองเห็นเสื้อผ้าที่แขวนอยู่บนราว โดยเปรียบเทียบกันทั้งสองแบบแบบที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งานของผู้ที่มีสายตาเลือน และ 2แบบปกติ ทั่วไป สามารถตอบได้ว่า แบบที่ถูกออกแบบมาให้เหมาะสมสามารถมองเห็นและ หยิบจับได้รวดเร็วกว่า การสวมใส่ทำได้ง่ายและใช้ระยะเวลา สั้นกว่า”

คนที่ 5 ประกอบอาชีพหมอนวด กล่าวว่า “ความสวยงามดีแล้วแต่อยากเพิ่มรายละเอียด หรือความเป็นสมัยนิยมเพิ่มเข้าไป เนื่องจากยังเป็นรูปแบบที่เรียบ หากมีการออกแบบเสื้อผ้าที่เป็นจัมพ์สูท ให้สวมใส่ได้ง่าย จะดีมาก ”

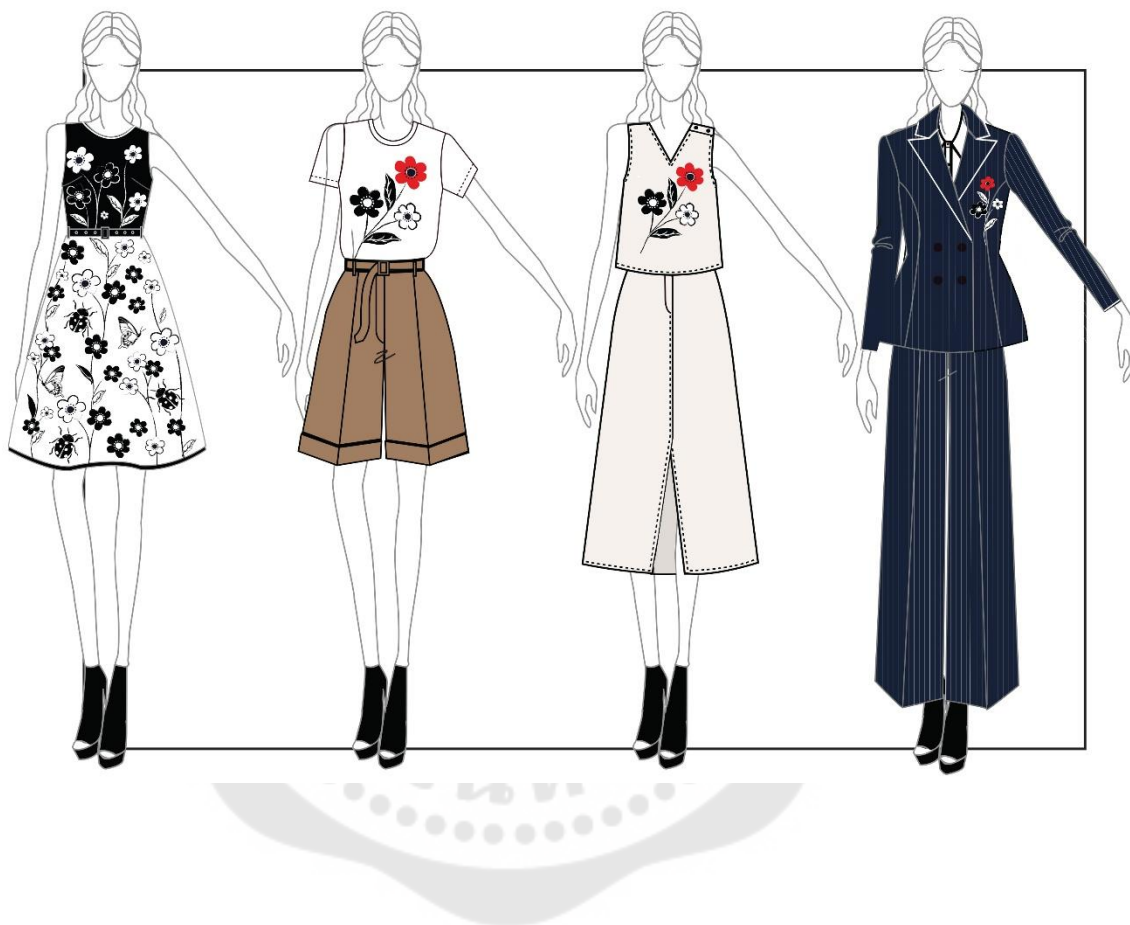
คำถามเพื่อประเมินความพึงพอใจ น้อยที่สุด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย
1.ความสวยงามของรูปแบบการแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง		2	3	
2. สีของเครื่องแต่งกายที่ส่งผลต่อการมองเห็น	3	2		
3. การเลือกใช้วัสดุสำหรับเกาะเกี่ยวเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง	4	1		
4. ฟังก์ชันการใช้งานที่มีการออกแบบมาสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง	3	2		
5.การเลือกใช้รูปทรงและลวดลายเหมาะสมด้านอายุและความต้องการของผู้ที่มีสายตาเลือนราง	1	4		
6.ความสะดวก สวมใส่ง่าย		5		
ค่าเฉลี่ย	4.267			

สรุปผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ที่มีสายตาเลือนราง จากการประเมินโดยผู้ที่มีสายตาเลือนรางจำนวน 5 คน คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และมีข้อ เสนอแนะเพิ่มเติมคือ ควรมี โทนสีเพิ่มเติม และกางเกงจัมพ์สูทที่มีฟังก์ชันการใช้งานเหมาะสมกับ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง

6.ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมด้านการออกแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน

คำถามเพื่อประเมินความพึงพอใจ น้อยที่สุด	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย
1.ความสวยงามของรูปแบบการแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง			3	
2. สีของเครื่องแต่งกายที่ส่งผลต่อการมองเห็น		3		
3. การเลือกใช้วัสดุสำหรับเกาะเกี่ยวเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง		1	2	
4. ฟังก์ชันการใช้งานที่มีการออกแบบมาสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง		3		
5.การเลือกใช้รูปทรงและลวดลายเหมาะสมด้านอายุและความต้องการของผู้ที่มีสายตาเลือนราง		2	1	
6.ความสะดวก สวมใส่ง่าย		3		
ค่าเฉลี่ย	4.167			

สรุปผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมด้านการออกแบบ ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบ 2 คน แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสายตาเลือนรางจำนวน 1 คน คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมควรจัดให้มีลวดลายที่หลากหลายและมีคู่สีเพิ่มเติมรวมไปถึงฟังก์ชันการใช้งานที่เห็น ผลชัดเจนมากขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงาน ผู้วิจัยได้สรุปผลของการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะของการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงาน ผู้วิจัยได้สรุปผลวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือ การศึกษารูปแบบและพฤติกรรมในการเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน ของ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ทบทวนวรรณกรรมในขั้นต้น ประกอบกับการสอบถามแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสายตาเลือนราง ถึงด้านสาธารณสุข การดำเนินชีวิตประจำวันของผู้ที่มีสายตาเลือนราง เบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้ชีวิต ให้เหมือนคนปกติทั่วไป โดยได้ข้อสรุปดังนี้ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางที่อยู่ในระดับขั้นที่ 4-1 ยังสามารถรับรู้ สี ลวดลาย ได้ตามระดับขั้นการมองเห็น หากไม่ได้รับการฝึกฝนวิธีการดูแลตัวเอง และการฝึกมองรูปทรงต่างๆ จะทำให้สายตาแย่งตามระยะเวลาขึ้นอยู่กับอาการของแต่ละคน หากมีการฝึกฝนบ่อยจนเคยชิน จะทำให้สามารถดูแลตัวเองได้มากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝน จะเป็นภาระต่อคนในครอบครัวในลำดับต่อมาหากผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถดูแลตัวเองได้ในเบื้องต้น ก็จะสามารถกลับคืนสู่สังคมและใช้ชีวิตได้ตามปกติใกล้เคียงกับคนทั่วไปได้มากกว่า โดยเฉพาะเรื่องการแต่งกาย ดังนั้นการมีอุปกรณ์ หรือสิ่งที่จะช่วยอำนวยความสะดวกให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถช่วยเหลือตัวเองในเรื่องของการแต่งกายได้ก็จะเป็นประโยชน์ที่ดี โดยแนวทางการพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงาน มุ่งเน้นให้ แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบคือ

1.รูปแบบการออกแบบ ลวดลายที่เหมาะสมสำหรับ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยใช้เส้น สี รูปทรง พื้นผิวสัมผัสเป็นข้อกำหนด ในการออกแบบเพื่อให้ผู้ที่มี สายตาเลือนรางสามารถมองเห็นได้ชัดและจินตนาการถึงวัตถุสิ่งนั้นได้

2. การทำสัญลักษณ์ที่มีฟังก์ชันการใช้งานเหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง ส่งผลต่อการสัมผัส จับต้อง เพื่อให้ทราบถึงวัตถุสิ่งนั้นๆ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ การศึกษารูปแบบการแต่งกาย เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบและพฤติกรรมของผู้ที่มีสายตาเลือนราง ว่ามีข้อปฏิบัติ และข้อกำหนดในการแต่งกาย และดำเนินชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน จากกลุ่มคน ปกติอย่างไร ผู้วิจัยจึงได้ข้อสรุปดังนี้ การใช้สีที่เป็นคู่ตรงข้ามตัดกันเพื่อให้มองเห็นได้ชัดเจน รูปทรงที่ได้จากธรรมชาติ และไม่มีความซับซ้อน มีการตัดขอบตามรูปทรง เพื่อให้ตัดกับสีพื้นหลัง เส้นโค้งที่ให้ความรู้สึกเคลื่อนไหว พื้นผิวสัมผัสที่เป็น 3 มิติ แต่เนื้อผ้ายังคงสวมใส่สบาย วัสดุที่เลือกใช้เช่น กระดุม รั้งดุม เข็มขัด ชิพ รวมไปถึงรายละเอียดการตัดเย็บต่างๆ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง ไม่สามารถที่จะมองเห็นตัวเองผ่านกระจก จึงทำให้ไม่สามารถแยกแยะเสื้อผ้า แต่ละชนิดออกจากกันได้ จึงใช้วิธีจดจำ หรือทำตราสัญลักษณ์ เพื่อใช้เป็นเครื่องหมายในการรับรู้ ตราสัญลักษณ์เหล่านี้ หมายถึง บ้าย ตราสัญลักษณ์ เนื้อผ้า วัสดุ เกาะเกี่ยว ขนาด และตำแหน่ง รวมไปถึงสีที่ใช้ในการสื่อสาร เพื่อให้การรับรู้ผ่านทางด้านสายตาชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ทำตามข้อกำหนดในด้านการออกแบบ เสื้อผ้าที่เหมาะสม กับกลุ่มคนเหล่านี้ ให้เหมาะสมกับการใช้งาน เพื่อประโยชน์สูงสุด โดย ใช้วิธีการสอบถามผู้ที่มีสายตาเลือนราง แบบ focus group จำนวน 5 ท่าน อยู่ในช่วงอายุ ระหว่าง 35-25 ปี เพศหญิงซึ่งกำลังประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน มาเป็นข้อกำหนดในการสอบถาม รูปแบบ กิจกรรมผู้วิจัย และผู้ตอบแบบสอบถาม จะร่วมกัน ทำกิจกรรมเพื่อให้ทราบถึงความต้องการได้มากที่สุด

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 คือ การออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีที่มีการใช้เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในช่วงวัยทำงานผู้วิจัยได้ข้อสรุป แบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

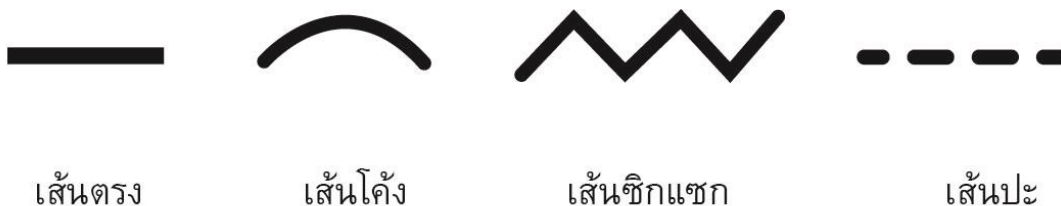
1. รูปแบบการออกแบบ ลวดลายที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยใช้เส้น สี รูปทรง พื้นผิวสัมผัสเป็นข้อกำหนด ในการออกแบบเพื่อให้ผู้ที่มี สายตาเลือนรางสามารถมองเห็นได้ชัดและจินตนาการถึงวัตถุสิ่งนั้นได้

2. การทำสัญลักษณ์ที่มีฟังก์ชันการใช้งานเหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง ส่งผลต่อการสัมผัส จำต้อง เพื่อให้ทราบถึงวัตถุนั้นๆ

รูปแบบที่ 1 คือ การออกแบบลวดลายผ้า โดยประกอบไปด้วยองค์ประกอบดังนี้ เส้น (Line) สี (Form) รูปแบบหรือรูปร่าง (Color) พื้นผิว (Texture) โดยได้ผลสรุปว่า

1) เส้น ผู้วิจัยได้นำเอาเส้นมาใช้ในการสอบถาม โดยแบ่งเป็นรูปแบบต่างๆดังนี้ เส้นตรง เส้นโค้ง เส้นซิกแซก เส้นปะ ได้ผลสรุปว่า เส้นโค้งเป็นเส้นที่ผู้ตอบแบบสอบถามชื่นชอบ และเห็นด้วยมากที่สุด เพราะมีความ พริ้ว ไหวและให้ความรู้สึกสบายโดยได้อธิบายเพิ่มว่าการมองเห็นเส้นปะได้ไม่ชัดเจนที่สุด ขนาดของเส้นก็มีส่วน ที่ช่วยให้การมองเห็น ชัดเจนยิ่งขึ้น ขนาดที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนควรมีความหนาเกิน 1 มิลลิเมตร

ข้อเสนอแนะ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกล่าวว่า “เส้นโค้งอาจเป็นเส้นที่ให้ความรู้สึกนุ่มนวลได้จริง แต่หากเลือกใช้ เส้น ประเภท อื่นๆ ในรูปแบบ ที่ชื่นชอบตามรสนิยมของผู้สวมใส่ก็อาจจะเกิดเป็นเครื่องแต่งกายรูปแบบใหม่ ได้เช่นกัน ไม่จำเป็นว่า เส้นโค้งเท่านั้นที่สามารถทำให้เกิดการรับรู้ที่สวยงาม”

ภาพประกอบ 27 เส้น

ที่มา วินริกา ถวิลกานนท์ 2561

2) สี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่อง การใช้สีในการออกแบบแฟชั่น ศิลป์ สำหรับผู้ที่มีสายตา เลือนราง (ญานา, 2556) กล่าวไว้ ว่าสี ดำ น้ำเงิน เขียว แดง เหลือง ฯลฯ มีผลต่อการมองเห็นของผู้ ที่ผู้มีสายตาเลือนรางสามารถได้ชัดที่สุด จากนั้นจึงได้นำเอาสีเหล่านี้ มาใช้เป็นข้อกำหนดในการสอบถาม ผล สรุปที่ได้คือ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถมองเห็นสีทุกสีได้ดีหากเป็นสีแท้แต่หากการใช้สีคู่ตรงข้ามไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นสีแท้ มีการผสมขาว หรือดำ เพื่อให้อ่อนหรือเข้มได้ ก็จะส่งผลให้มองเห็นได้ง่ายขึ้นอีก พื้นหลัง มีส่วนช่วยให้ผู้ที่มีสายตาเลือนราง สามารถแยกแยะรูปทรงและลวดลาย ได้ชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น ลวดลาย ที่มีสีส้มตั้งอยู่บนพื้นหลังที่มี น้ำเงิน จะทำให้การมองเห็นชัดเจนและถูกต้องได้มากขึ้น และจากการ ทำกิจกรรม ทำให้ทราบได้ว่า การใช้สีที่มีความเข้ม-อ่อนใกล้เคียงกันอยู่ใกล้ชิดกัน จะทำให้สามารถ มองเห็นได้ยาก เนื่องจากผู้ที่มีสายตาเลือนรางมีการมองเห็นรูปทรงที่เบลอ ไม่ชัดเจนยกตัวอย่างเช่น การใช้สีแบบ Monochrome จะทำให้การรับรู้ทางสายตาของผู้ที่มีสายตาเลือนราง ไม่สามารถสรุปค่า และแยกแยะ รูปทรงของสิ่งนั้นๆได้ สรุปได้ว่าสีของพื้นหลัง และสีของลวดลายมีผลในการมองเห็นเป็นอย่างมาก การตัดขอบของรูปทรงด้วยสีที่ แตกต่างกัน ก็จะทำให้การมองเห็นยังมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ภาพประกอบ 28 ตัวอย่างการใช้สี

ที่มา: วินริกา ถวิลกานนท์ 2561

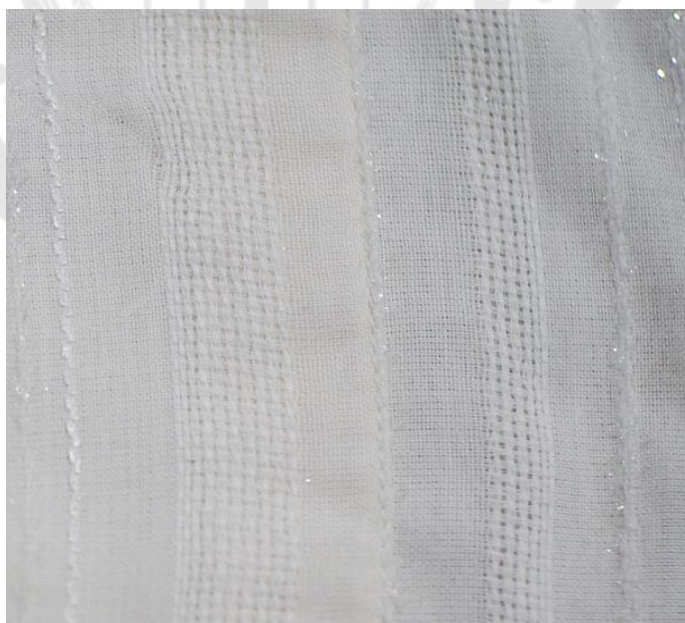
3) รูปทรง รูปร่าง ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้ทดลองมองรูปทรง กราฟฟิก และรูปทรงธรรมชาติโดยผลสรุปเห็นตรงกันว่าเห็นด้วยกับลวดลายที่ได้จากธรรมชาติ เพราะสามารถจินตนาการ ถึงความสวยงามได้ รู้สึกสบาย ส่วนรูปทรงกราฟฟิคนั้น ขึ้นอยู่กับ ลวดลายในภาพรวม หากลวดลายนั้นมีความสวยงาม ไม่ให้เกิดความรู้สึกอึดอัดผู้วิจัยได้ให้ผู้ตอบ แบบสอบถามทดลองมองภาพ ดอกไม้ที่มีความอ่อนช้อย แต่ถูกตัดทอนให้เป็นรูปทรงที่เรียบง่าย จากการวิจัยทำให้มี ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม หากลวดลายมีลักษณะนูนเป็น 3 มิติก็จะทำให้เกิด ความรู้สึกต่อไปได้ จนทำให้อยากที่จะสัมผัสว่าสิ่งเหล่านั้นคือลวดลายอะไร

ภาพประกอบ 29 ตัวอย่างลวดลายที่เป็น 3 มิติ

ที่มา: วินริกา ถวิลกานนท์ 2561

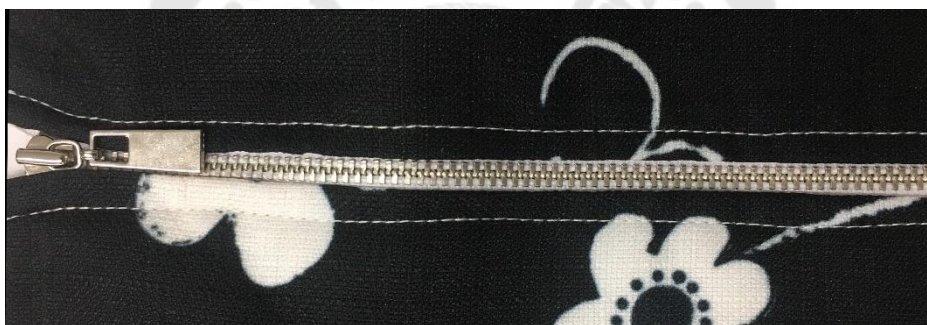
4) พื้นผิวสัมผัสผ้า ของเครื่องแต่งกายโดยแยกออกเป็นประเภทดังต่อไปนี้ ผ้าที่เกิดจากการ ทอด้วยไหมสองเส้น (ผ้าฝ้ายผ้าลินิน) ผ้าขนสัตว์ (ผ้าวูล) ผ้าที่มีการผสมใยspandex (ผ้ายืด) ผ้าที่มีน้ำหนักเบานุ่ม (ผ้าชีฟอง) ผ้าที่มีพื้นผิวไม่เรียบ (ผ้าที่มี texture) ผ้าที่มีพื้นผิวมันลื่น (ผ้าซิลค์ชาติน) ได้ผลสรุปว่าผ้าที่สวมใส่สบายที่สุดและมีความสวยงาม ตามจินตนาการ ของผู้ที่มีสายตาเลือนรางคือผ้าที่มีน้ำหนักเบา และมีพื้นผิวขรุขระ ทำให้เกิดความน่าสนใจ หากเสื้อผ้าที่ถูกออกแบบให้ความสบายและมีผิวสัมผัสที่นุ่มนวล ให้ความรู้สึกถึงความเป็นสมัย นิยมด้วยก็จะชื่นชอบมากเป็นพิเศษ ผ้าที่เลือกใช้และเหมาะสม มีด้วยกัน 3 ชนิด คือ 1.ผ้าลินิน เส้นใยโปร่ง และไม่หนาจนเกินไป สามารถสวมใส่ได้ในอากาศร้อน 2. ผ้ายืด เนื่องจากมีความ ยืดหยุ่น สามารถนำมาตัดเป็นเสื้อสำหรับใส่ได้ในหลายโอกาส และสามารถสกรีนสีนูน เพื่อเพิ่ม มิติให้กับลวดลายได้ด้วย 3. ผ้าคอตตอน เนื่องจากสามารถนำมาใช้ในการตัดเสื้อสูท เสื้อคลุม ที่มีความหนาขึ้นมาเล็กน้อย 4.ผ้าฝ้ายที่มีพื้นผิวสัมผัส ที่ถูกผสมด้วยเส้นใยรูปแบบต่างๆ ให้ความความนูน เพราะจะทำให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสัมผัสแล้วรู้สึกถึงความแปลกใหม่ และสามารถจดจำเสื้อผ้าชิ้นนั้นๆได้

ภาพประกอบ 30 ตัวอย่างผ้าที่มีเส้นใย

รูปแบบที่2 การทำสัญลักษณ์ที่ ส่งผลต่อการสัมผัส จำต้อง เพื่อให้ทราบถึงวัตถุนั้นๆ

1) เครื่องเกาะเกี่ยวประเภทซิป จากการวิจัยพบว่าผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถจดจำ รายละเอียด และสวมใส่ได้ถูกวิธี จากการสัมผัสซิป ตามตำแหน่งต่างๆ โดยสรุปได้ว่าซิปที่สามารถใช้งานได้เหมาะสมคือซิปเหล็ก โชว์ฟัน ที่มีหัวซิป มีความใหญ่กว่า 1 เซนติเมตร จะทำให้สามารถจับตำแหน่งของหัวซิปและรูดขึ้นลง ใช้งานได้ง่ายกว่า ซิปซ่อน หรือหัวซิปที่มีขนาดเล็ก ซ่อนอยู่ใต้ผ้า ส่วนตำแหน่งของซิป ไม่ว่าจะอยู่ ที่ด้านหน้า ด้านหลัง หรือด้านข้าง ก็ทำได้สะดวก เพียงแต่จะต้องคำนึงการใช้งานจริงของประเภทซิปนั้นๆด้วย เช่น หากเป็นซิปจัมพ์สัท ที่มีซิปอยู่ด้านหลัง จะทำให้สวมใส่ได้ยากแต่หากการมีการออกแบบให้มีฟังก์ชันสามารถถอด ใส่ ได้ง่าย โดยคำนึงถึงการใช้งานที่มีรูปแบบที่เหมาะสมกับ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางก็จะทำให้ลดปัญหา การพึ่งพาคอนรอบข้างให้น้อยลง และสามารถทำได้ด้วยตัวเอง

ภาพประกอบ 31 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทซิป

ที่มา: วินริกา ถวิลกานนท์ 2561

2) เครื่องเกาะเกี่ยวประเภทกระดุม และรังดุม ได้ผลสรุปว่า กระดุมควรมีขนาดใหญ่ 1 เซนติเมตรขึ้นไป และวัสดุของกระดุม ควรเป็น พลาสติกหรือ ไม้ ไม่ควร เป็นโลหะ เพราะจะทำให้สวมใส่ ได้ยากเนื่องจากวัสดุที่เป็นโลหะประเภทแป็ก จะทำให้ถอด ติดได้ยากและต้องใช้ แรง จำนวน มากในการสวมใส่ หากใช้ กระดุมประเภทไม้ หรือพลาสติกจะลดความระคายเคืองได้ ใน เรื่องของการถอดเข้าและออก ตำแหน่งของกระดุมไม้ ควรอยู่ด้านหลังที่ไม่สามารถเอื้อม ถึงได้ง่าย กระดุมที่มีเครื่องเกาะเกี่ยวเป็นรังดุม หรือ กระดุมตอก จะสามารถ ติดได้ง่าย กว่า กระดุมที่เป็นเครื่องเกาะเกี่ยวเป็นห่วง หรือผ้า จะทำให้ใช้เวลาในการสัมผัสนานกว่า กระดุมที่จะต้องเกาะเกี่ยว โดยใช้ รังดุม ควรเป็นรังดุมประเภท ถัก เจาะ เพื่อที่จะสามารถสัมผัสและรับรู้ได้ชัดเจนที่สุด การใช้

ด้ายถักจนเป็นรังดุมจะเกิดความหนา ของช่อง และความหนาของเส้นด้าย ผู้ที่มีสายตาเลือนราง มักจดจำตำแหน่ง โดยการเพิ่มสัญลักษณ์ ไว้ที่หัวและปลายของช่องรังดุม โดยให้มีสีของด้ายที่ตัดกันชัดเจนจะยิ่งส่งผล ด้านการรับรู้ได้มากขึ้นอีกด้วย

ภาพประกอบ 32 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทกระดุม

ที่มา : วินริกา ถวิลกานนท์ 2561

ภาพประกอบ 33 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทร้งดุม

ที่มา: วินริกา ถวิลกานนท์ 2561

3) เครื่องเกาะเกี่ยวประเภทเข็มขัด ได้ผลสรุปว่า เข็มขัดที่เหมาะสม กับผู้ที่มีสายตาเลือนรางควรมีขนาดความกว้างเกิน 1 นิ้ว และมีหัวเข็มขัดที่ใหญ่ประมาณ 3 เซนติเมตร รูที่ใช้ในการปรับระดับเข็มหัว ควรเจาะด้วยตาไก่ พลาสติกหรือโลหะ เพื่อเน้นให้เห็นถึงช่องในการลง เข็มแต่ละล๊อค ระยะห่างแต่ละช่องของรูเท่าๆกัน เพื่อให้คนที่มีสายตาเลือนรางสามารถคลำหา ได้ง่ายใช้เวลาไม่นาน จากข้อ กำหนดนี้ทำให้ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถถอดใส่ได้ถูกตำแหน่ง และสะดวกมากยิ่งขึ้น

ภาพประกอบ 34 ตัวอย่างเครื่องเกาะเกี่ยวประเภทเข็มขัด

ที่มา : วินริกา ถวิลกานนท์ 2561

4) การตกแต่งก้นจากการทดสอบผ้าก้นพบว่า ผ้าก้นที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง ควรเป็นประเภทที่มีเชือกสอดอยู่ด้านใน เพราะมีความนุ่ม ต่ำ ทำให้เกิดผิวสัมผัสที่แตกต่าง เมื่อผู้ที่มีสายตาเลือนราง สัมผัสจะทำให้รู้ได้ถึงตำแหน่งของเสื้อผ้านั้นๆ ได้ง่าย ผู้ที่มีสายตาเลือน รางเคยพบเห็นวิธีการก้นในลักษณะนี้มาบ่อยครั้ง จนทำให้สามารถจดจำตำแหน่งของเสื้อผ้า ในแต่ละชนิดได้ จากการสังเกตผ้าก้น

ภาพประกอบ 35 ตัวอย่างการตกแต่งกุ้น

ที่มา: วรินทร์กา ฤวิลกานนท์ 2561

5) การตกแต่งด้วยการเย็บตะเข็บ จากการทดสอบพบว่า การเดินตะเข็บด้วยเส้นด้ายแบบคู่ โดยใช้สีด้ายที่ตัดกับสีพื้น จะส่งผลทางการมองเห็นมากกว่า ด้ายสีปกติ และการเย็บแบบ ปกติ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถมองเห็นได้รวดเร็ว หรือหากสัมผัสก็ให้ความรู้สึกที่แตกต่าง เนื่องจากพื้นผิวมีมิติ ทำให้จดจำได้ง่าย และรวดเร็วในการสวมใส่ เนื่องจากสามารถรู้ตำแหน่ง ของเสื้อ ผ้า เช่น เย็บตะเข็บรอบเสื้อคอวี จะทำให้ผู้ที่มีสายตา เลือนรางสามารถรับรู้ได้ว่าเสื้อตัวนี้เป็นเสื้อคอวี หลังจากใช้เวลาในการมองและสัมผัสเพียงสั้นๆ เมื่อเทียบกับเสื้อที่ไม่ได้ถูกเย็บตะเข็บ จะใช้เวลาใน การมองและสัมผัสนานกว่า

ภาพประกอบ 36 ตัวอย่างการเย็บตะเข็บ

ที่มา: วรินทร์กา ฤวิลกานนท์ 2561

อภิปรายผล

จากการทดสอบการใช้งานจริงกับผู้มีสายตาเลือนราง โดยให้ผู้มีสายตาเลือนราง ทดลอง ใส่เสื้อผ้าที่ถูกออกแบบให้มีการใช้งานที่เหมาะสม ดังงานวิจัยข้างต้น เปรียบเทียบกับ เสื้อผ้า ที่ไม่ได้ ถูกออกแบบ มาเพื่อใช้งานโดยเฉพาะกลุ่ม โดยเริ่มตั้งแต่วิธีการมองเห็นเสื้อผ้าจากราวแขน จากนั้น ให้ผู้มี สายตา เลือนราง ทดลองสวมใส่ โดยจับเวลาเปรียบเทียบกันทั้งสอง แบบ ทดสอบจำนวน 3รูปแบบ ประกอบไปด้วย เสื้อตัวใน เสื้อสูท และกางเกงขายาว ในแต่ละ แบบ ทดลองใส่จำนวน 3ครั้ง พบว่า เสื้อที่ถูกออกแบบ มาให้ มีการใช้งานเหมาะสมกับผู้ที่มี สายตาเลือนรางสามารถมองเห็น สวมใส่ ได้ สะดวก และ ใช้ เวลารวดเร็วกว่า เสื้อที่ไม่ได้ถูก ออกแบบมาโดยเฉพาะกลุ่ม ผู้ที่มีสายตาเลือนราง สามารถสวมใส่เสื้อที่ ถูกออกแบบมาให้มีการใช้ งานเหมาะสม ได้กระชับกระฉ่งแม่นยำ โดยสามารถ มองเห็นสีได้ชัดเจน สามารถหยิบจับได้ รวดเร็วโดยไม่พลาด หากเทียบกับ แบบที่ไม่ได้ถูกออกแบบมา จากการทดสอบนี้ ทำให้ได้ข้อสรุป ได้ดังแบ่งเป็น แนวทาง 2งดังนี้

แนวทางที่ 1การออกแบบ ลวดลายที่เหมาะสมสำหรับ ผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยใช้ เส้น สี รูปทรง พื้นผิวสัมผัสเป็นข้อกำหนดดังต่อไปนี้

.1เส้นที่มีความหนาและโค้ง ส่งผลต่อสายตาของผู้ที่มีสายตาเลือนรางมาก เนื่องจากให้ความรู้สึก อ่อนช้อย นุ่มนวล แต่ความหนาของเส้นก็ยังช่วยให้ มองเห็นรูปทรงได้ ชัดเจน ยิ่งขึ้น

.2สีคู่ตรงข้ามที่ตัดกัน ของวัตถุและพื้นหลัง ส่งผลต่อสายตาของผู้ที่มีสายตา เลือนรางได้มาก ทำให้มองเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และแยกแยะลวดลายได้ง่าย

.3รูปทรงที่ได้จากธรรมชาติ ที่ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถจินตนาการถึง เรื่องราวในอดีต หรือสิ่งที่เคยเห็นในวัยเด็ก อย่างเช่นดอกไม้ ใบไม้ และสัตว์ จะสามารถทำให้ผู้ที่มี สายตาเลือนราง นึกภาพตามได้ว่า มีรูปทรงคล้ายอะไร ลักษณะอย่างไร โดยตัดทอนรูปทรงให้ ชัดเจน และมองเห็นได้ง่าย

.4พื้นผิวสัมผัสของผ้า ที่เลือกใช้มีความเบาสบาย และเป็นสมันิยม พื้นผิวสัมผัส ที่แตกต่างสามารถ ช่วยให้จดจำ รายละเอียดและประเภทของชุดได้ง่ายขึ้น ลวดลายที่มีมิติทำให้ เพิ่มความน่าสนใจและ หากสัมผัสตามจะยิ่งทำให้ตีความรูปทรงนั้นๆได้ง่ายดายขึ้น

แนวทางที่ 2. การทำสัญลักษณ์ ที่มีฟังก์ชันการใช้งานเหมาะสมกับผู้ที่มีสายตา เลือนราง ส่งผลต่อการสัมผัส จำต้อง เพื่อให้ทราบถึงวัตถุนั้นๆ ประกอบไปด้วยข้อกำหนดดังนี้

1. เครื่องเกาะเกี่ยวประเภทชิป เมื่อเลือกใช้ชิปที่ทำจากวัสดุที่ถูกต้องและมีขนาดที่เหมาะสม ทำให้สามารถสวมใส่ได้สะดวกขึ้น

2. เครื่องเกาะเกี่ยวประเภทกระดุม ริงดุม สามารถสัมผัสและ สวมเข้ากับริงดุมที่ถูกทำสัญลักษณ์ ไว้ได้ถูก ตำแหน่งเมื่อเปรียบเทียบกับ ริงดุมที่ไม่ได้ถูกการทำสัญลักษณ์ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางไม่ สามารถจับคู่ กระดุม ได้ถูกต้อง ทำให้ต้องถอด-ใส่ใหม่ ซึ่งทำให้เสียเวลา และอาจจะสวมใส่ผิดวิธีหากทำด้วยตัวเอง

3. เครื่องเกาะเกี่ยวประเภทเข็มขัด ที่ถูกเจาะตาไ้ตามขนาด และระยะห่าง ที่เหมาะสมช่วยให้ สามารถสวมใส่ได้ง่าย

4. การตกแต่งกิ้น ช่วยในการมองเห็นและ สังเกตตำแหน่งต่างๆของ และสัมผัสตามได้อย่างง่ายดาย

5. การตกแต่งตะเข็บเย็บ ทำให้สามารถมองเห็นและ มีพื้นผิวที่แตกต่างกัน แยกแยะประเภทของเสื้อผ้าได้

และผลจากขั้นตอนในการศึกษาพบว่าการทำกิจกรรมร่วมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง โดยทดสอบในเรื่องการ มองเห็นสี มีความสอดคล้องกับองค์ความรู้ในงานวิจัยเรื่อง “การใช้สีในการออกแบบ เลขศิลป์ สำหรับ เด็กที่มีสายตาเลือนราง ”การมองเห็นของผู้ที่มีสายตาเลือนราง นั้น ขึ้นอยู่กับความ ชัดของสี โดยมี พื้นหลัง มีโทนสี คู่ตรงข้ามกันจะทำให้การรับรู้ของผู้ที่มีสายตาเลือนรางชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งตรงกับ รวมไปถึง ถึงการใช้เส้น ตัดขอบ เพื่อเพิ่มความคมชัดให้กับลวดลาย รวมไปถึงรูปทรงธรรมชาติ ซึ่งได้ จากลวด ลายของธรรมชาติแต่ถูกออกแบบให้ไม่สลับซับซ้อน มีการตัดทอนลวดลายเพื่อให้ผู้ที่มี สายตาเลือนราง สามารถมองเห็นรูปทรงได้ชัดเจน ในส่วนของขนาดรูปทรงและลายเส้นนั้นมี ความสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับงานวิจัยในเรื่อง “การศึกษาและพัฒนารูปแบบบรรจุภัณฑ์เครื่องดื่มประเภทกล่องตามแนวคิดการออกแบบเพื่อมวลชนสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางซึ่งมีการกล่าวถึงลักษณะรูปทรง ”.

และขนาดที่ผู้ที่มีสายตาเลือนราง สามารถมองเห็น ได้ชัดเจนมากที่สุด ผลจากขั้นตอนในการสอบถามขั้นปฐมภูมิในการใช้แบบสอบถาม ประเภทกิจกรรมทำให้ได้ทราบถึง ความต้องการของผู้ที่มีสายตาเลือนรางที่มีรูปแบบและพฤติกรรมใน การเลือกเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน โดยข้อมูลในขั้นต้นนี้ สามารถ นำไปใช้เป็นข้อกำหนด ในการ ออกแบบลวดลายผ้า และรูปแบบการใช้งานเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับ ผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาพบว่างานวิจัยมีความสอดคล้องกับเรื่องของการออกแบบเพื่อมวลชน Universal Design ในเรื่องของงานออกแบบที่ถูกออกแบบมาเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คน หลายกลุ่มด้วยกัน เนื่องจากข้อกำหนดในการออกแบบเครื่องแต่งกายทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้กล่าวมา ส่งผล ทางการมองเห็นและการสัมผัสของผู้ที่มีสายตาเลือนรางแล้ว ยังสามารถส่งผลกับ ผู้สูงอายุที่มีข้อจำกัด ในการมองเห็นทางด้านสายตาเช่นกันรวมไปถึงเด็กหรือผู้ป่วยพากินสัน หรือ ผู้ด้อยโอกาสในด้าน ต่างๆ และผู้คนทั่วไปที่ไม่ได้มีข้อบกพร่องการใส่เสื้อผ้าถือเป็นการการฝึกฝน การประกอบชีวิตประจำวันเป็นพื้นฐานในการเริ่มดูแลตัวเองเบื้องต้นในเรื่องของการ แต่งกาย โดย เพิ่ม พังค์ชันการใช้งานในการสวมใส่ ที่สะดวกรวดเร็ว จะทำให้ กลุ่มคนเหล่านี้สามารถช่วยเหลือ ตัวเองได้ โดยไม่ต้อง พึ่งพาคนรอบข้าง เครื่องแต่งกายที่ถูกออกแบบมาโดยมีข้อกำหนดในการสวม ใส่ นี้ มีความเป็นสากล ซึ่งสามารถครอบคลุมได้ทุกกลุ่มคนไม่จำกัดเพศ และวัย ดังนั้นการ ออกแบบโดยมีข้อกำหนดเพื่อผู้ที่มีสายตาเลือนราง จึงถือเป็นมาตรฐานในการออกแบบเสื้อผ้าที่มี ประโยชน์และส่งผลต่อกลุ่มคนหลายประเภท ซึ่งสามารถนำไปพัฒนา รูปแบบต่างๆได้หลากหลาย เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยควรเพิ่มกรอบในการศึกษาเรื่องรสนิยมของผู้สวมใส่ โดยเลือกกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ในวงกว้าง และมีจำนวนมากขึ้น โดยในเรื่องของลวดลายควรมี ลักษณะลวดลายให้ เลือกมากขึ้น และทำการศึกษาโดยวัดผลจากผู้ที่มีสายตาเลือนรางหลายๆอาชีพ เพื่อให้ได้ ผลการวิจัยที่สามารถ ตอบเรื่องความชอบ ของรูปทรง และสี ได้ชัดเจนมากขึ้น
2. ในเรื่องของสีควรเพิ่มคู่สีที่ผู้ที่มีสายตาเลือนรางสามารถมองเห็น หลายๆคู่สีเพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบที่หลากหลายต่อไป
3. เนื่องจากระยะเวลาที่มีจำกัดทำให้ผู้วิจัย ยังทดลองกับกลุ่มเป้าหมายจำนวนน้อยครั้งเกินไป หากสามารถทดลอง ซ้ำหลายๆครั้ง และจำนวนหลายคนจะส่งผลให้ ได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจน และตรงมากยิ่งขึ้น
4. ควรมีการเพิ่มในเรื่องของ เทรนด์สี ที่เหมาะสมกับฤดูกาลนั้นๆ เพื่อให้เครื่องแต่งกาย มีความ เป็นสมัยนิยม มีความสวยงาม เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนรางและ คนทั่วไปด้วยกัน

บรรณานุกรม

- Genena. (1992). International Statistical Classification of Diseases and Related Health Problems. *World Health Organization*. 10th version. (online).
- Nicole Kanman. (2554). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ. สถาบันพัฒนาบุคลิกภาพ John Robert Powers. Retrieved from <http://www.grad.mahidol.ac.t>
- Somlim. (2553). ทฤษฎีบุคลิกภาพ. Retrieved from <http://pathanar.blogspot.com/2010/07/trait-theory-of-personality.html>
- กาญจน์ นิติเรืองจรัสและ นวลอนงค์ ธนสมบัติสกุล. (2009). การฟื้นฟูสมรรถภาพใน ผู้ป่วยที่มีความบกพร่องทางการมองเห็นของคลินิกสายตาลีออนราง. *J Nurs Sci*, 27. Sep-Dec, 15.
- ญาฐนา คลาดแคล้ว. (2556). การใช้สีในงานออกแบบเลขคณิตสำหรับเด็กที่มีสายตาลีออนราง. มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ธีรยุทธ์ มูลละออง. (2553). ประเภทเสื้อผ้าที่ใช้ในโอกาสต่างๆ. การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายไทยดำเพื่อธุรกิจชุมชนกรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี. (ศิลปกรรมศาสตร์), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- นันทิยา ยะประดิษฐ์. (2554). การออกแบบอินเตอร์เฟซเพื่อผู้พิการทางสายตา ประเภทมองเห็นลีออนราง. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- นิวัฒน์ วรกิจไพบูลย์. (2558). สถาปัตยกรรมเพื่อคนตาบอด. (สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีปทุม, กรุงเทพฯ.
- วิจิตรา เดียววานิชย์. (2558). หลักการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรี. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วิภาพร มาพบสุข. (2541). จิตวิทยาทั่วไป *General Psychology*. กรุงเทพฯ.
- ศูนย์การเรียนรู้และสาธิตอาชีพคนตาบอดธนบุรี. (2014). 10อาชีพต้นแบบของคนตาบอด. Retrieved from <https://www.youtube.com/watch?v=ZHTcuionOpA&t=638s>
- องค์อร วงศาลังกา. (2553). การเรียนรู้ทางจักขุสัมผัส. การใช้ตัวอักษรและสัญลักษณ์ในงานออกแบบนิเทศศิลป์เพื่อรองรับผู้พิการทางสายตาประเภทมองเห็นลีออนราง. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.

อนงค์นาฏ วรรณจิตจรูญ. (2556). ทฤษฎีการรับรู้. การศึกษาและพัฒนารูปแบบบรรจุภัณฑ์ ประเภท
กล่องตามแนวความคิดการออกแบบเพื่อมวลชน สำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนราง. มหามบัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

อภัยลักษณ์ ตันตระบัณฑิตย์. (2557). *The new you* ปรับลุคเปลี่ยนลักษณ์. กรุงเทพฯ: เนชั่น
อินเตอร์เนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์.

อุสุรา ปฏิบัติสรกิจ. (2556). ประเภทของวัสดุที่ใช้เกาะเกี่ยว. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, กรุงเทพฯ.

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามชุดที่ 1

โครงการพัฒนาเครื่องมือที่เสริมสร้างบุคลิกภาพเพื่อกลุ่มคนที่มีปัญหาสายตาเลือนรางใน
วัยทำงาน

(แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์สาขานวัตกรรมการออกแบบ ปีการศึกษา 2561)

น.ส. วินริกา ถวิลกานนท์

* แบบสอบถามนี้ใช้สอบถาม ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสายตา

ด้านสุขภาพ

1. ระดับความบกพร่องทางการมองเห็นที่คุณพบมีกี่ระดับ อย่างไรบ้าง?
2. ระดับใดที่มีจำนวนผู้ป่วยน้อย/มากที่สุด และมีอายุประมาณเท่าไร?
3. ในแต่ละระดับชั้นมีอาการอย่างไร สามารถมองเห็นได้ในระยะแค่ไหน?

ด้านสังคม

4. แพทย์เห็นว่า ระดับใดที่ควรได้รับการแก้ปัญหา เพื่อช่วยลดอุปสรรคในการใช้ชีวิตและอยู่ร่วมกับคนปกติได้มากที่สุด และสามารถช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพทางสังคมให้กับเขามากที่สุด ?
5. สีที่ผู้ป่วยในแต่ละระดับชั้นสามารถมองเห็นมีสีอะไรบ้าง (มีชาร์ตสี)?
6. ขนาดตัวอักษรที่สามารถเห็นได้ต้องใหญ่เท่าใด ในแต่ละระดับแตกต่างกันอย่างไร ?
7. เมื่อเข้ารับการตรวจนอกจากด้านสุขภาพแล้วผู้ที่มีปัญหาสายตาจะขอปรึกษาถึงเรื่องอะไรบ้าง ?
(เช่น การดูแลตัวเองขณะอยู่ลำพัง การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ถนอมสายตา การดำเนินชีวิตประจำวันเพื่อให้สะดวกขึ้น)
8. ผู้ที่บกพร่องทางสายตาจะต้องฝึกฝนทักษะด้านอะไรบ้าง เพื่อช่วยเหลือตัวเองในขั้นพื้นฐาน (การเดินทาง การแต่งกาย) ?
9. มีวิธีอย่างไรที่จะช่วยให้ผู้ที่บกพร่องทางสายตาจดจำลักษณะของเสื้อผ้า และง่ายต่อการสวมใส่ ?
10. มีวิธีอย่างไรที่จะช่วยให้ผู้ที่บกพร่องทางสายตาจดจำผลิตภัณฑ์สกินแคร์ แยกชนิดต่างๆได้ ?
11. หากมีเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้ที่บกพร่องทางสายตา สามารถสวมใส่เสื้อผ้าทำได้ง่ายขึ้น และสามารถเสริมสร้างบุคลิกภาพ คุณมองเห็นว่าจำเป็นหรือไม่ หรือมีแนวทางอย่างไรในการช่วยผู้ที่บกพร่องทางสายตาได้
12. หากมีเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้ที่บกพร่องทางสายตา สามารถแยกแยะสี และป้องกันการมองเห็นสีผิดเพี้ยน คุณมองเห็นด้วยหรือไม่ หรือมีแนวทางอย่างไร
13. คนตาบอดสนิทยังสามารถแยกสีได้ จริงหรือไม่? ด้วยหลักวิธีการใด ?

แบบสอบถามชุดที่ 2

เรื่อง การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาสั้นในวัยทำงาน

TITLE STUDY AND DEVELOPMENT FOR LADIES COSTUMES EMPHASIS ON
WORKABLE AGED PEOPLE WITH LOW VISION

(แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษา คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์สาขานวัตกรรมการออกแบบ ปีการศึกษา 2561)

น.ส. วรินทร์ภา ฤวิธกานนท์

หมายเหตุ*แบบสอบถามนี้จำเป็นต้องให้ผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการช่วยตอบ
แบบสอบถามโดยวิธีการอ่านคำถามและสอบถามกับผู้ที่มีสายตาสั้น
แบบสอบถามส่วนที่ 1 : ทดสอบด้านการมองเห็นของผู้ที่มีสายตาสั้น

ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ชื่อนามสกุล อายุ เพศ.....
อาชีพ

2. ระดับการมองเห็นทางสายตาอยู่ในระดับใด ?

.....
.....

3. ท่านใช้วิธีการอ่านข้อความด้วยวิธีใด (อักษรเบลล์ โปรแกรมvoiceover แว่นขยาย) ?

.....
.....

ด้านความสวยงาม

4. ท่านต้องการที่จะคอยดูแลให้มีรูปร่าง ผิวพรรณที่ สวยอยู่เสมอ ?

.....
.....

5. ท่านชื่นชอบในการ แต่งกาย แต่งหน้า และทำผมหรือไม่ ?

.....
.....

6. มีวิธีการหรือปัจจัยอะไรบ้างในการเลือกเครื่องแต่งกายในแต่ละวัน ?

.....

.....

7. มีปัจจัยอะไรที่ช่วยให้สามารถจดจำรูปทรงของเสื้อผ้าชนิดนั้นๆ และโทนสีนั้นๆได้ เช่น พื้นผิวหรือตำแหน่งรูปแบบของกระดุม?

.....

.....

8. สถานที่หรือแบรนด์เสื้อผ้าที่ชอบไป เลือกซื้อ ?

.....

.....

9. รสนิยมความชอบแนวเสื้อผ้าของท่านเป็นอย่างไร ตามสมัยนิยมหรือไม่ ? (basic/fashion/fast fashion)

.....

.....

10. สิ่งที่คิดว่าเหมาะสมกับบุคลิกภาพของท่าน เมื่อใส่แล้วสามารถเสริมสร้างความมั่นใจ คือสีอะไร

.....

.....

11. คุณสามารถมองเห็นเส้นลักษณะใดได้ถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด?

1) เส้นตรง

2) เส้นโค้ง

3) เส้นซิกแซก

4) เส้นปะ

12. คุณสามารถมองเห็นสีใดได้ถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด ?

(ที่มา: การใช้สีในการออกแบบบรรจุภัณฑ์สำหรับเด็กที่มีสายตาเลือนราง)

1) สีที่มองเห็นได้ชัดเจนบนพื้นหลังสีขาว

2) สีที่มองเห็นได้ชัดเจนบนพื้นหลังสีดำ

13. คุณสามารถมองเห็นสีใดได้ถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด?

1) การใช้สีแท้

2) การใช้สีที่มีการผสมสีขาว

3) การใช้สีที่มีการผสมสีดำ

14. การมองเห็นสีประเภท Monochrome คุณสามารถมองเห็นสีได้ถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด?

1) การใช้สี Monochrome โทนขาว-ดำ

2) การใช้สี Monochrome โทนสีเขียว

15. การมองเห็นสีประเภท Contrast (สีคู่ตรงข้าม) คุณสามารถมองเห็นสีใดได้ถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด?

1) การใช้สีคู่ตรงข้ามของสีแท้

2) การใช้สีคู่ตรงข้ามที่มีการผสมสีขาว

3) การใช้สีคู่ตรงข้ามที่มีการผสมสีดำ

16. คุณสามารถมองเห็นรูปทรงที่คล้ายกัน โดยวิธีการใช้เส้นที่ต่างกัน วิธีใดถูกต้องและชัดเจนมากที่สุด?

1) รูปทรงที่ใช้สี solid

2) รูปทรงที่มีการใช้วิธีตัดขอบเป็นเส้นรอบนอก

3) รูปทรงที่มีการใช้วิธีตัดขอบ บนพื้นหลังที่มีสีคู่ตรงข้าม

แบบสอบถามชุดที่ 3

การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางใน วัยทำงาน

(แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษา

คณะศิลปกรรมศาสตร์สาขานวัตกรรมการออกแบบ ปีการศึกษา 2561)

นางสาววินริกา ถวิลกานนท์

แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมเพื่อช่วย
เสริมสร้างบุคลิก ภาพที่ดีให้กับผู้ที่มีสายตาเลือนรางเพื่อใช้สำหรับสอบถามผู้เชี่ยวชาญ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ชื่อ - นามสกุล

ตำแหน่งทางวิชาการ

ลายมือชื่อ.....

กรุณาทำเครื่องหมาย ☐ ลงในช่องสำหรับการประเมินรายละเอียดแบบสอบถามชุดที่ 3
ในแต่ละข้อตามระดับความเหมาะสม

ส่วนที่ 2 ด้านความเหมาะสม เกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อให้เหมาะสมกับการ
ใช้งานของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
1	รูปแบบการแต่งกายสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตา เลือนรางในวัยทำงาน					
2	ประเภทของเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสาย ตา เลือนรางควรสวมใส่ได้ทุกโอกาส เช่นชุด ทำงาน กึ่งทางการ					

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
3	การเลือกใช้อุปกรณ์สำหรับเกาะเกี่ยวเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน					
4	การใช้เส้นในงานออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง					
5	การเลือกใช้สีที่เหมาะสมและสามารถมองเห็นได้ชัดเจนกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง					
6	การเลือกใช้รูปทรงและลวดลายเหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง					
7	การเลือกใช้เส้นกรอบนอก (Silhouette) ที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง เพื่อ บุคลิกภาพที่ดี					
8						
	แนวทางที่ 1 การออกแบบเครื่องแต่งกาย					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

แบบสอบถามชุดที่ 4
การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางใน
วัยทำงาน

(แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยการศึกษาตามหลักสูตรบัณฑิตศึกษา

คณะศิลปกรรมศาสตร์สาขานวัตกรรมการออกแบบ ปีการศึกษา 2561)

นางสาววินริกา ถวิลกานนท์

แบบประเมินข้อมูลด้านการออกแบบเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมเพื่อช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพที่ดี ให้กับผู้ที่มีสายตาเลือนรางเพื่อใช้สำหรับสอบถามผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ชื่อ - นามสกุล.....

ตำแหน่งทางวิชาการ/อาชีพ

ลายมือชื่อ

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องสำหรับการประเมินรายละเอียดแบบสอบถามชุดที่ 4 ในแต่ละข้อตามระดับความเหมาะสม

ส่วนที่ 2 ด้านความเหมาะสม เกี่ยวกับหลักการออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งานของผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
1	ความสวยงามของเครื่องแต่งกายสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน					
2	สีของเครื่องแต่งกายที่ส่งผลต่อการมองเห็นของผู้ที่มีสายตาเลือนราง					

ที่	รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
3	การเลือกวัสดุสำหรับเกาะเกี่ยวเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับผู้ที่มีสายตาเลือนรางในวัยทำงาน					
4	ฟังก์ชันการใช้งานที่มีการออกแบบมาสำหรับผู้ที่มีสายตาเลือนราง					
5	การเลือกใช้รูปทรงและลวดลายเหมาะสมด้านอายุและความต้องการของผู้ที่มีสายตาเลือนราง					
6	ความสะดวก สวมใส่ง่าย					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ที่ ศธ ๖๔๑๔/ 1540

คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท ๒๓ กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์การเรียนรู้และสาธิตอาชีพคนตาบอด

เนื่องด้วย นางสาววินริกา ถวิลกานนท์ นิสิตในหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปกรรม วิชาเอกนวัตกรรมการออกแบบ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กำลังดำเนินการจัดทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาและพัฒนาเครื่องแต่งกายสตรีสำหรับผู้ที่มีภาวะสายตาเลือนรางในวัยทำงาน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเทพ มุสิกะปาน เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบและพฤติกรรมการแต่งกายของผู้ที่มีสายตาเลือนราง เพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนในการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ นางสาววินริกา ถวิลกานนท์ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ระวีวรรณ วรรณวิไชย)
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

สำนักงานคณบดีศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

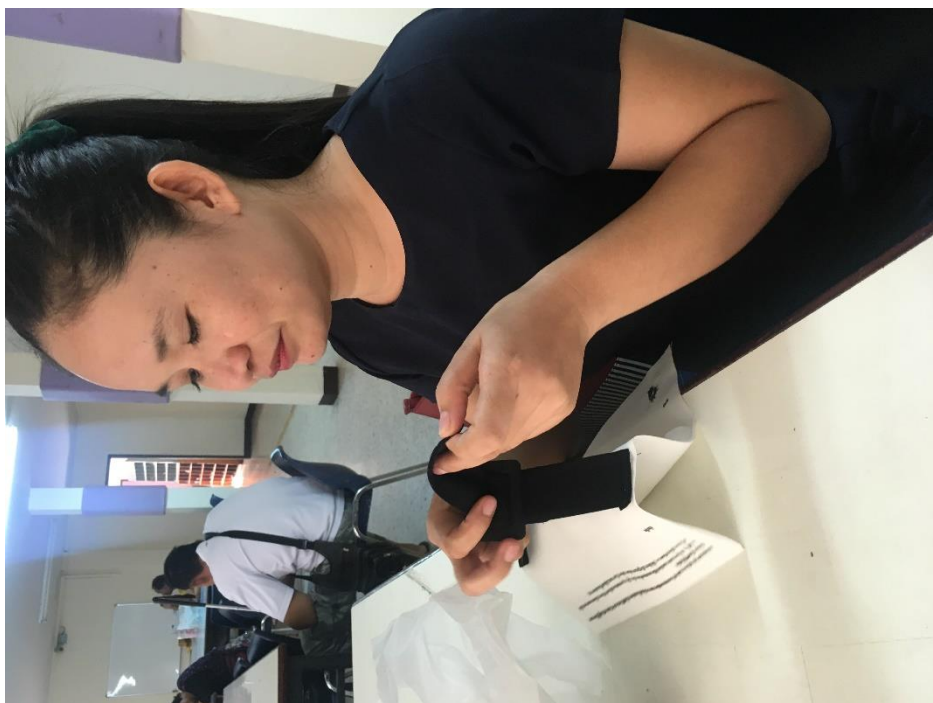
โทร. ๐๒-๒๖๐-๐๑๒๓ ต่อ ๑๒๔ หรือ ๐๙๔-๖๘๗-๐๔๐๔

โทรสาร. ๐๒-๖๔๔-๕๔๔๖

ภาคผนวก ข

ภาพการดำเนินการวิจัยและผลงานต้นแบบ

ภาพการทำกิจกรรมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ภาพการทำกิจกรรมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง

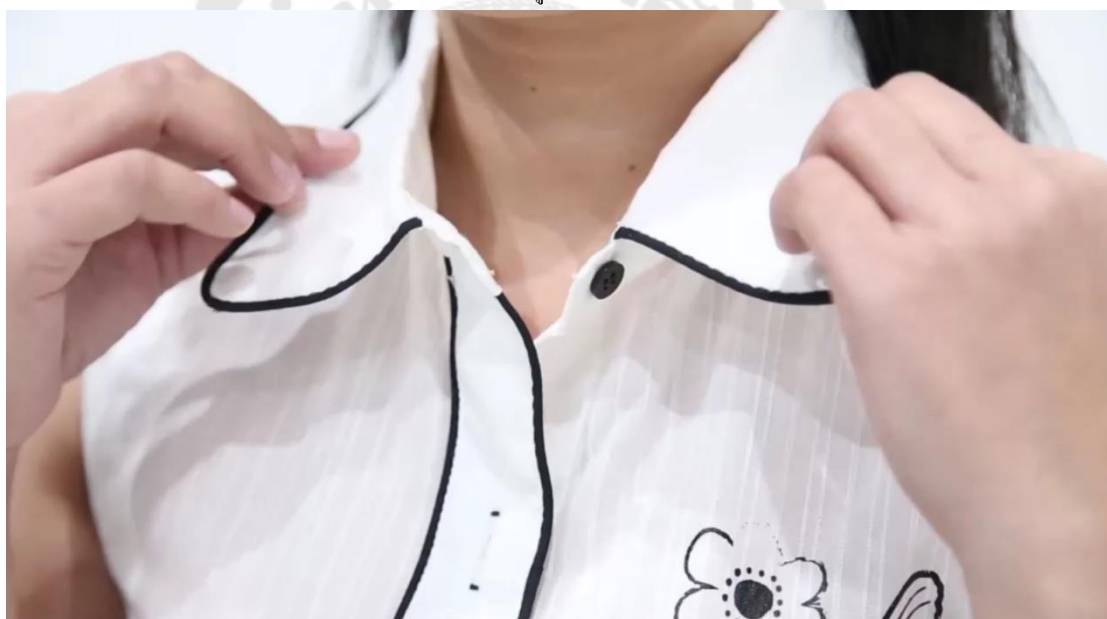
ภาพการทำกิจกรรมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง

ภาพผู้วิจัยลงพื้นที่ร่วมทำกิจกรรมกับผู้ที่มีสายตาเลือนราง

การทดลองใช้งานจากผู้ที่มีสายตาเลือนตาเลือนราง

การทดลองใช้งานจากผู้ที่มีสายตาเลือนตาเลือนราง

ภาพเคลื่อนไหวทดลองเปรียบเทียบการใช้งานจริงระหว่างเสื้อที่ถูกออกแบบมาให้เหมาะสมและเสื้อผ้าทั่วไป จากผู้ที่มีสายคาดเลื่อน

ร่าง

ภาพการแสดงผลงานวิจัย

ภาพการแสดงผลงานวิจัย

ภาพการแสดงผลงานวิจัย

ภาพการแสดงผลงานวิจัย

ภาพการแสดงผลงานวิจัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	วินริกา ถวิลกานนท์
วัน เดือน ปี เกิด	21 สิงหาคม 2533
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา พ.ศ. ปริญญาตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิชาเอกการออกแบบแฟชั่นและ สิ่งทอ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ พ.ศ. 2561 ปริญญาโท คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขานวัตกรรมการ ออกแบบ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ที่อยู่ปัจจุบัน	4 เจริญราษฎร์ 1 แยก 7 สาทร ยานนาวา สาทร กทม. 10120

